

Bağımsızlık Yolunda **kurtuluş**

Özel sayı 1

Nisan 2000

Fiyatı: 500.000 TL (KDV DAHİL)

1970 - 2000

Emperyalizme karşı
BAĞIMSIZLIK

Faşizme karşı
DEMOKRASİ

Kapitalizme karşı
SOSYALİZM

mücadelesinde

30 YIL

YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR

“Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır...

Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların bir-
birine iletmesi ile oligarşinin burçlarına dikilecektir.

Her engebede düşen gerillaların gövdesi bir dev-
rim fırtınası yaratır...

Düşen gerillaların kanı devrim yolunu kızılaştırır,
aydınladır...

Düşenler geride kalmazlar, Onlar; emekçi halkın
kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve
itici sembolleri olarak yaşarlar...

Ve onlar; liderdirler, liderler devrim savaşında
masa başında oturmazlar, bu savaşta en ön safta
savaşırılar...

Düşenler devrim için, devrim yolunda vuruşarak
düştüler. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gö-
müldüler...

Onlar; Kurtuluşa Kadar Savaş şiarını devrim yo-
luna kanlarıyla yazdılar...

Yolumuz; devrim yolunda düşenlerin yoludur...

Kurtuluşa Kadar Savaş!”

BEKLEYİN

Mevsimler yüklü ömürleriyle
geçtiler bu dünyadan
halkın nice kızları, oğulları
Kartal gibi doruktaydılar
çayırlar gibi çok
kardelence tek
öptüler toprağı alnından
ve binip kuş sürülerine
su iççesine
yol gidercesine
yar severcesine
Söylediler türkülerini
Ey tarih yazanlar
Yiğit eylemciler
Yoldaşlarım
uyuyun rahat ve sakın
Gözünüz arkada kalmadı-kalmasın
Kavga ateşi harlı çünkü
bayrak kan içiyor durmadan
durmadan kızılışıyor
Dinleyin
yiğit eylemciler
Dinleyin yoldaşlarım
Saflar sıklaşmakta
Aydınlık çok yakın
kahkahalarımız,
düşlerimiz
umutlarımızda
Yoldaşlar
tetikte yüreğimiz
gözleriniz pusula gözlerimize
Yürüyoruz zaferin burçlarına
yürüyoruz dalga dalga
Boğmak için özgürlükten korkanları
altın sarı sabahlara doğmak
en güzel türkülerini söylemek için
geliyoruz yoldaşlar
Bekleyin bizi
Bekleyin yoldaşlarım
Bekleyin yiğit eylemciler.

Selam sana
Düşümdeki,
düşümdeki sevdam
Düşmana hıncım
Namluya sürülmüş mermim
Selam sana
Toprağımdaki tohum
Dersim Dersim bakan gözlerim
tutuşan Newrozum
Köpük köpük Karadeniz'im
Gazi'deki isyanım
Başı dik zeybeğim
Selam sana
Sandıktaki çeyizim
Avucumdaki kınam
Bebelerimin yarını
Geleceğim
Selam sana
Zulmün kalbini vurmaya giden halkım
Madenden yükselen çığlığım
Gözümün nuru,
hücreme doğan güneş
Açlıkta ekmeğim
Tutsaklıkta özgürlüğüm
Al kanımın dalgalandırdığı bayrak
Selam sana
Selam sana partim
Yeniden yaratmanın
Kazanmanın adı
Parti-Cephe
Bin Selam

UMUDUN VE ZAFERİN ADI

Bağımsızlık Yolunda Kurtuluş

Sahibi ve yazışleri müdürü; Volga Cıvık

Adres; Hocaşpaş Mah. Hüdavendigar cad. Ak han No; 40/302 Sirkaci/İSTANBUL

1970 - 2000

EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM MÜCADELESİNDE 30 YIL YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR

1 970'den 2000'e; zaferlerle, yenilgilerle, acılarla, ihanetlerle, ateş çemberleri, kuşatmalarla, kahramanlıklar ve yüzlerce şehitlikle geçen 30 yıl.

30 yıl bir tarihtir. Bu tarih sadece geçmişini ifade etmeyen aynı zamanda geleceği de müjdeleyen bir tarihtir. Her karesi, her adımı yaratılan değerlerle, geleneklerle, ideolojik netliğin ifadesi olan pratiklerle dolu bir tarih.

Bu tarih, geleceği;

ayakları kendi ülke topraklarına basanların,

her türlü ideolojik ve fiziki saldırılarına karşı ayakta kalabilenlerin,

kuracağı düzenin adaletini bugünden halka gösterebilen, pratiğinde yaşatabilenlerin,

teslim olmayan, direnen, her koşul altında halkın özgürlüğü için savaşanların kuracağını gösterir.

Türkiye devriminin manifestosunu yazan, devrimin ancak silahlı mücadele ile mümkün olduğunu gösteren TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ 30 yıl önce kuruldu. PARTİ-CEPHE gelenekleri ve ideolojisi bu 30 yıl içinde genç CEPHELİLERLE, DEVRİMCİ SOL ile, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-

CEPHESİ ile yaşatıldı.

Reformizme, oligarşiye karşı verilen mücadele içinde kuruldu TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ.

Mahir ÇAYAN ve arkadaşları; 'Türkiye'de demokrasi olmadığını, faşizmle yönetildiğini, ülkenin, emperyalizmin gizli işgali altında olduğunu, bağımsız olmadığını' söylediler. Bağımsız olmanın, gerçekten demokrasiye sahip olmanın ancak sosyalist bir düzende olacağını söylediler. Ve bunun için çıktılar yola. Bunun için **silahlı mücadele olmazsa olmaz dediler.** Türkiye topraklarında artık iktidar için, bağımsızlık ve demokrasi için savaşan, bunun için ölümü ve her türlü bedeli göze alanlar vardı. Faşizmin karşısında elde silahla iktidar mücadelesi verenlerin ilk sihalleri patladığında oligarşi şaşkına döndü. Evet herkes şaşırmıştı ve panik içindeydi.

Çünkü bu ses; oligarşinin artık Türkiye halkına istediği gibi zulüm uygulayamayacağını, iktidarını ilelebet sürdürmesinin zor olduğunu gösterdi. Bu nedenle oligarşi panik içindeydi.

Bu ses; düzen içinde muhalefet

yapmaktan başka bir işleri olmayan, gerçek bağımsızlık ve demokrasi için mücadele etmeyen, bunun gerektirdiği bedelleri ödememek için halkı aldatan icazetçi reformistlerin statükolarını da sarsmıştı. Bu nedenle reformizm de panik içindeydi. Bu nedenle her ikisi de bir cephe buluştular. Ne pahasına olursa olsun bu ses susturmalıydı. Bunun için süreklilik avları başlatıldı, katliamlar düzenlendi, küfürler, “anarşist”, “terörist”, “ajan”, “maceracı” suçlamaları birbirini izledi.

Panikteydiler. Çünkü TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE-Sİ mücadelesi ile halkı etkilemişti. Ayaklarının altındaki toprak kayıyordu. Bunun için yok etme savaşına giriştiler. Devrim adına, silahlı mücadele adına ne varsa yok edilmeliydi. İşte böyle bir süreçte TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU önderlerinden DENİZ GEZMİŞ, HÜSEYİN İNAN ve YUSUF ASLAN'ın idamlarını gündeme getirdi oligarşi. Mahir ÇAYAN ve arkadaşları idamı engelleminin **devrimi ve silahlı mücadeleyi savunmak**, halkın geleceğine sahip çıkmak olduğu bilinciyle, Ünye Radar Üssü'nden üç İngiliz ajanını kaçırarak KIZILDERE'ye geldiler.

Kuşatıldılar.

İhtilal başlamıştı.

Ve 30 Mart 1972'de topraklarımız yeni bir fırtınayla sarsıldı. **Mahir ÇAYAN** ve dokuz arkadaşı; **Sabahattin KURT**, **Nihat YILMAZ**, **Saffet ALP**, **Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU**, **Ertan SARUHAN**, **Hüdaî ARIKAN**, **Ahmat ATASOY**, **Ömer AYNA**, **Cihan ALPTEKİN** katledildiler. Türkiye halkının kararlılığı ve emperyalizme olan öfkesini bir kez daha göstererek üç İngiliz ajanı cezalandırıldı.

KIZILDERE yeni bir ahlakın, yeni bir yaşam tarzının, yeni bir düşünce tarzının ifadesiydi. Artık devrimi isteyenler, devrimci gibi yaşayacak, gerektiğinde yaşamlarını Türkiye halkının kurtuluşu için feda edecek, önderleriyle, savaşçılarıyla elde silah savaşacak, faşizme karşı yeni bir düzeyin temsilcisi olarak halkın adaletini temsil edecek, kapitalizmin bencilliğine, ahlakına karşı halkın değerlerini, sosyalizmin ahlakını, başkaları için ölebilmeyi temsil edeceklerdi.

Artık Türkiye'de iki cephe vardı.

Birisi, MAHİRLER'in KIZILDERE ile yarattıkları **silahlı devrim cephesi**, diğeri ise oligarşi, emperyalizm ve silahlı mücadele düşmanı sol maskelilerin oluşturduğu **karşı-devrim cephesi**.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE-Sİ fiziki olarak yok edilmişti. Ama yarattığı fırtına; başta gençlik olmak üzere tüm halk üzerinde öyle bir etki yaratmıştı ki; yüzbinlerce PARTİ-CEPHE sempatzanı ortaya çıktı. Karşı-devrim cephesi yine yanılmıştı. Ne KIZILDERE'de ON'ları katleden oligarşi amacına ulaşabilmişti, ne de “*Türkiye'de silahlı mücadele dönemi kapanmıştır*” diyenler. Bundan dolayı “KIZILDERE SON DEĞİL BAŞLANGIÇTI”. Yaratılan gelecek PARTİ-CEPHELİLER tarafından sahiplenip bugünlere kadar taşındı.

SOSYALİZM BAYRAĞININ VE HALKLARIN KURTULUŞUNUN ENYÜKSEKLERDE DALGALANDIRILDIĞI GÜN
16-17 NİSAN 1992

Bu tarihe gelene kadar yüzlerce şehitle, bedellerle yaratılan gelenekler ÇİFTEHAVUZLAR'da doruğa çıktı.

DEVRİMCİ SOL önderlerinden **SABAHAT KARATAŞ**, üyelerinden **EDA YÜKSEL** ve **TAŞKIN USTA** 16-17 Nisan günü **İstanbul-Çiftehavuzlar**'da saatlerce süren ve sosyalizmin bayrağının göklerde dalgalandığı bir çatışma sonrasında şehit düştüler.

30 MART 1972 nasıl Türkiye devriminin yolunu çizmişse, **16-17 NİSAN direnişi de KIZILDERE'de yaratılan yeni ahlakın, yeni düşüncenin ve yeni yaşam biçiminin ölümüne savunulduğu bir gündü.** Emperyalizm, sosyalist sistemi yıkmış, 12 Eylül cuntası ile halk kitlelerinin devrim umudu zayıflatılmış, yığınlaştırılmış, dünyanın dört bir yanında sosyalizmin öldüğü demagogilerinin yapıldığı bir süreçtir.

Bu nedenle **ÇİFTEHAVUZLAR**'de dalgalanan bayrak; sosyalizmin yaşadığını, devrimci düşüncenin ve devrimci ahlakın DEVRİMCİ SOL tarafından temsil edildiğini, bu ülkede sömürü, açlık ve zulüm sürdükçe, ülkemiz toprakları üzerinde emperyalistler ellerini kollarını sallayarak dolaştıkça, ülke emperyalist tekeller ve işbirlikçisi oligarşi tarafından yönetildikçe devrim düşüncesinin tükenmeyeceğini, bağımsızlık bayrağının hiç yere inmeyeceğini gösterdi. Türkiye halkına yeniden devrimci düşüncelerin yaşadığı, bağımsız, demokraitik bir ülke için savaştığı mesajı en güçlü şekilde verilmişti.

16-17 NİSAN, Türkiye emekçi halkında KIZILDERE'den sonra yeni bir uyanışı sağladı. Nasıl yaşanılacağı, nasıl savaşılabileceği bir kez daha gösterildi. **Bundan dolayı bu iki tarih devrimci hareket için iki önemli gündür.**

Bu 30 yıl içinde yaratılan destanlar, direnişler, kahramanlıklar Kızıl-

dere'de ve Çiftehavuzlar'da temsil edilen yeni düşünce, ahlak ve yaşamın sonucudur. Bu anlaşılmadan, bu düşünce, ahlak ve yaşam tarzı görülmeden **PARTİ-CEPHE'yi anlamak**, PARTİ-CEPHE'nin pratiğini, oligarşi ve emperyalizm tarafından her "yok ettik" dendiği anda yeniden **nasıl daha güçlü çıkıldığını anlamak imkansızdır.** Bunu anlamayanların bugün MAHİR'i, "*yaşasaydı olurdu*" diyerek tartışmalarının sonuçsuz kalacağını anlamak olanaksızdır. Yaratılanlar o kadar güçlüdür ki, ne bu tür tartışmalar yok edebilir, ne de imha operasyonları.

30 MART 1994

PARTİ-CEPHE YENİDEN

TÜRKİYE HALKININ

ÖRGÜTLÜ GÜCÜ OLARAK

KURULDU

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ

PARTİSİ-CEPHE'Sİ 6 YAŞINDA

Oligarşi ve emperyalizm onlaca katliam ve yüzlerce şehitle, tutsaklıklarla DEVRİMCİ SOL'u yok edemedi. Katliamlarla, saldırılarla yok edemeyeceğini anlayan emperyalizm ve oligarşi, iç düşmanla birleşerek, onu yönlendirerek Devrimci Hareket içinde DARBE yaptı. Tüm PARTİ-CEPHE düşmanları bir araya gelip Hareketi güçten düşürmek bölmek için saldırıya geçtiler.

Emperyalizm ve oligarşi düzenlerini tehdit eden tek güç olarak görüldüğü için saldırıyordu, darbecileri destekliyordu. PARTİ-CEPHE'den korkuları hala sürüyor. **Bir gün gırtlaklarının kesileceği kabusuyla yaşıyorlar.**

Darbecileri destekleyen birileri daha vardı. Bunların en başında ge-

len **Kürt milliyetçileri** ise, ABD Barışının önünde engel olarak gördüğü için Devrimci Hareketi yok etmek, etkisizleştirmek istiyordu. Şimdi ABD operasyonu ile **geçmişlerini ve kendilerini inkar ettiler.**

Oportünizm ise, küçük hesaplarla ve hazımsılığı ile kendi gelişmesinin önünde engel olarak gördüğü için destekledi darbecileri. Onlar da şimdi **yaptıklarını açıklamaktan aciz durumdalar.**

PARTİ-CEPHE ise hala yeni direnişler, kahramanlıklar yaratmaya, **Türkiye halkının umudu olmaya devam ediyor.**

BAĞIMSIZLIK İSTEYENLERİN DEMOKRASİ DİYENLERİN ADALETLİ BİR DÜZEN İSTEYENLERİN YERİ CEPHE SAFLARIDIR

Emperyalizmden izinsiz tek bir kararın alınmadığı, bağımlılık ve onursuzluğun en üst boyutta yaşandığı bir süreçteyiz. Denilebilir ki; bugüne kadar hiçbir dönem işbirlikçilik ve onursuzluk bu kadar övünç kaynağı olarak Türkiye halkına sunulmadı, ihanet hiçbir zaman bu kadar göklere çıkarılmadı. Halkın her türlü değeri ihanet içinde emperyalizme teslim edildi. Kapitalist ahlak ve yaşam biçimi öylesine övülür hale geldi ki, ahlaksızlık özgürlük olarak sunuldu, bağımsızlık ve demokrasi istemek ise geri kafalılık, zamanı geçmiş düşünceler olarak lanetlendi, “terör” denildi. Dünya üzerinde emperyalizmin mutlak egemenliği kendine sol diyenlerin de desteğiyle ilan edildi. Saldırı hala sürüyor. Bu koşullarda ayakta kalan, hala devrimi ve halkların kurtuluşunu savunan, bu-

nun için mücadele edip bedeller ödeyen **en önemli güç PARTİ-CEPHE’dir.**

Bu nedenle;

Bu ülkede onurumla yaşamak istiyorum, emperyalizmin bizi yönetmesini istemiyorum, Beyaz Saray kapılarında dilenilmesini, Clinton karşısında el pençe divan durulmasını istemiyorum **diyenlerin yeri PARTİ-CEPHE saflarıdır.**

Demokrasinin sadece tekeller için değil halk için olmasını istiyorum, düşünceleri ve inançlarından dolayı kimse cezalandırılmasın, zulme ve baskıya maruz kalmasın, hak arayanlar sokak ortalarında dövülmesin, muhalif olanlar katledilmesin, kaybedilmesin diyenlerin, ABD’nin ve AB’nin değil halkın demokrasisini **isteyenlerin yeri PARTİ-CEPHE saflarıdır.**

Zengini daha zengin, fakiri daha fakir bir ülkede yaşamak istemiyorum, işçisi, memuru, emeklisi, tüm halkın emeğinin karşılığını almasını istiyorum, sömürü olmasın **diyenlerin yeri PARTİ-CEPHE saflarıdır.**

Kapitalizmin ahlakının gençlerimizi çürütmesini istemiyorum, uyuşturucunun, fuhuşun yok ettiği bir gelecek ve gençlik istemiyorum **diyenlerin yeri PARTİ-CEPHE saflarıdır.**

PARTİ-CEPHE’liler 30 yıldır ülkemizin bağımsız, demokratik, sömürünün olmadığı bir ülke olması için mücadele ediyor. Bunun için ölüyor, bedeller ödüyor. Bu 30 yıl içinde şehit düşen tüm yoldaşlarımızı anarken yine Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm diyor bunun için mücadele etmeye, **yeni ahlakın, yeni düşüncenin, yeni yaşamın temsilcisi olmaya devam ediyoruz.**

MAHİR ÇAYAN

BİR DEVRİMCİ

ÖNDERDİR...

Oligarşi Mahir Çayan ve dönemin devrimcilerini katletmekle kalmadı; tam 30 yıldır onları unutturmaya çalıştı. Mahir Çayan'ın düşüncelerinde ve yaşamında cisimleşen devrimci özü boşaltmak ve kafaları bulanıklaştırmak için kampanyalar düzenledi. Oligarşinin ideolojik hizmetkarlığını yapan burjuva yazarlar bu kampanyalarda şu sözlerle saldırdılar:

"Çayan keşke eline silah alıp insanları öldüreceği bir 'savaş'a kalkışmasaydı. Keşke Çayan ölmeseydi.

"Çayan zamanımızda yaşıyor olsaydı, 'şehir gerillası' mı olacaktı?"

"Hayır!"

"Belki bir akademisyen, belki meşru bir politikacı, belki bir işadama, belki bir gazeteci olacaktı! İşi ne olursa olsun, kendini eşinin, çocuklarının geleceğine vakfetmiş bir aile babası olarak hayatını sürdürecekti.

"(...)

"Mahir Çayan, delikanlılıkta kapıldığı bir psikoloji yüzünden, hayatının bu değerlerinin tümünü gözden çıkarmıştır." (Taha Akyol)

"Mahir Çayan ve onun gibi hedef edilmiş gençler bu ülkenin ızdırabıdır. Yüreği halk için bir şeyler yapma heyecanı dolu nice genç adam, kimi zaman heyecan ve cehalet sonucu, kimi zaman tahrikçi ajanların eliyle teröre saptı... Saptırıldı..." (Melih Aşık, 28 Ekim 1997 Milliyet)

Mahir gerçekten "delikanlılıkta kapıldığı bir psikoloji yüzünden" mi tüm yaşamını feda etti? "Gençlik ateşi" miydi onları yakan?

Değildir elbette... Oligarşiye hizmette kusur etmeyen burjuva yazarların, karşı-devrimci ideologların amacı farklıdır tabii ki. Amaçları; **Mahir Çayan şahsında 1971 silahlı devrim mücadelesini karalamak**, dönemin devrimci ruhunun halka yansımalarını engellemektir. Bu amaçlarına ulaşmak için her yolu denemişlerdir. Öyle ki, dönemin devrimcileri olan Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'ı kendi kurguları ile karşı karşıya getirmiş, sözde kıyaslamalar yaparak devrimciliği bulanıklaştırmaya çalışmışlardır.

"Deniz Gezmiş saf bir romantikti. Mahir Çayan ise acımasız bir rasyonalist.

"Birisinin devrimciliği insanın hayatının başladığı yerde bitiyor. Ötekisinin ise insan canının alındığı nokta başlıyordu.

"Biri 1968'in romantik yanını, öteki ise gaddar tarafını temsil ediyordu.

"İki ayrı genç tipi, iki ayrı kimlik ve iki ayrı izlenim." (Ertuğrul Özkök, 26 Ekim 1997, Hürriyet)

Ertuğrul Özkök gibi bedenini, ruhunu ve kişiliğini oligarşiye satmış birinin bu sözleri şöyle-

mesi amaçsız değildir elbette. Sözde Deniz Geçmiş'e sahip çıkıp, överek Mahir Çayan'a saldırmaktadır. Oysa Özkök ve Özkök gibilerin, Deniz Gezmiş gibi devrimci inanç ve ruhla donanmış, yaşamını emperyalizme ve faşizme karşı savaşıyor, sürdürüp, halkı ve vatani için feda etmiş bir devrimciye en küçük bir sevgileri ve övgüleri yoktur, olamaz.

Özkök gibi satılmış uşakların yanı sıra, devrimci, solcu, insan hakları savunucusu geçinen bazı grup ve şahıslar da benzer sözler söylemektedirler. "Deniz Gezmiş insalcıdır", Hiç insan öldürmedi, Bir böceğe bile kıyamazdı, gibi sözlerle, Deniz Gezmiş'i "masum" göstermeye çalışan bu kesimler için de devrimciliğin, devrimci ruh ve inancın önemi yoktur.

Oysa yaşananlar ve gerçek çok farklıdır ki, bu halklarımızın bilincinde de oturmuştur. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakaya tarihe, 1971 silahlı mücadele çizgisini yaratan üç devrimci olarak geçmiştir.

Mahir Çayan'ın oligarşi ve uşakları tarafından daha fazla karalanmasına, hakaret ve küfürle anılmasının tek sebebi vardır: Mahir Çayan'ın Türkiye ve tüm yeni sömürge ülke devrimlerinin yolunu netleştiren ve bunu ezilen dünya emekçi halklarına miras bırakan **devrimci bir önder olmasıdır**. O tüm yeni-sömürge ülkeler için geçerli olan anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimlerinin stratejisini çizmiş ve bu yanı sıra, bilimsel sosyalizme katkı yapan devrimci önderlerin yanındaki yerini almıştır.

Mahir Çayan, kişiliği, eylemleri, ideolojik-politik çizgisi, düşünce sistemi ile bir bütündür. O'nu tanımlamak devrimciliği tanımlamaktır. O bir kişi olmaktan çıkmış, ülkemiz halklarının kurtuluş yolunu gösteren siyasi çizginin sembolü olmuştur. Bu anlamıyla oligarşi O'nu kat-

letse de yokedememiştir. Mahir Çayan'ın bıraktığı mirası devralanlar, O'nun tüm özelliklerini yaşatmakta ve idealini gerçekleştirmek için mücadelesini daha ileri taşımaya devam etmektedir.

Korkularının gerçek nedeni budur. Ve bu korku sadece oligarşi ve uşakları tarafından değil, aynı zamanda "devrimci", sosyalist, komünistsıfatları taşıyan parti, örgüt ve kişiler tarafından da duyulmaktadır.

Oligarşinin uşakları; "(...) '68 kuşağından Mahir Çayan'ın yola çıkarkenki ideallerinden, düzene meydan okuyan 'özgürlükçü' ütopyasından söz etmek bir şeydir. Fakat onu idealize edip bir hareketin bayrağı haline getirmek başka bir şeydir. Mahir'in ölümüne ağıt yakmak bir şeydir. Ama Elrom'u kaçırıp öldürmesini, Sibel'i rehin almasını, İngiliz teknisyenleri kaçırıp öldürmesini, yani şiddet ve terör eylemlerini onaylamak başka bir şeydir." (Hasan Cemal, Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım, Syf:65-66) diyerek Mahir Çayan'ı parçalara ayırmak istemiştir.

Oysa Mahir Çayan bir bütündür. Bir tarafını yok saymak Mahir Çayan'ı Mahir Çayan olmaktan çıkarmaktır. Bazı sol örgütler de hemen hemen aynı sözleri söylemiştir. İşte bir örnek;

"THKP-C bu eleştiriyi bir atılımında kendini yakarak yapmıştı. Ve bu adımı atmasıyla birlikte de kendi görevini tamamlamış oldu. Artık böyle bir hareketin tekrarlanması özlemi sadece komediye varabilir." (THKP-C Eleştirisi, Sentez Yayınları, Syf:146)

Evet, Mahir Çayan bir hareketin bayrağıdır, önderidir. O bunu tüm yaşamıyla, savaşıyla, inancı ve kararlılığıyla kazanmıştır. Önderlik birileri tarafından verilen değil, kazanılan bir hak olduğunun somut örneğidir. Bu hakkı O'na atfeden bilimdir, tarihtir, halkımızdır. Hiçbir güç bunu engelleyemeyecektir...

CEVAHİR'İN ARDINDAN...

Yıl 1971. Mete Has'ın kaçırılması eylemi sırasında ev sahibi Hüseyin Cevahir'e "Bir daha karşılaşacak mıyız" diye sormuştu. Hüseyin Cevahir kesin bir cevap vermişti "Hayır" diye. "Sadece en sonunda bir de topyekün karşı karşıya geleceğiz..." Son randevuydu bu. Tarih kesilmemişti. Ama hedef belliydi. Son randevuya milyonlarla birlikte gelinecekti.

Tarih 1 Haziran'a döndüğünde bulutlar kadar dolmuştu halkın gözleri. Maltepe'de "yiğit iki Adalı" Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir kuşatılmışlardı. Siyonist İsrail'in başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırıp cezalandıran "terörist"lerdi onlar... Gece-gündüz birlikte savaşmışlardı ve şafak sökölünceye kadar birlikte savaşmaya and içmişlerdi. Yiğit iki yoldaştı onlar. "Asla teslim olmayacağız! Bizim buradan ancak ölümüz çıkar" diyordu Cevahir. Elbette şehitler verilecekti. Cevahir'im öğretecekti, nasıl yaşanacağını, nasıl ölüneceğini...

Gözleri sonsuz bir kin ve inançla yüklüydü. Gençti. Anadolu insanına yakışan bir yürekti göğüs kafesindeki. Daha 20'sinde gençlik önderlerinden biri olmuştu. Dünyayı değiştirmeye soyunmuştu yoldaşları gibi... Sade, alçakgönüllü, militan! "Erkek adam silahını bi-

rakmaz" diyordu. Silah umuttu. Silah "son randevuya" götürecek tek yoldu. Çünkü düşman haindi, korkaktı. O büyük gün gelmeden boğmak istiyordu devrimi. Düşman silah kuşanmıştı. Gerekirse milyonların cesedini yığacaktı saltanatının önüne de vermeyecekti rahatını, sefasını... Bunu daha gencecik yaşında görmüştü Cevahir. Nitekim hayatını halkının kurtuluşuna adanarak yaşamıştı.

Obüyük gün geldiğinde en önde olmalıydı. Bir tarih yaratılmalıydı. Bir tarih ki sözünden dönmeyenlerin, ölen ama yenilmeyenlerin tarihi. Bunun için ölüyordu Cevahir. Daha da yaşasaydık eğer kurtuluşa kadar savaşacaktık diyorlardı işte. Ölüm de olsa bizi yolumuzdan döndüremez diyorlardı.

Ogün gözlerimiz bulutlar kadar doluydu. Boşanacaktı bulutlar gibi. Sağanak. Her damlası devrim andının bir mısrası. Boşanacaktı kına rengi topraklarımıza. Şehit düştüğünde 27 yaşındaydı Cevahir. SBF 3.sınıf öğrencisiydi. Dersim'in Mazgirt ilçesinde doğmuştu. Zazaydı.

Maltepe'de Mahir'in omuz başında çatışlıyordu. "Karanlığın cüceleri" ile. "Karanlığın cüceleri" amcasını getirmişlerdi balkonun altına.

- Oğlum teslim ol, sana eziyet et-

meyecekler.

- Sen karışma amca.

- Oğlum sen iyi çocuksun kızı bırak, yanındakini öldürüp teslim edersen o zaman seni affedecekler.

- Amcam, güzel amcam. Bu töreye sığar mı? İnsanlığa sığar mı? Biz ki namusu, şerefi, onuru, erdemi bayrak edinip çıkmadık mı düşmanın karşısına... Bu bayrağın rengi ihanetle kirletilir mi?

Kızgındı Cevahir, kendisine ihaneti teklif ediyordu amcası. Mahir anlamıştı durumu. Zazaca konuşuyorlardı ama anlamıştı. Cevahir'in öfkesinden anlamıştı. Yoldaşına baktı. Yüzünün kızardığını gördü. Böylesi bir teklifi duymaktan bile utanmıştı.

Mahir yaralı yakalanmıştı. Hücresinde çatışma anı gözlerinin önüne geliyordu. Cevahir'i hatırlıyordu. "Eller tetikte Tarrrr... ve de CEVAHİRİM'i kalbime gömer Dönerim hain hücreme" Maltepe'de 51 saat süren direnişin yaşandığı ev bir binbaşının eviydi. Evin kızı Sibel Erkan'ı rehin almışlardı. Yine Cevahir'in sesi geliyordu binadan. "Çocuğa dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin ateşinizle ölür" diye. Direnişin ardından satılık kalemler "Sibel'in 51 saatlik esareti bitti", "Sibel korkunç macerayı anlattı" diye manşetler atarak kara çalmak istediler. Sevinçlerinden ne yapacaklarını bilemiyorlardı. "Ani ve başarılı bir baskınla eşkiyanın sığınağına girildi" diyorlardı.

Oysa Maltepe'nin ardından nice "başarılı bir baskın" yapacaklardı da yine de bitiremeyeceklerdi Cevahir yüreklileri. Yine her seferinde aynı manşetleri görecektik ve yine aynı yürek yalınlığıyla haykıracaktı bizimkiler "Asıl siz teslim olun!" Hüseyin Cevahir'di adı. Eylemini yadigar bırakıp ayrılmıştı aramızdan.

Kini ve öfkeyi mayalıyorduk. Savaşta yalnız doğruların ve yanlışların değil, yüreklilik ve fedakarlığın da gerektiğini öğreterek ayrılmıştı aramızdan.

Gençti. Daha 20'sinde sevda-
lanmıştı Türkiye devriminin yoluna. Bu yolu namusu bellemişti. Öylesine inançlı. Bu yolu kendileri yaratacak. Öylesine güvenli. TİP üyesi olduğu günlerde başlamıştı kavgaya. İlk devrim yolunun kırmızı halılarla döşeli olduğunu sananlarla mücadele etmişti. Hayır bu yol Mahir'in dediği gibiydi: Engebeliydi, sarp-
tı, dolambaçlıydı. Ve kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların ellerindeydi. Gerisi boş laftı.

THKP-C'nin on bir kişilik ilk genel komitesinde Hüseyin Cevahir de yerini almıştı. Görevi gereği Kürdistan illerini tek tek gezmiş, raporlar yazmıştı. "Halkların varolan gerçek kardeşliği politikleştir-meli, baş düşman emperyalizme karşı mücadele edilmeli ve uyanık olunmalıdır." diyordu raporlarının birinde.

Ve şair ruhludur diyorlardı Cevahir için. Şiir yazar gibi, bir destana kahraman yaratır gibi savaşır Cevahir... Onun gözünde sanatçı gizemli olmamalıdır, anlaşılmaz olmamalıdır. Fildişi saraylarda değil halkın içinde olmalıdır. Yani kendini halkın davasına sorunlarına adanmalıdır. Yani her şey halk için olmalıydı. O bu halkın evladıydı. Ve bu halkın kurtuluşu için düşmüştü yola. Zulüm, açlık, yoksulluk, işkence bir yazgı değildi, olmamalıydı. Bunu göstereceklerdi. Bu düzen değişecekti. Yolunu kanlarıyla çeceklerdi.

Cevahir ilk mısraları kendi kaniyle yazmıştı. Ve Kızıldere-
ler'den, Çiftehavuzlar'dan, Balkıca'dan, Ulucanlar'a Cevahir yürekliler hep aynı inançla, güvenle haykıracaktı. "Asıl Siz Teslim Olun!"

"BU TARİH ESAS OLARAK KANLA YAZILMIŞ ŞEHİTLERİMİZİN TARİHİDİR"

"Bu tarih esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir"... Bu tarihi, "halkın kurtuluşunun yolunu ideolojik ve politik olarak gösteren, bu uğurda yaşamlarını feda etmekten çekinmeyen başta Mahir Çayan olmak üzere, THKP-C önder ve savaşçıların ve THKP-C'nin çıkışından ayrı düşünemeyiz."

(Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1- sayfa: 3-9)

"MALTEPE'DE ÇARPIŞIYOR YİĞİT İKİ ADALIM"

71 Haziran'ında tüm Türkiye halkları THKP-C önderleri **Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir**'in destansı direnişine tanık olacaktı. Mahir ve Cevahir İstanbul Maltepe'de bir evin 2. katında 51 saat devlet güçlerinin kuşatmasının ardından Cevahir çatışarak şehit düşerken M. Çayan yaralı olarak tutsak düştü.

Devlet çaresizdi. Parti Cephe'nin, İsrail Başkonsolosu **Efraim Elrom**'u cezalandırmasının hezeyanı halindedir. Tüm İstanbul'da yoğun aramalar yapıyor, ilgili-ilsiz herkesi gözaltına alarak korku yaymaya çalışıyordu.

Ama başaramazlar. Mahirler her yerde aransalar bile doğru bildikleri yolda yürümekten çekinmezler. İşte bu koşullarda Maltepe'de polisle çatışmaya girerler. Sokak so-

kak çatışarak geri çekilirler. En sonunda bir eve girerler. Artık çatışmayı buradan sürdüreceklerdir. Evde binbaşı **Dinçer Erkan**'ın karısı, oğlu ve kızı **Sibel Erkan** vardır. Sibel Erkan'ı rehin alarak diğerlerini dışarı çıkarırlar. Amaçları blöf yaparak yurtdışına çıkabilmek -ki bunun zayıf bir ihtimal olduğunu bilirler- ve asıl amaçları THKP-C'nin adını tüm Türkiye'ye duyurmaktır.

Yüzlerce polis ve asker evi kuşatır, çevre binalara keskin nişancılar yerleştirirler.

Evde iki yiğit Adalı vardır... İki Adalı çatışma ve teslim olmama geleneğinin tohumlarını atacaklardır. **Onlar kurtuluşun yolunun savaşarak çizileceğine inanan, kanlarıyla tarih yazacak olan Mahir ve Cevahir'dir.** "Teslim olun" çağrısına "Asla teslim olmayacağız. Bizim buradan ancak ölümüz çıkar. Çocuğa dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin ateşinizle ölebilir. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz.

HÜSEYİN CEVAHİR

Erkek adam silahını atmaz. Biz teslim almaya gelerseniz silahımız size dönecektir." derler ve asırlar silahlarının tetiklerine.

Devlet güçleri şaşkındır. Karşılarında iki kişi vardır ve onlar yüzlerce olmalarına rağmen, kendilerine kafa tutmaktadır. Türkiye devrimci mücadele tarihinde bir dönüm noktası yaşanmaktadır. 50 yıllık uzlaşmacı, reformist çizgi yerini silahlı savaş çizgisine bırakıyordur.

Artık Parti-Cephelilerin bulunduğu her yerde çatışma kültürünün tohumları atılacaktır. Maltepe'de bir tarih yazılacaktır şimdi. Direnmenin, teslim olmamanın, silahlarının son mermisine, kanlarının son damlasına kadar çatışmanın tarihidir bu. 1971'in Türkiye'sinde bir ilk yaşanacaktı. Yüzlerce polis ve asker tam 51 saat iki Parti-Cephe önderini teslim alabilmek için uğraşır.

Mahir ve Cevahir'in akrabalarını getirirler. Akıllarınca onları kullanarak iki Adalı'yı teslim alacaktır. Ama başaramaz. Devlet sert kayaya çarpmıştır. 1 Haziran günü öğle saatlerinde çevre binalardan birine yerleşmiş olan keskin nişancılardan birinin ateşi ile operasyon başlatır. Bu ilk ateşle Cevahir yaralanır. Ama Parti-Cephelilerin silahları susmaz.

Küçük Sibel'i çatışmadan zarar görmeyeceği bir odaya yerleştirdikten sonra basarlar silahlarının tetiklerine.

Çatışma şiddetlenir. Ma-

hir de yaralanır. Ancak o zaman eve girmeyi başarırlar. Ama onların ağızlarından yine "Teslim oluyoruz" sözünü duyamazlar. Eve giren polis ve askerler her tarafa kurşun yağdırırlar. **Cevahir'in vücudundan onlarca kurşun mermisi çıkar.** Mahir ise ağır yaralı olarak tutsak edilir.

GELENEK BÜYÜYOR... ULAŞ BARDAKÇI ŞEHİT DÜŞTÜ...

Türkiye devrimci mücadele tarihinde yeni bir dönem başlamıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık silahlar konuşuyordu, söz hükmünü bitirmişti. Devrim kan ile, can ile, savaşarak yapılacaktı. Bu kesindi.

Devrim bayrağı Parti-Cephe'lilerin ellerinde yükseliyordu.

Cevahir'den bayrağı Ulaş devraldı. Teslim olmama, direnme geleneğine bir halka da Ulaş ekleyecekti.

Zor bir dönem yaşanıyordu. 12 Mart faşist cuntası her yerde gelişip büyüyen silahlı devrimci hareketi bitirmeye uğraşıyordu. Yoğun tutuklamaların yaşandığı bir dönemdir. Mahir ve Ulaş tutsak oldukları Maltepe Hapishanesinden firar ederek özgürlüklerini elde etmişlerdi. Devlet her yerde bu iki Parti-Cephe önderini aramaktadır.

Aynı dönemde iki hain, Yusuf Küpeli, Münir Ramazan Aktolga Parti-Cephe'nin silahlı savaş çizgisini sağa çekme-

**Burası İstanbul
Maltepe
Cevahir vuruldu
kahpece
Eylemin yadigarı
bizlere
Kalacak
Cevahir yoldaşım**

ye, tasfiye etmeye çalışıyordu. Mahir ve Ulaş'ın tutsaklığından yararlanarak bunu başaracaklarını düşünmüşlerdi. Mahir ve Ulaş'ın özgürlük eylemi sonrasında ilk işleri bu ihaneti boşa çıkarmak için iki haini örgütten atarak, silahlı mücadeleyi kaldığı yerden yeniden yükseltmektir.

Bir çok olanaksızlık onları beklemektedir. Öyle ki her tarafta aranmalarına rağmen ev bulmakta bile zorlanırlar. Riskli evlerde kalırlar, ama yine de yollarından bir adım bile geri dönmezler. Bu riskli ortamda 13 Şubat 1972'de Ulaş'ın kaldığı ev polislerce kuşatılır. **Ulaş çatışarak bu kuşatmayı yarar.** Polisin aramaları iyice sıklaşmıştır. Ulaş ise aranıyordum demeden, tereddütsüz görevlerinin başındadır.

19 Şubat günü Ulaş'ın Arnavutköy'de kaldığı ev yine kuşatılır. Sabah saat 07.00'dır. **Ve Ulaş davranır silahına.** Tıpkı Cevahir gibi o da şehit düşecektir. Ama **direnışıyle tarih yazacağını, geleceğe önemli bir miras bırakacağını bilmektedir.** Savaş böyle büyüyecektir, Parti-Cephe çizgisi böyle gelişecektir.

Yaşanan çatışma sonunda Ulaş da şehit düşer. Ama mücadele bitmez. Çünkü tarih kanla yazılmaktadır ve kanla yazılan tarih asla silinmez...

**"BİZ BURAYA
DÖNMeye DEĞİL
ÖLMeye GELDİK"**

30 Mart 1972'de Tokat'ın

Niksar ilçesi Kızıldere köyünde **Türkiye devriminin manifestosu yazıldı.** THKP-C ve THKO önder ve savaşçıların zafer sloganları yükseliyordu o gün Kızıldere'den.

Mahirler, Denizlerin idamını önlemek amacıyla NATO'nun Ordu Ünye radar üsünde görevli 3 İngiliz teknisyenini kaçırlar. Eğer Denizlerin infazı hemen durdurulup, bu radyolardan açıklanmazsa bu İngiliz ajanlarının kurşuna dizileceklerini söylerler. O günün koşullarında Denizlerin idamının durdurulması, silahlı mücadeleyi savunan THKO'nun önderlerinin kurtarılması gibi temel bir görev olduğunu söyler Mahir.

Bu eylem bu açıdan devrimci mücadele açısından önemlidir.

İngilizlerin kaçırılması eylemi ve Mahirlerin talepleri devlette ve emperyalizmde tam bir şok etkisi yaratır. Ankara, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere bütün illerin sıkı yönetim komutanlıklarına haber gönderilir. Devlet her yerde teyakkuza geçmiştir. Türkiye çapında bir operasyon başlatılır. Bütün Karadeniz bölgesinin havadan ve karadan mağaralara kadar aranmaya başlanması kararı alınır.

Yapılan operasyon sonucu polis ve askerler Kızıldere'ye gelmişlerdir. Mahirlerin kaldığı ev kuşatılır. 30 Mart sabahı Kızıldere tam bir kuşatma altındadır.

Devlet Mahirleri teslim alabilmek için hiç olmadığı kadar asker ve polis yığmıştır. O

ULAŞ BARDAKÇI

**Ulaş'ın elinde
mavzer
Mavzeri türküye
benzer
Bizimkiler böyle
ölür
Böyle ölür
bizimkiler**

MAHİR ÇAYAN

MAHİR GİBİ
Bir nehir gibi
coşkun
ve dolu dizgin
Akacaksan
Ülkemde
Mahir gibi
akmalısın
Kurusa bile
ömrün
Ülkemin
yüreğinde
derin bir iz
bırakmalı
yeni nehirlerle
Mahir gibi
yaşamın
Taşıyacaksan
eğer İhtilalci bir
amaç yüreğinde
Çakmalı Anadolu
şafağında Mahir
gibi inancın
yağacaksan
yağmur gibi
Toprağına
yurdumun
Mahir gibi yağ
kızıla kesmeli
Dört bir yanını
vatanın
O büyük amacın
Manifestosu
olmalı halkların

küçük köy evinde ise ölmeye ve öldürmeye kararlı 10 yiğit devrimci vardır. **On'lar Türkiye devriminin yolunun savaştan geçtiğine inanıyorlardı.** On'lar Türkiye devrimci mücadelesinin geleceğini çizeceklerdi. **On'ların ağzından söz bir defa çıkardı...**

Çaresizlik içinde "teslim olun" çağrıları yapılır. Mahirler bütün dünyanın ve Türkiye'nin gözünün bu küçük evde olduğunu bilirler. Ateş edildiği anda 3 İngiliz ajanını cezalandıracaklarını söylerler ve **"Biz Buraya Dönmeye Değil Ölmeye Geldik!"** diye haykırırlar. Marşlarla, sloganlarla kararlılıklarını gösterirler.

Söz ağızdan çıkmıştı bir kere. **Çatışacaklardı. Şehit düşeceklerdi.** Bunu biliyorlardı, ama Türkiye devrim tarihine çok güçlü bir miras bırakacaklardı. Bayrak yeni Parti-Cephelilerin ellerinde dalgalanacaktı. Mahirler Türkiye devriminin yolunu çizmişlerdi ve şimdi ölme, ölümleriyle savaşı büyütme görevleri vardı. Öğleden sonra asker ve polislerin yayılım makinalı tüfek ateşi başlar. **Mahir açılan ilk ateşle şehit düşer.**

THKP-C önderi, en önde gidiyordu. Mahir'in şehit düşmesinin ardından yoldaşları hemen 3 İngiliz'i cezalandırırlar. Devletin ateşine ateşle karşılık verirler. O küçük köy evi şimdi bir direniş kalesiydi. Devlet güçleri evi havan, roket, makinalı tüfek ateşine tutar. Ev tam bir harabeye dönmüştür. Ancak o zaman eve girebilirler. THKP-C ve

THKO'lu 10 kahraman şehit düşmüştür.

Denizlerin idamını önlemek için yola çıkan Mahirler, direnişleriyle aynı zamanda **devrimciler arasındaki dostluk, yoldaşlık ilişkisinin de nasıl olması gerektiğini gösterirler.**

Kızıldere'de THKP-C fiziki olarak ağır bir darbe almıştır. Devlet THKP-C'nin önderini katletmiştir. Bunun sevincini yaşamaktadır, zafer sarhoşudur. **Ama yanılmışlardı.** Kızıldere'de yokettiklerini düşündükleri THKP-C daha güçlü bir şekilde doğuyordu.

Mahirlerin "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarı, "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" diyen binlerin ağzındaydı artık. Kızıldere, halkta ne korku yaratmıştı, ne de tereddüt. Aksine Mahirlerin **ölüme tereddütsüz gidişleri, kararlılıkları, cesaret ve cüretleri** tüm Türkiye halklarına güç vermişti.

Şimdi Parti-Cephe'lilerin olduğu her yer bir direniş mevzisiydi, tıpkı Maltepe, Arnavuktöy, Kızıldere gibi... Bugün de aynı kararlılık ve inançla haykırılıyor **"Kurtuluşa Kadar Savaş!"...**

ÖNCE ÖRGÜTÜM VE YOLDAŞLARIM

Perihan işlerini bitirmiş eve dönüyordu. Her zamanki gibi uyanık ve dikkatliydi. Kolay değildi yoldaşlarının güvenliği kendi ellerindeydi. Dikkatsizliği ve özensizliği yüzünden yoldaşlarına bir zarar gelmesi düşüncesine bile ta-

hammül edemiyordu. Bu yüzden randevuya giderken, dönerken çok dikkatli davranıyordu. Saatlerce dolaşıp takip edilip edilmediğinden emin olmadan eve dönmüyordu.

Perihan Demirer bir savaştı. Bir savaşçının uyması gereken kurallara özen gösterirdi. Mahalleye girdiği andan itibaren sokaktakileri kaldırımlardaki seyyar satıcılardan durakta bekleyenlere kadar gözden geçirdi. Bir olağanüstülük varsa mutlaka farketmeli, yoldaşlarına zarar gelmeden önlem almalıydı. Adımlarını biraz daha yavaşlatarak sokaktaki kalabalığa dikkat etti. Eve yaklaştıkça şüpheli kişilerin ve otoların giderek arttığı gözünden kaçmamıştı. Evin sokağına girdiğinde kafasındaki soru işaretleri daha da netleşti. Sokak tutulmuş evin çevresine pusu atılmıştı. Katiller üsse ulaşmışlar yoldaşlarını katletmek için bekliyorlardı. Acaba eve dönen, pusuya düşen yoldaşı olmuş muydu? Belli ki eve henüz dönen yoktu. Yoksa sokak böyle sakin olamazdı. Bu katiller sürüsü sessiz sedasız devrimcileri teslim alamazdı.

Kuşkusuz eve ilk dönen kendisiydi. Vakit geçirmeden eve girmeli, yoldaşlarına eve girmeyin mesajını verecek olan işareti koymalıydı. Bir an bile olsa geri dönmeyi ya da evin arka kapısından çıkıp gitmeyi aklından geçirmedi. **Onun bütün düşüncesi yoldaşlarının düşman pususuna düşmesini engellemek üzerine kilitlenmişti.** Eve girerken

kararını verdi. Katillerin saldırmasını beklemeden çatışmayı başlatacaktı.

Katiller sürüsüne hiç beklemediği bir anda saldırarak devrimcileri teslim alamayacağını gösterecekti. Çok hızlı hareket etmeli, işareti koyduktan sonra örgütsel sırları yok etmeliydi. İşlerini bitirir bitirmez silahına sarıldı. İçerden sıkılan kurşun sesleriyle sarsılan düşman şaşkındı. Böyle bir saldırıyı beklemiyordu. Perihan çatışmayı alabildiğince uzatmak yoldaşlarına zaman kazandırmak için elinden geleni yapıyordu.

Tek kişi, tek bir savaşçı yoldaşlarından, örgütünden aldığı güçle meydan okuyordu katil sürülerine. Son kurşununa kadar çatışan Perihan belki de hiç olmadığı kadar sakin, rahat ve huzurluydu. Son nefesinde düşmanı yenilgiye uğratmanın, yoldaşlarını ve örgütünü korumanın huzuruyla gülümsüyordu. **Perihan Demirer 28 Haziran 1991 günü şehit düşmesinden sonra Hareketin ilk kadın kahramanı ilan edildi.**

ONLAR SAVAŞ ÇAĞRISI OLDULAR... "BİZE ÖLÜM YOK"

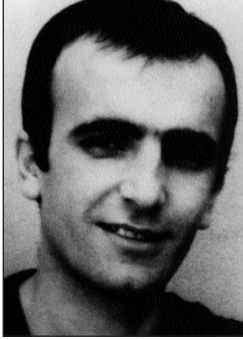
Geçmişin mirasını sahiplenip geleceğe zengin bir deney bırakarak şehit düştüler. Zulmün karşısında eğilmediler, diz çökmediler. Onlar oniki önder, kadro ve savaşçıydılar.

Tarih 12 Temmuz 1991.

Tarih ak sayfalarına en

PERİHAN DEMİRER

NİYAZİ AYDIN

BIRAKIN TEMMUZ KANLI KALSIN

**Dimdik baş açık
yıkılmaz bir kale
gibi duruyorsak
karşısında
hayatın
sıkı sarın
toprağın koynuna
bedenlerimizi
Ve öyle
tekrarlaşın ki
adımızı
yaksın genzimizi
barut kokuları
dövsün kızgın ve
keskin şarapnel
yağmuru toprağı**

görkemli satırlarından birini onlar için yazdı. "ÖLDÜLER YENİLMEDİLER", "YOL-DAŞLAR BİZİ AŞIN" diye. Zafere, devrime, vatanın bağımsızlığına, halkların kurtuluşuna inananlar ve buna ulaşma kararlılığı taşıyanlar kavganın, savaşın bütün zorluklarını bileerek yaşadılar.

Kavganın içinde her şey son derece yalındır. Yakın veya kolay devrim hayallerine yer yoktur. Ancak savaş içinde olmayanlar, zafere inancını kaybedenler, bedel ödemekte tereddüte düşenler inançsızlaşırlar, artık savaşın bitirmesinin politikasını yaparlar.

12 Temmuz, kavga gerçeğinin, **zafer yolunun köşe taşlarından biridir.** 12 Temmuz, **ideolojik sağlamlıktır.** 12 Temmuz, **davaya olan inançtır.** 12 Temmuz direnişi, emperyalizme ve oligarşiye karşı **uzlaşmazlıktır.** Savaş gerçeğini kavramak, düşmanı ve kendimizi **tanımaktır.**

12 Temmuz direnişi, halkın kurtuluşunun direnmekten, savaşmaktan geçtiğinin, savaşmak için de sağlam bir ideolojiye, cürete, kararlılığa ve iktidar perspektifine sahip olmak gerektiğini öğreten bir mirastır.

12 Temmuz Direnişi'nde Şehit Düşenler, Devrimin Büyük Kayıplarıdır

Devrim mücadelesinde kayıplar önemlidir. Bu durum bize acı verir. Onlarca yılın deney, tecrübe birikimine sahip, her anını devrime vermiş kadrolar şehit düşmüştür. Savaşta şehitler kaçınılmazdır.

Önemli olan oligarşinin dize gelmesi ve teslim olmayan savaşçılarımızın kararlılığı karşısında duyduğu korkudur. 10 Önder ve savaşçımızı katleden oligarşi "zafer" naraları atıyor, bayram ediyordu. "Bitirdik, yok ettik", bellerini kırdık, beyinlerini dağıttık, açıklamalarıyla yaptıkları katliamın sevincini yaşıyorlardı.

Bazı oportünist ve revizyonist kesimler de aynı ağızlardan seslenerek silahlı savaş mahkum etmeye, savaş kaçkınlıklarının teorisini yapmaya başladılar. Ne düşman, ne de onlar 12 Temmuz'u ve savaş gerçekliğini, hareketimizi kavrayamamışlardı. Oligarşiye ve emperyalizme karşı savaşan hareketimiz ülke topraklarına sağlam basıyor ve ideolojik olarak yenilmez bir güçtü.

12 Temmuz Sosyalizmin Simgesidir

12 Temmuz, herkese ve her şeye rağmen devrimde ısrarın, sosyalizme inancın simgesidir.

1990, revizyonizmin çöküşü, emperyalizmin ideolojik ve fiziki saldırılarının alabildiğine arttığı bir süreçtir. Bu yıkıntıların üzerinden sosyalist ideolojiye, devrime, halkların kurtuluş umuduna saldırı vardır. Emperyalizm, insan haklarını koruma, barış ve demokrasiyi tesis etme adı altında kendine bağlayamadığı ülkeleri "terörist" ilan ediyor, saldırıyordu. Böyle bir süreçte sosyalizm sahiplenilmeli, devrim ve halkın kurtuluşu için her türlü

ödenmeliydi. Bedel büyük olabilirdi, ancak başı dik bir şekilde süreç aşılacak zorundaydı.

12 Temmuz şehitleri, düşman kuşatması altında elde silah çatışarak, savaşmadan, bedel ödemedi bu sürecin aşılamayacağını göstermişlerdir. Mücadeleye başladıklarından kuşatıldıkları ve şehit düştükleri ana kadar sosyalizmi, devrimi ve halkın kurtuluşunu ölesiye savundular, sahiplendiler.

12 Temmuz Şehitleri, Düzenin Reddidir

Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Nazmi Türkcan, Fintöz Dikme, Bilal Karakaya, Hasan Eliuygun, Cavit Özkaya, İbrahim İlçi onlarca yıl mücadele içinde oldular. Okumak, iyi bir meslek sahibi olmak, çok para kazanmak, ev-bark sahibi olmak diye bir özlemleri yoktu. Fakat onların elinde bu olanak ve imkanlar vardı. Okumuş, mezun olmuşlardı. Kimi mühendis, kimisi elektronikçiydi... İsteselerdi "iyi" bir hayat, iyi bir gelecek kurabilirlerdi. Kimisi 40'ını aşmıştı, kimisi daha genç yaşında atılmıştı umut dolu kavgaya. İşkence-lerden geçmişler, onca yıl hapis yatmışlardı. Dışarı çıkınca yokluklar ve yoksulluklar içinde "yola devam" demişti hepsi de. Düzenin içinde zengin olmak, mevki ve kariyer sahibi olmak yoktu.

Vatanın bağımsızlığı ve halkın kurtuluşu için omuzladıkları yükün karşılığında bir çıkarları yoktu. Öyle ya, ço-

ğunlukla günde üç-beş saat uykuya bile zaman bulamıyorlardı. Hep düşünüyorlardı; devrim için, halk için düşünüyor, soruyor, sorguluyor, okuyor, araştırıyor ve üretip yaratıyorlardı. Cesurdular, halka ve vatana sonsuz sevgiyle dolu yürekleri vardı.

Buluthan, Zeynep Eda, Yücel ve Ömer, '80 sonrası yozlukların, ahlaksızlıkların, namussuzlukların, dönemlerin ve yığınların arasında yeşerip gelmişlerdi. Oligarşi ve emperyalizm, zehrini onların yüreklerine ve bilinçlerine akıtmamıştı. Mücadele gelişip büyüdükçe, onlar devrimci-leştiler. Zorlukları da aşarak en ön safta yerlerini aldılar. En ağır sorumlulukları alınlarının ağıyla taşıdılar. Başları hep dikti. Türk, Kürt, Çerkes, Laz, Gürcü'düler. Halkın en değerli evlatlarıydılar. Halkla birlikte, halkın içinde yaşadılar. Halkın, vatanın, yoldaşlarının sevgisiyle doluydular. Yüreklerinde sevgiye olduğu kadar öfkeye, kine, nefrete de yer vardı. İşkencecilere, katillere, halkımızı sömüren egemenlere, halk düşmanlarına sonsuz bir kin, nefret ve öfkeyle doluydular.

Emperyalizme, onun işbirlikçisi oligarşiye ve tüm halk düşmanlarına karşı savaştılar. Onlar gibi yaşayabilmek, onlar gibi devrimci olabilmek, onlar gibi kavgacı, mücadeleci ve savaşçı olabilmek...

İBRAHİM ERDOĞAN

**lime lime olsun
atmosfer
kurşunlar
saplansın
göğsüne düşmanın
Haykırılsın her
mevziden umudu
halkımın
Durmadan
durmadan
devrime aksın
zaman
Ve her kavgaya
günü
Gün dönsün
Onikisine
Temmuz'un
Haydi bırakın
Haydi Bırakın
Temmuz Kanlı
Kalsın**

ŞERAFETTİN ŞİRİN

DAĞLAR ÖZGÜRLÜK ÇAĞRISIDIR

Devrimci mücadele, ideolojik olarak sağlam kişiliklerin, sağlam iradeli devrimcilerin omuzlarında yükselir. Ancak devrimciler idealleri uğruna her türlü işkenceyi, zorlukları, onlarca yıl hapsi, katledilmeyi göze alırlar. Çünkü devrimcilerin idealleri, kişisel çıkarların uzağındadır. Onlar, bu kavgaya, hiçbir karşılık gözetmeksizin halkın kurtuluşu ve vatanın bağımsızlığı için canlarını, kanlarını, bilinçlerini ve tüm yeteneklerini sunmuşlardır.

Komutan Şerafettin, ölümle yaşamı birlikte soluylarlardı. O daha zindanlara düştüğünde 19'undaydı. 12 Eylül'ün karanlık günlerinde zindanlarda en ağır işkence ve baskıları yaşayanlardandı. Teslimiyet dayatıldığında tereddütsüz direndi. 1984 Ölüm Orucu'nda can yoldaşlarının ölümü hücre hücre yendiğine tanık oldu. Zindanlar, işkence, baskılar karşısında "yoruldum", "soluğum tükenmedi" demedi. Aksine kavgada daha da çelikleşti. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra 12 Temmuz katliamına tanık oldu. Kaybedilen canların ardından kim bilir kaç kez içtiği andı verdiği sözleri bir kez daha tekrarladı; **"Hesabınızı soracağız... Kanlarınız yerde kalmayacak"...**

Açlık ve yoksulluk içinde büyümüştü. Çektiği acıların bir tek kendine ait olmadığını görünce, kurtuluşun da halkın

ortak mücadelesinden geçtiğine inandı. Yaşanan acıların sona ermesinin tek yolunun devrim olduğunu öğrendiği andan itibaren sarıldı kavgaya ve şehit düşene kadar da bu yolda yalpalamadan, durup dinlenmeden, tökezlemeden hep ileriye doğru yol aldı. **Şerafettin Şirin, Tuncay Geyik, Hasan Erkuş, M.Kemal İnan, Sabit Ertürk** yoldaşlarıyla beraber halkın kurtuluşu için dağları mesken eylediler kendilerine.

Onurun, namusun, adaletin ve özgürlüğün sembolü, düşmanın korkulu rüyası, sevdamız dağlar. Onlar umut olmaya, halkın adaleti olmaya çıktılar Malatya Dağları'na. Atak, cesur ve kararlıydılar. Kendilerini bekleyen zorlukları, **ödeyecekleri bedelleri biliyorlardı**. Kendilerine ve devrimci harekete duydukları güvenle tüm bunlara inançla göğüs gerdiler. Kavgada hiçbir kaygıya, tereddüte yer vermediler. Çünkü onlar dağlara savaşmak için çıkmışlardı.

Devrimci hareket kampanya başlatmıştı. Bölgede düşman operasyonu olmasına rağmen, biz de bir şeyler yapmalıyız, diyerek kuşandılar silahlarını. Eylem hazırlığı için deyken **17 Mart 1992** günü düşman pususuna düştüler. Etrafları binlerce katil sürüsü tarafından sarılmıştı. Ölüm mutlaktı. Çatışma saatlerce sürdü. Onlar son anlarında da hi kavgaya sloganlarını ve marşlarını haykırarak Malatya Dağları'na umudun adını bir daha hiç çıkmamacasına kazıdılar.

Şimdi Malatya Dağları beş şahasını bağrına basmanın onuruyla daha bir heybetlidir. **Şimdi Malatya Dağları isyan ve savaş çağrısıdır.**

16-17 NİSAN '92 YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM

İstanbul... Emekçinin, yoksul halkın kavgası şehri.

İstanbul... Sınıf kavgasının dişe diş, kana kan, hiç durmadan, dinmeden yaşandığı kent.

İstanbul, nice yiğit, kahraman devrimcinin çatışmalarına tanık olmuş, nice devrimcinin bedenini bağrına basmış yiğitler yatağı.

İstanbul. **Tarih 16 Nisan 1992**

Gün bitmek üzere. İlerleyen saatler destansı bir direnişe tanıklık edecek. İstanbul'da tüm işkenceciler, infaz mangaları sokakları, caddeleri kuşatmış. Sahrayı Cedit, Erenköy, Üstbostancı ve Çiftelavuzlar karış karış işgal edilmiş. Üstbostancı'da **Sinan Kukul, Arif ve Şadan Öngel** katillere karşı direniyorlar. Çatışarak kuşatmayı yarmaya çalışıyorlar.

İnsan kasapları Erenköy'de **Ahmet Fazıl Özdemir, Hüseyin Kılıç ve Satı Taş**'ın sloganlarıyla, marşlarıyla karşılaşıyorlar. Katiller sürüsü şaşkın ve korkak. Ahmet Fazıl ve yoldaşları bir direnişi örüyorlar inançları ve cesaretleriyle.

Sahrayı Cedit'te **Ayşe Gülen**'le **Ayşe Nil Ergen** katiller sürüsüne devrimcileri teslim

alma mutluluğunu tattırmıyorlar. Direniş Çiftelavuzlar'da doruğa ulaşıyor, **bayraklaşıyor. Umudun, savaşma kararlılığının, zafere olan inancın, yoldaşlarına, örgütüne bağlılığın** en yücesini ortaya koyan bir direniş yaratılıyor.

16-17 Nisan, bir direniş destanının adı olarak kazanıyor tarihe. Düşmanın ağır silahlarıyla, bombalarıyla donatılmış katilleri, panzerleri, bilumum ölüm makineleriyle doludur tüm çevre. Uzun namlulu silahlar halk kurtuluş savaşçıların üzerine çevrilidir. Yani artık ölümle karşı karşıya gelmişlerdi. Düşman elindeki ölüm makineleriyle güçlüydü. Ama yine de inancsız ve korkak... Düşman kalles ve alçak... İnsani erdemler, mertlik, namus, onur yoktur onların dünyasında. Tek amaçları vardır: Kendilerini besleyen efendilerinin sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek. Bunun için her türlü adaletsizlik, onursuzluk, namussuzluk meşru görülür. Bunun için halkı ve onun yiğit öncüleri olan devrimcileri teslim almak isterler. Ancak karşılarında bu çürümüş düzeni yıkıp; yerine en güzel olanı, halkın iktidarını kurma inanç ve iddiasına sahip devrimciler vardır.

Saf bir inanç ve idealleri için ölüm de dahil her türlü bedeli ödeme kararlılığı vardır. Bencillik, kendini korumak, basit şeyler için inançlarını düşmana satmak, teslim olmak yoktur halk kurtuluş savaşçısının yaşamında. Kendilerini değil, önce halkı, yoldaş-

SABAHAT KARATAŞ

SİNAN KUKUL

larını düşünürler. Vefa, bağlılık, halk ve vatan sevgisi, örgütünü düşünmek, önderliği sahiplenmek herşeyden önce gelir. Düşmanda ise inançsızlık, çıkarlar, can telaşı...

Kuşatılmışlar.... Kuşatma adım adım, an an daralır. Kurşunlar, bombalar daha yakınlarına düşer. Kurşunlar, bombalar vücutlarında yaralar açar. Ama yine de **hiçbir şey döndüremez onları yollarından**. Halk sevgisi, devrim inancı, yoldaşlara olan bağlılık tüm görkemiyle yayılır Çiftehavuzlar'dan.

Çiftehavuzlar'da Karasu Apartmanı'nın 12. katında **Sabahat Karataş**, yoldaşları **Eda Yüksel** ve **Taşkın Usta** vardır. Sabahat Karataş yoldaşlarına ulaşmaya çalışır. Çatışma anını, direnişi anlatmak, örgütüne yardımcı olmak ister. Yoldaşları için kaygılanır, onları korumak ister. Yaşamlarının son anlarında direniş mesajını halka ulaştırmak isterler.

Ve ulaştırırlar:

"-Merhaba. Evimizi sarmış durumdalar... Tüm belgeleri yaktık. Bir çöp bile bırakmadık. Çatışacağız. Niyazilerin, Apoların, Haydarların yanına gideceğiz...

-... Türkiye halkları için şehit düşeceğiz.

-Düşünüyorum, yoldaşlarıma yardımcı olmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Nasıl bulduklarını bilemiyorum. Bir günlük olay...

-Çatışacağız...

-Hoşçakalın. Sizleri, halkımızı çok seviyoruz.

-Halkımız sizin için ölüyo-

ruz"

Onlar halka, yoldaşlarına, hareketine olan bağlılıklarıyla, devrime olan inançlarıyla çatışarak şehit düştüler. Öldüler ama yenilmediler. Halka umut ve güven verdiler. Geleceği aydınlatan, ışık olan bir ölüm...

Bu düzenin sahipleri, onların uşakları hiç çıkarsız ve hesapsız halk için ölebilir mi? Elbette hayır...

Sabahat Karataş, Eda, Taşkın ise halka ve yoldaşlarına usulca bir "Hoşçakalın" ile, sloganlarla marşlarla gülererek karşıladılar ölümü.

O gün, 16-17 Nisan'da çatışan emperyalist ideolojiyle devrimci ideolojydi. İki irade vardı; biri **devrimin iradesi, diğeri düşmanın**. Zaferi devrimci irade kazanmıştı. Düşman altilmişti.

16-17 Nisan'da onbir önder, kadro ve savaşıçı çatışarak şehit düştü. Onlar ölmedi. Onlar bilincimizde, yüreğimizde yaşıyorlar. Halkın yüreğinde ve bilincindeler. Ölümsüzleştiler. Bayraklaştılar, kendilerinden sonra gelenlere inanç oldular...

Mesajları hala kulaklarımızda, çatışma günü olduğu gibi çınlıyor. Veda mesajları bizedydi. Bizedydi savaş çağrısı. Bayrağı taşıyacak olan halka, yoldaşlarındaydı. Yılmak, geri durmak, teslim olmak yok onların mesajında.

Onların mesajında "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" diye haykırılan kararlılık, **yükseklerde dalgalarındırılan sosyalizm bayrağı vardı**.

HALK KURTULUŞ SAVAŞIMIZ DAĞLARIMIZDA DA BÜYÜYECEK

Devrim şehitlerini anma günleri... Şehitlerine yaraşır bir eylem yaparak, hiçbir zorluğun, ihanetin Devrimci Hareketi yolundan döndüremeyeceğini göstereceklerdi. Gerillalar o güne kadar hiç kimse "yanaşamaz", eylem yapılamaz, denilen bir bölgeye girmiş ve hiçbir kayıp vermeden karakolu tarayıp çekilmişlerdi. Bu ülkenin dağlarında halk kurtuluş savaşçılarının olmasına zulmedenler hiçbir zaman tahammül edememişlerdir. Çünkü onların varlığı, **sömürü düzenleri için tek tehliktir**. Bir de gelip kendilerini en güvenli hissettikleri yerden vurunca o zaman daha da pervasızca saldırıyorlar.

İşte böyle bir eylemden sonra binlerce asker ve özel timle Dersim dağlarında büyük bir operasyon başlatıldı '93 Nisan'ında. **23 Nisan '93** günü günlerdir uykusuzluğa ve açlığa rağmen yürüyen gerillalar **Pertek'in Ardıc köyüne bağlı Galangoz mezarına girdiler**. İki gerilla çeşmeden su içip köyde asker olup olmadığını soruncaya kadar köylüler onları asker sanmıştı. Gerilla olduklarını anlayınca bir köylü hemen köyden uzaklaşmalarını, her tarafın asker tarafından kuşatıldığını söyler. Bunun üzerine gerillalar hızla müfrezelerinin olduğu yere döner. Geri çekilmeye çalıştıklarında çatışma başlar.

"Teslim ol" çağrılarına gerillalar çatışarak cevap verirler.

12 Gerillanın karşısında profesyonel olarak katillik yapan özel timden askere kadar büyük bir ordu vardır. Üstelik gerillaların hepsinin elinde silah dahi yoktur. Darbecilik ihanetinin yaşandığı dönemdir. Darbeci hainler kendilerine karşı çıktıkları ve önderlerini savundukları için gerillalarının silahlarını bile göndermez.

12 gerilla vardır bu ordunun karşısında... 12 gerillanın arasında daha gerillaya katılşının üzerinden bir ay geçmeyenler bile vardır. Ama onurlu bir yaşam kavgası vermek için yaşlı olmaya da her konuda tecrübeli olmaya da gerek yoktur. Bu bilinçle ellerinde sanki dünyanın en büyük silahı varmış gibi çatışırlar. Mermileri fazla değildir ama halkın onurunu temsil etmenin gururuyla hareket ederler.

Gerillalardan bazıları silahsız olmalarına rağmen köylülerin gözleri önünde kurşuna dizilirler. Köylüler başından sonuna kadar bu çatışmayı görürler. Silahsız olmalarına rağmen onca cesaretli olmaları sonraları **köy köy halkın dilinde dolandır, türküler, ağıtlar yakarlar 12'ler için**.

Çatışmadan hemen sonra **komutanın şehit düştüğü yere halk götürüp fidan diker**. Umudun ölmeyeceğini göstermek ister. Halk, bu onuruna düşün, halkı için kendini feda eden evlatlarını sahiplenirdi. Cenazeleri devletin beklemediği kadar kalabalık bir kitle tarafından kaldırılır. **12'ler**

**Ali Özbakır
Mehmet Çolak
Özgür Kılıç
Cihan Taşyıldız
Selvi Uzun
Hasan Aktaş
Eylem Yıldız
Abdi Şeker
Behiye Canik
Abidin Yıldız
Haydar Aydın
Cengiz Kala**

**Dersim ya da
herhangi bir
yerde
Göreceksiniz
onları şafakta**

BAĞCILAR

Dersim'in şafağını kızılaştırıyorlar şimdi...

4 AĞUSTOS 1994 BAĞCILAR DİRENİŞİ

Bağcılar Yenimahallede küçük bir sokaktır Hayırlı... Hayırlı sokakta sessizlik yerini gece saat 02.20 sularında silah seslerine bıraktı. Mahalle ekip otoları, panzerler, ellerinde otomatik silahlarıyla, bombalarıyla gelen ölüm mangalarıyla doluydu. Kurşunlar yağıyordu. Kurşunların hedefi 4 numaralı evin çatı katıydı. Burada 3 Cepheli vardı.

Mahalleye yığınak yapan polisler, devrimcilerin açtığı ateşle birlikte canlarını kurtarmak için kendilerini sağa sola attılar. Artık panzerlerin, bombaların güvencesindeki polislerde tek şey vardı: Korku! İlk başlarda "teslim olun" çağrısı yapan polisler giderek suskunlaşıyorlardı. Çünkü aynı çağrıyı devrimciler onlara yapıyorlardı. Sabah 08.20 sularında çatışma bitmişti. 6 saat süren direniş sonunda **3 devrimci şehit düşmüştü. Özlem Kılıç, Güner Şar, Hüseyin Aslan.**

Yaşları 19, 26, 23'dü. Güçlüydüler. Binlerce ölüm

mangasıyla sarılmış olmalarına rağmen güçlüydüler. Teslim olun çağrılarının kurtuluşun silahlarını ateşleyerek karşılık verdiler. **Tilililerli karşılık verdiler.** Sıkılan her kurşun halkın öfkesi, kinydi. Güçlerini halklarından alıyorlardı.

Direnmek özgürlüktü. Direnmek namustur, direnmek onurdu. Onuru namusu teslim edemezlerdi.

Teslimiyet!.. İşte gerçek ölüm buydu. Çatı katındaki dairede üç gençtiler. Onurluydular, namusluydular. O çatı katında yalnız değillerdi. "Dönen dönsün ben dönmez yolumdan" diyen **Pir Sultan Abdal, Şeyh Bedreddin** sırtlarını sıvazlayıp güç veriyorlardı. Onlar halkların direnişleriyle dolu, zalime, zulme başkaldırı tarihinden güç alıyorlardı.

Bu tarihte zulmü önünde baş eğmek yazmaz! Baş eğmediler! Vatan emperyalizme parça parça satılırken ulusal onur ayakları altına alınırken, onurları yok edilmeye çalışılırken, köşelerine çekilip sessizce bekleyemezlerdi. Beklemek onursuzluktu, bunun içinde elde silah onur, namus, adalet için savaşılar.

Çatışma bitmişti. 6 saat süren çatışma sonucunda içeride tek bir canlı kalmadığına iyice emin olan ölüm mangaları ancak o zaman içeri girebildiler. İçeri girdiklerinde ise tam yüreklerinden vuruldular.

Üç devrimcinin kanlarıyla duvara yazdıkları umudun adıyla bir kez daha yenilgiye uğradılar. Korkuları daha da

büyüdü. Artık kan konuşuyordu. Vatan duvardaki kandı. Duvardaki kan ise kurtuluşun yoluydu. Duvardaki kan namusttu. **Duvardaki kan direnmenin teslim olmamanın onuruydu.**

6 ARALIK DİRENİŞİ

Herhangi bir operasyon yoksa gerillalar her fırsatta köylere iner ve halkla birlikte olurlardı. Halk artık en küçük sorununda bile gerillaya başvuruyor, yapacağı her işte "acaba gerillalar ne der" diye düşünüyordu.

6 Aralık 1994 günü gerillalar köye bu kez yaralı bir bayan yoldaşlarını tedavi ettirmek için inmişlerdi. 9 Ekim'da Emirgan'da yaralanan bayan gerillanın tedavisi için köye inmek zorunda kalmışlardı. Bölgede sürekli operasyon olduğu biliniyordur ama yoldaşlarının iyileşmesi için her türlü riski göze alarak yola çıkarlar. Yaralı gerillayı götüren birliğin başında **Komutan Kemal Askeri** ile birlikte **Ahmet Güder, Mehmet Ali Öztürk, Gülseren Beyaz, Nihat Kaya, Mikail Güven, Şenay Sonar, Erkan Akçalı** adlı savaşçılar vardır. Hepsi de gerillacılıkta deneyimlidir. Komutanlık yapmış tecrübeli savaşçılardır.

Köy evine girdikten sonra asker çemberi daraltır. Nöbetçi durumu farkedince hemen komutan Kemal'e haber verir. Hepsi de tereddütsüz çatışacaklardır ancak **ilk düşündükleri evin sahibi olur.** Ona zarar

gelmemesi için hemen uygun bir şekilde dışarı çıkarırlar. Bu çatışmanın sonunda kendilerine ne olacağını düşünmezler.

O anda da çatışma boyunca da halka zarar gelmemesi için çaba harcarlar. Gerillalar hiçbir koşulda teslim olmayan, direniş destanları yaratan bir geleneğin mirasçılarıdır.

Önce sınıksız sarıllar bir-birlerine "Teslim ol" anonsları yapıldığında içerden marş ve sloganlarıyla cevap verirler. Her "teslim ol" anonsundan sonra içeriden slogan, marş, ıslık sesleri duyan askerler ve onların başındaki **Korgeneral Hasan Kundakçı** şaşkındır. General telsizle bilgi aldıkça bu şaşkınlığı daha da artmaktadır. Generalin yaşadığı sadece şaşkınlık değildir. Bu kararlılık, inanç ve cesaret karşısında çılgına dönmüştür adeta. Oraya binlerce askerini gerillaların "vatan haini" olduklarını söyleyip katliam yapmak için yığmıştı. Ama askerler bu direniş karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Silah seslerinin azaldığı her an içerden Komutan Kemal Askeri'nin sesi yükseliyordu. **Komutan halkı, askerleri vatanlarının gerçek kurtuluşu için savaşmaya çağırıyor,** gerillanın vatanın bağımsızlığı için mücadele ettiğini haykırıyordu. Gerillaların daha fazla halkı ve askerleri etkilememesi için bu kez köy evine üst üste bombalar yağdırılmaya başlanır..

Evin penceresinden orak çekiç'li bayrak asılırken aynı

KEMAL ASKERİ

anda evin içinden gerillalardan **elinde silahıyla Mehmet Ali fırlar. Ateş açarak askerin üzerine yürür ve üç askeri öldürür.** Daha önce bir çatışmada daha bu şekilde hareket ederek yoldaşlarının kuşatma çemberinden çıkmalarını sağlamıştır Mehmet Ali. Bu kez de yine yoldaşlarına zaman kazandırmak için aynı şekilde askerin üzerine yürür. O küçük köy evinden ısıklar, zılgıtlarla ölüme gülerek giden gerillalar son nefeslerini verene kadar **"Dersim Faşizme Mezar Olacak"** diyerek inançlarını haykırmışlardı. "Şu Dersim'in dağları vay le le le vay" marşını gerillalar daha önce de duymuşlardı Erkan'dan. Bu çatışma anında hem de binlerce namlu onlara bakarken, üzerlerine bomba yağarken bile söyleyebileceklerini düşünmemişlerdi belki.

Böyle büyük coşkuyla ölüme gidebilmek halka ve vatanı olan bağlılıkla mümkündür ancak. Bu **bağlılık**, bu **inanç**, önce gerillalara kurşun, bomba yağdıran bir subaya şu sözleri söyletecekti: "Ben böylesini görmedim ben böyle insanlara kurşun sıkmam" Bu subay köylülerin anlatımına göre çatışma bittikten sonra ağlamış ve subaylıktan istifa etmiştir.

Onyıllardır çekilen acılar son bulsun diye Anadolu topraklarında mücadele veriliyor. Türk, Kürt, Arap, Çerkes tüm milliyet ve mezheplerden halklarımız kardeşçe yaşasın diye. Açlığın ve aşağılanmanın olmadığı, yokluğun ve

yoksulluğun insanlarımızın başını önüne eğdirmediği bir düzen kurulsun diye. Haklı ve onurlu bir kavga yürütüyor olmanın rahatlığı ile ölümü göze alıyor her gerilla.

Adalet ve eşitlik için herşey... Komutan Kemal ve yoldaşlarının kahramanlığının mayasında işte böyle **haklı bir kavgayı sürdürüyor olmanın inancı vardır.**

25 Haziran 1995 YÜREKLERİMİZDEKİ KARARLILIKTI DERSİM DAĞLARINDA YANKILANAN

Gün ağardı, ağaracak. Ve bu anda kalbini bir şahın gibi göklere salıp; ön safta, ön sırada şahlanıp, bir şahın gibi ölesi geliyor insanın. Beş halk kurtuluş savaşçısı, kendilerine verilen bir görevi yerine getirmek için Haziran'ın o sıcak gününde yola düştüler. **Ovacık'ın Yeşilyazı mevkii Burnak Köyü** yakınlarına gelmişlerdi. Burada karanlığın cellatları pusulanmıştı. Düz bir alandı bulundukları yer.

20'li yaşlarındaydı hepsi. "Ne olacak, ne yapacağız şimdi?" diye sormadılar. Birbirine bakan gözleri herşeyi anlatıyordu. "Tereddütsüz çatışacağız" diyordu gözleri... Helikopter, panzer, tank ve ağır silahlarla donanmış binlerce düşman gücüyle karşı karşıyadılar. Düşmanın "teslim olun" çağrısına; en onurlu, kahramanca yolu seçip, çatışarak cevap verdiler. Saatlerce çatıştılar. Düşman bir

türlü teslim alamıyordu beş gerillayı. Çatışıyordu halkın yiğit evlatları. 3 saat, 5 saat, 10 saat...

İsyan yurdu Dersim toprağına bir bir dökülüyordu kanları. 14 saati geçiyordu çatışma başlayalı. Bölge komutan yardımcısı **Kenan Gürz, Doğan Genç**, henüz 16'sında halkının kurtuluşu için dağları mesken tutan **Cem Güler** ve **Fiğen Yalçınoglu** düşmana cezasını vererek, birbiri ardına şehit düştü. Çatışma onbeşinci saat dolarken **Zehra Öncü** tek başınaydı. Dört can yoldaşı yanibaşında vurulmuş yatıyordu. Acısı büyük, yüreği ve beyni intikam duygusuyla doluydu. Almalydı, alacaktı yoldaşlarının intikamını. Zehra çocukluğu yokluklar içinde geçmiş bir sağlık emekçisiydi. Lice'de, savaş gerçeğıyle tanışmış, Kürt halkına yapılan zulmü gözleriyle görmüştü. Artık iyice tanıdığı yoksul Kürt köylülerinin tedavisi için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Diyarbakır Sağlık-Sen'in kurulmasında da çok emeği geçmişti. O dağlara gönül vermişti. İlle de Dersim Dağları'ndaydı sevdası. Ve sevdasına kavuştu. İki yıldır Dersim Dağları'nda gerillaydı. Şimdi önemli bir sınavla karşı karşıyaydı. Yalnızdı... **Perihan'ı, Sibel'i düşündü**. Yalnız başına destansı direnişleri yaratarak adlarını tarihin ak sayfalarına yazdırmışlardı. Çiftehavuzlar'da bayrağımızı dalgalandıran **Sabo'yu getirdi gözlerinin önüne**.

Bağcılar'da Hüseyin, Öz-

lem, Güner'i düşündü. "Siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz?", Cesaretiniz varsa gelin, Tililililililil..., sesleri ta tarihin derinliklerinden gelip, güç veriyordu Zehra'ya. Zehra çatışıyordu. Sabo'yla, Sibel'le, Özlem'le, Perihan'la birlikte çatışıyordu. Zaman geçiyordu. Katiller sürüsü çemberi giderek daraltıyordu. Zehra'nın cephanesi bitti. Artık ölüm çok yakındı. Bunu biliyordu. Şehit düşecek, daha önce şehit düşen yoldaşlarının, en sevdiklerinin yanına gidecek. Bunun sevincini, onurunu yaşıyor. Ancak birkaç düşmanı daha yok etmeden şehit düşmek istemiyor. Hızlı bir şekilde ne yapacağına karar veriyor. Her türlü kişisel kaygıdan, hesaptan arınmış bir karar... Elindeki tek silahı olan el bombasıyla düşmanı canevinden vurmak geçiyor aklından. Kendini bomba yapıp, zulmün ortasında patlamaya hazırlanıyor. Kendisiyle birlikte düşmanı da havaya uçuracak...

Ve Zehra düşmana "Teslim oluyorum" dedi. Düşman subayı inanamıyordu. Çünkü halk kurtuluş savaşçılarında teslim olmak yoktu. Bugüne kadar hiç birisini sağ teslim alamamıştı. Emin olmak için; "Öyleyse ayağa kalk, ellerini başının üzerine koy ve yavaş yavaş bize yaklaş" dedi. **Zehra pimini çekerek kavradı el bombasını**. Elini başının üzerine koyarak katiller sürüsünün üzerine yürüdü. Yüzbaşı zevkten, mutluluktan uçuyordu. Bir halk kurtuluş savaşçısı

Gazi ayaklanması

kendisine teslim olmaya geliyordu. Yanıldı düşman... Henüz halk kurtuluş savaşçılarını tanıyamamıştı. Az sonra tanıyacaktı. Zehra emin adımlarla yaklaştı yüzbaşıya. Bir hamlede onu yakalayıp avucundaki bombayı patlattı. Yüzbaşı ve iki katil askeri yok ederek şehit düştü.

Zehra'nın el bombası değil, yüreğindeki kararlılığı dağlarda yankılanan. Dersim Dağları'nda bir destandır şimdi. Unutulmayacak Beş'lerin destanı...

**Sezgin Engin
Ali Yıldırım
Dilek Sevinç
Fadime Bingöl
Fevzi Tunç
Halil Kaya
Hasan Gürgen
Mehmet Gündüz
Mümtaz Kaya
Reis Kopal
Zeynep Poyraz
Dinçer Yılmaz
Genco Demir
Hakan Çabuk
Hasan Puyan
İsmail Baltacı
İsmihan Yüksel
Yaşar Aydın**

**12 MART 1995
GAZİ DİRENİŞİNİ
SELAMLIYORUZ**

Her akşam olduğu gibi kimileri kahvehanelerde kimileri pastanelerde oturmuş dertlenip yoksulluklarının sohbetini ediyorlardı. Kimileri ise kendilerini televizyondaki maçın heyecanına kaptırmış hop oturup hop kalkıyorlardı. Sokaklarda ise yine her zamanki Gazi'nin çamura bata çıka büyüyen çocukları oyunlar oynuyordu. Gazi'deki tek ses okey taşlarının şakırtısına karıştı-

lan çayların sesine karışan, sohbetlerin uğultusu ve çocukların oyun sesiydi.

Az sonra Gazi mezarlığında, İsmet Paşa caddesine inen taksinin ve onun arkasından izleyen ekip otosunun, iğrenç sesi eklendi seslere. Taksi yavaşlar, farları kapatır, camlar açılır birden bire Gazide çocukların tatlı oyun sesleri, kahvehaneden sokaklara sızan yoksulluğu seslerinin yerini ard arda patlayan silahların gürültüsüne bırakır. Bu sefer kontrgerillanın hedefi Dostlar Cihan, Yavuz, Doğu Kahvehaneleri ile Sarıcıoğlu Pastanesi'nde sohbet edip dertlerini paylaşan yoksul Gazi halkıdır.

Saldırının hemen ardından silah seslerini duyan Gazi halkı hemen sokaklara dökülür. Yaşadıklarından çok şey öğrenmişti Gazi halkı. Yaşadığı onca deney bu saldırının kimler tarafından yapıldığını göstermişti onlara. Saldırıyı yapanlar el birlik yaptıkları gecekondualarını yıkanlardı başlarını. Saldırıyı yapanlar gözlerinin önündü evlatlarını işkenelerden geçirip kurşunlayarak katledenlerdi. Saldırıyı yapanlar, daha bir kaç ay önce geçimini simit satarak sağlayan Bayram Duran'ı katledenlerdi. Öfkeliydi Gazi halkı, kinliydi. Sursurluk devleti kalleşçe saldırmıştı yine.

Yıllardır ezilen, horlanan bir göz kondusu başına yıkılan Gazi halkı sessiz kalamazdı bu saldırıya. Zaman geçtikçe sokağa çıkan insan sayısı hızla çoğalıyordu. Saldırıdan bir bu-

cuk saat sonra atılan sloganla dağınık durumda olan hal derlenip toplandı. **"Hedef karakol, Hedef Karakol"** Ali Haydar'ın sesiydi bu. Karadeniz dağlarında şehit düşen Gazili Ali Haydarın sesiydi bu.

Karakolun önüne gelindiğinde sayı 2000'i bulmuştu çoktan. "Kahrolsun Faşizm, Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganlarından başka ses duyulmuyordu artık Gazi'den. Polisler korkudan ne yapacaklarını bilemez durumdaydılar. Daha dün evladını işkenceye götürdükleri, kurşuna dizdikleri analar, haraca bağlamaya çalıştıkları esnafı öfkeyle karşılarına dikilmişti. Bir anda slogan seslerine patlayan silah sesleri eklendi. Aynı şeyi yapıyorlardı yine. Gazi halkının tarıyorlardı. Ama, taranan kitlerde korku yok, panik yok. Aksine daha bir öfke doluyor yürekler. Daha bir kuvvetle savrulmaya başlanıyor taşlar. Halk barikat kurup geri çekilmeye başlıyor. Bir grup ise çatışmayı devam ettiriyordu.

Ölüm binlerce kez rezil ediliyor Gazi'de. **Ölüme binler meydan okuyordu Gazi'de.** Gazideki direniş basına yansır yansımaz İstanbul'un çeşitli mahallelerinden işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, genciyle, yaşlısıyla akın akın Gazi'ye akmaya başlamışlardı. **Nurtepe, Gültepe, Armutlu, Ümraniye** halkı da direnişte yerlerini almışlardı. Barikatlar kurarak Cemevi'ne kadar çekilip, Cemevi önünde toplanan halka katiller panzerler eşliğinde saldırmaya başladılar.

Barikatlar hızla sağlamlaştırılmaya başlanır. **Çarpışacaktır Gazi halkı.** Tıpkı, Halk Kurtuluş Savaşında destanlar yaratarak şehit düşen evlatları gibi. İlk taşın fırlatılmasıyla binlerce el avucunda sım sıkı tuttuğu taşları panzerlerin üzerine fırlatmaya başladılar.

Fırlat fırlat ki, yoksulluğun hesabını sor.

Fırlat ki başına yıkılan konunun hesabını... Bir gece vakti kurşunlanarak katledilen evlatlarının hesabını sor.

Fırlat ki Doğu Kırathane-sinde akan kanın gölet oluşturduğu **Halit Dede'nin** hesabını sor. Alnına isabet eden tek kurşunla **Mehmet Gündüz** yere düşer. "Mehmet kalk, Mehmet hesabımız bitmedi daha. Mehmet ses ver. Bu kadar erken mi?"

Gün ağarmak üzeredir artık. Mehmet Gündüz'ün de şehit düşmesiyle Gazi halkı Halil Dededen sonra ikinci şehidini vermiştir. Öfke doruklardadır artık. Her gecen saat kitlenin sayısı artmaktadır Gazi de. Hedef yine karakol... Karakola giden cadde üzerinde 3 bin kişi toplanıyor. Bin kişilik bir grupta Cemevi önünde birikiyor. Şimdi hesap sorma vaktidir. Bir süre sonra kitlerle düzenli bir şekilde karakola doğru yürüyüşe geçer. Karakola giden cadde polis panzerleriyle kapatılmıştır. Panzerlerin yanına yaklaşılmamasıyla geceden beri taş atan kollar yay gibi gerilip taş yağmurunu tekrardan başlattılar. Polisler korkudan ne yapacaklarını bilemez durumdalar. Kortejden

SİBEL YALÇIN

ayrılan bir grup karakolu bir başka taraftan çeviriyor. Bir anda silahlar yeniden patlamaya başlıyor. Kortejdeki öfke daha da büyüyor.

Direnişçiler kuşatmaya devam ediyorlar. Gazililer'in **Fadime Ablası** düşünüyor bu sefer. Polis, adım adım geriliyor. Ne panzerleri, ne de ölüm kusan silahları durdurabiliyor kitleyi. Bir anda üç genç kortejin arasından fırlayıp panzerin üzerine çıkıyor. Polis, asker şaşkın. Bu ne cüret, bu nasıl cesaret? Az önce bu değil miydi yayılım ateşine tutup taradıkları kitle?

Dişe diş bir çatışma yaşıyor Gazi'de. Panik yok. Düzenli bir şekilde barikatlar kurularak adım adım çekiliniyor. Gazi'de her şey barikat malzemesi. Barikatlar ateşe veriliyor. Polis, panzerlerle geri çekilen kitlenin peşinden gelmeye çalışıyor. Yok öyle yağma. Tam cemevi caddesine yönelmişken ard arda patlayan molotoflarla panzer alev topuna dönerek kaçıyor. Kitleye saldırmaya cesaret edemeyen polis, sokak aralarına dalıyor. Sokak aralarında insanları kurşunlamaya devam ediyor.

Pazartesi akşamı, Gazi'de şehit düşenlerin sayısı yirmiye buluyor. **Gazi'da halk ayaklanmıştı**. Zulme, sömürüye, açlığa isyandı bu. Egemenlerin korkusunu bir kat daha büyüttüler. Halkın gücünü, öfkesini çok yakından görmüşlerdi.

Korkuyorlardı. Halkın öfkesinden, bu öfkenin sokağa taşmasından korkuyorlardı.

Gazi ayaklanması egemenlerin bu korkusunu büyütürken, milyonlarca insana **halkın gücünü bir kez daha gösterdi**.

SİBEL YALÇIN...

Devlet saldırıyor, katlediyor, gözaltına aldığı insanları kaybediyordu. Kaybedilen insanımızın sayısı 400'ü bulmuştu. 1995'de gözaltında kaybedilip katledilenlerin listesine **Ayşenur Şimşek, Hasan Ocak, Rıdvan Karakoç** da eklenmişti. Analar Kadıköy Altıyol'da, Galatasaray'da gözaltında kaybedilen evlatlarını arıyorlardı.

Kayıpları arayan bir başkaları daha vardı. Devrimci hareketin savaşçıları tarafından **9 Haziran 1995'de DYP İstanbul İl Merkezi'ne yönelik bir saldırı düzenlenir**. Saldırıda Şükrü Erdem isimli polis ölümle cezalandırılır. Bir diğeri de ağır yaralanır. Savaşçılar geri çekilirken, bölgede bulunan başka polis ekipleriyle çatışmaya girer.

Bu çatışmada birlik **komutanı Sibel Yalçın**, kendilerini kuşatan polis ekipleriyle sokak sokak çatışarak **yoldaşlarının geri çekilmesi için kendini feda eder**.

Sibel bir komutandı. 18'inde genç bir komutan. Yüreğini yoldaş sevgisiyle, halk sevgisiyle doldurmuş genç bir komutan. Önce vatan, önce halkım, önce yoldaşlarım dedi. Yoldaşları geri çekildiğinde Okmeydanı yüzlerce polis tarafından kuşatılmıştı. Artık tek başınaydı Okmeydanı sokak-

larında. Önünde iki seçenek vardı; ya teslim olacak, ya da kahramanca çatışarak halkın kurtuluşu için ölecekti. Tereddütsüz ölüm dedi. Hemen hiç yabancı olmadığı bir gecekondu mahallesine girdi. Çatışmada halk zarar görmemeliydi. Bunun için **ev halkını dışarı çıkardı.**

Kıyasıyla bir çatışma başlar Okmeydanının küçük bir gecekonduunda. Sibel'in girdiği gecekonduya yavaşlayan polisler kleşlerle el bombaları ve çelik yelekli polisler isterler. Polisin teslim olun çağrısına Sibel'in cevabı nettir. **"Siz bizim teslim olduğumuzu nerde gördünüz! Halk Kurtuluşu Savaşçıları teslim olmaz. Siz teslim olun. Ancak cesetlerimizi teslim alırsınız."** Bir süre yoğunlaşan silah sesleri kesilir.

Her yer sessizleşti. **Sibel şehit düşmüştü.** Ancak polisler hala gecekonduya giremezler. Çatıya taşlar atıp Sibel'in şehit düştüğünü iyice anladıktan sonra eve girebildiler.

Çatışma bitmemiştir. Çatışma sokaklarında, alanlarda devam edecektir. Sibel'in karşısında ne yapacağını bilmeyen düşman, Sibel'in cenazesini ailesine teslim etmez. Sıra Sibel'in uğuruna ölümü kucakladığı halkındaydı, yoldaşlarındaydı. Sibel'in ailesinin oturduğu Yenibosna Yeşil Kent Sitesine barikatlar kurulur. Direniş Sibel'in cenazesini alıncaya kadar sürecektir. Sibel'in direnişi Okmeydanı Piyalepaşadan yüzlerce insan

tarafından Yenibosna yeşilkent Sitesine taşınmıştır artık.

Halkın Sibel'i sahiplenmesi karşısında düşman Sibel'in cenazesini vermek zorunda kaldı. **8 bin kişilik kitleyle Sibel toprağa verilir.**

BUCA DİRENİŞİ

Kim zaptedebilir ki, devrime sevdalı yürekleri? Alınmaz. Yüzbin kez bombayla, tüfekle gelseniz de, teslim alınamaz sevdalı yürekler. Alabildiniz mi ki Mahir'leri Selimiye'de? Teslim alabildiniz mi ki Metris'de direnen, teslim olmayan devrimcileri? Teslim alabildiniz mi ki Apo'ları, Haydar'ları, Hasan'ları, Fatih'leri? Gelin, gelin, bizi de teslim almayacaksınız; tıpkı Selimiye'de Mahir'leri alamadığınız gibi. Tıpkı Metris'de direnen devrimcileri alamadığınız gibi. Tıpkı Haydar'ları, Hasan'ları, Apo'ları, Fatih'leri alamadığınız gibi. Hayır, teslim olmayacağız size.

Yaklaşık bir buçuk aydan beri düşmanla sık sık çatışmalar yaşanıyordu Buca'da. 17 Temmuz 95'de dört özgür tutsağın tutsaklıklarına kendi elleriyle son vermesiyle özgür tutsaklar üzerindeki baskılar daha da yoğunlaşmıştı. Özgürlük eylemini hazmedemeyen düşman, tutsakların var olan haklarını da gasp etmişti. Avukat, aile görüşü yasaklanmıştı. Koğuşlar arası alış-veriş kesilmişti. Aramalar tam bir talana dönüşüyor, her arama da tutsaklara askerler ve gardiyanlarca operasyonlar çeki-

UĞUR SARIASLAN

YUSUF BAĞ

liyordu. Açıkca düşman, özgür tutsaklara "teslim olun" diyordu. "Hayır" dediler. "Hayır, **biz teslim olmayız**. Teslim olup da halkımıza, vatanımıza ihanet etmeyiz. O acıyı, o utancı halkımıza yaşatmayız" dediler.

Özgürlük eylemi sonrası düşmanın saldırılarına karşı çeşitli biçimlerde sürdürülen direniş, 18 Eylül'de sayım vermeme eylemine dönüşmüştü. Koğuş kapıları kilitlendi. Havalandırma kapıları açılmadı. Sular kesildi. Direniş devam ediyordu. **21 Eylül '95** günü koğuşlardan yükselen kahkahalar, kapı nöbetçisinin "maltada asker var" sesiyle kesildi. Beş dakika önce bomboş olan malta, yüzlerce kasklı, kalkanlı robocoplarla dolmuştu. Önde hapishane savcısı, müdür, yarbay, yüzbaşı ve savcı vekili. Birdenbire malta karanlığa gömüldü.

"Sayım almaya geldik" diyordu savcı. "Sayımı alacağız"...Tutsakların cevabı, tereddütsüz "hayır" oldu. "Biz sağken sayımı alamayacaksınız" dediler. Şimdi cenk zamanıydı. **Şimdi özgür tutsaklık uğruna kanların dökülme zamanıydı**. İlk dolabın yere devrilmesiyle Buca'nın usta barikatçıları göz açıp kapatıncaya kadar barikatı çoktan kurmuşlardı. Yükleniyorlar, olmuyor. Kalaslarla, levyelerle dolapları esnetmeye çalışıyorlar, olmuyor. Buca'da çarpışma başlamıştı artık. "Haydi yoldaşlar, camları getirin", Haydi yoldaşlar haydi, kalemleri, ... Tutsaklar ellerinde ne

var, ne yoksa silaha dönüştürmüşlerdi. Birdenbire tavan-
dan gelen balyoz sesiyle irkil-
diler. Barikata yanaşamayan
düşman, barikattaki gücü böl-
mek için tavanı deliyordu. Bir,
iki, üç, dört, beş... Her balyoz
darbesinde sıvası dökülen ta-
vanda çok geçmeden bir de-
lik açtılar. Anlaşılan gaz bom-
bası atacaklardı. Ortalığı bir-
denbire mavi, kırmızı, mor,
sarı duman kaplamıştı. Kükür-
tümsü bir tat genizleri yakı-
yor, gözleri yaşartıp, ciğerleri
daraltıyordu. Ama ne fayda...
Onca gaz bombası atılmasına
rağmen koğuşta "gelin, sa-
yım alın" diyen yoktu. Oksi-
jen kaynağıyla kesilen barikat,
artık yavaş yavaş sökülmeğe
başlamıştı. Çarpışma, daha
da şiddetlenmişti Buca'da.

Hey Ege Dağları... Hey
Ege Dağları'nı mesken eyle-
miş Çakırcalı... Görüyorsun
değil mi, yazılan kahramanlık
destanını. Bak nasıl da direni-
yorlar zalimin zulmüne. Nasıl
da gidiyorlar güle oynaya ölü-
me. Sıkılan itfaiye suyunun ısı-
lattığı naylon parçasının sarıp
sarmaladığı çakmak, büyük
bir ustalıkla yerinden çıkarıldı.
Bak, az sonra Buca'da ülkemi-
zin dört bir yanına sıçrayacak
olan isyan ateşlerinin biri daha
çakılacak. Nasıl da tutuşacak
dağlarımız... Nasıl da tutuşa-
cak İstanbul'un, Ankara'nın,
İzmir'in gecekonduarı...

Haydi, haydi aslanım, hay-
di çak da tutuşturuver isyan
ateşini. Haydi, haydi... Bu
ateş bizim özgürlüğümüz.
Patlayan bombaların gürültü-
süne karışan slogan sesleriy-

TURAN KILIÇ

le 7.Koğuş çoktan tutuşturulmuştu. 7.Koğuş düşmanı üzerine çekmek istiyordu. "Alçaklar, sıkıysa bizim koğuşa gelin. Gelin de boyunuzun ölçüsünü alalım."...

Destan içinde **destan yaşıyordu tutsaklar**. Göz göze geldiler. Ağızlardan kendiliğinden "sizi seviyoruz yoldaşlar" dökülüyordu. Seviyordu yoldaşlarını. Hem de canlarından çok. Yakarlar mıydı koğuşlarını, yoldaşlarını sevmeseler? Barikat söküldüğünde düşmanla karşı karşıyadı tutsaklar. Santim santim savunulacaktı koğuş. Teslim edilemezdi düşmana. Hangi yiğit satmıştı ki üssünü düşmanına? Hangi yiğit yaşamak için satmıştı ki onurunu?

Koğuş kasklı kalkanlı robocoplarla dolmuştu. Artık düşmana karşı kullanacak silah kalmamıştı tutsakların elinde. Tüm gücüyle savaşıyordu tutsaklar. Bedenler silah olup "hücum" komutuyla savruldu düşmana. Çatışma son anlarına yaklaşmıştı artık. Santim santim savunuluyordu koğuş. Santim santim özgürleştiriliyordu tutsaklar...

"Vurun, öldürün. Hiçbiri sağ çıkmasın teröristlerin. Vurun vurun"... Birbirine kenetlenen tutsaklar tek tek cop ve sopa darbeleriyle kopartılıp öldürülmeye çalışılıyordu. "Yat lan. Bak hala yatmıyor. En büyük kim? Şuna bak 'biziz' diyor. Parçalayın, kırın kafasını"... Direniş devam ediyordu Buca'da. Bitmemişti hala. Bitmesi, halka ihanet demektir. Büyütülmeliydi direniş. Can-

sız bedenlere işkence devam ediyordu. Malta, kan gölüne dönmüştü. Hey, gördün mü Çakırcalı, nasıl da direndiler.

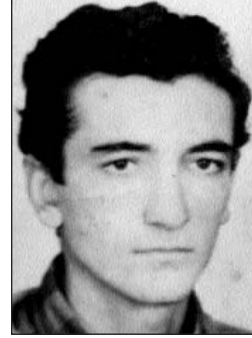
Direniş şehitlerini vermişti. Yusuf, Turan, Uğur... Bundan gayri kuşatıldığımız her üste, çatıştığımız her sokakta, **zindanda Yusuf'la, Uğur'la, Turan'la direneceğiz zulme.**

4 OCAK 1996 ÜMRANIYE DİRENİŞİ

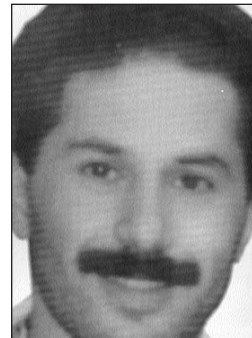
Şimdi direniş vaktidir. Şimdi intikam vaktidir. Şimdi kapatılacak hesabımızın kapatma vaktidir. "Saldırıyoruz Yoldaşlar" Uğur'la, Yusuf'la, Turan'la. "Saldırıyoruz Yoldaşlar".

Haydi. Biirr... İki... Üç Gümmmm Bir daha İki-üç Güm. Kaynakları patlayan koğuş kapısının devrilmesiyle tüm tutsak kitlesi maltadaydı artık. Keyfi baskı, arama ve dayatmalara karşı öfke isyana dönüşmüştü. Hapishane tutsakların denetimleri altına girdi. Haydi gelin, sıkıysa gelin. Ümraniye Hapishanesinde dişe diş bir mücadele yaşıyordu şimdi. Malta kasklı, kallaslı asker ve polislerin gaz bombalı saldırılarına karşı iki gün süren çatışmada düşman püskürtülmüş, başaran yine tutsaklar olmuştu.

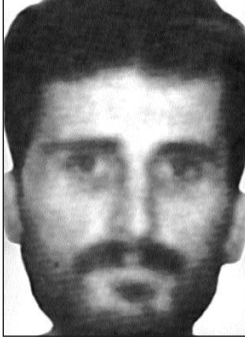
Düşman alçaktı. Düşman kalleşti. Düşman Ümraniye de aldığı yenilginin hazımsızlığıyla yaşıyordu. Direniş sonra tutsaklara verilen sözlerin hiç biri tutulmadı. Düşman yenilgiyi kabul etmiyordu. Pusuda bekliyordu. Sürekli provakas-

ORHAN ÖZEN

RIZA BOYBAŞI

A. MECİT SEÇKİN

yon ortamları yaratıyordu. Saldırının zemini yaratmaya çalışıyordu. Günlerdir beklenen saldırı 4 Ocak günü sabah arama bahanesiyle geldi.

Malta bomboştu. İn cin top oynuyodu. Az sonra bomboş olan malta, asker ve gardiyanlarla doldu. Saldırı günler öncesi Devlet tarafından kararlaştırılmış, MİT ve JİTEM tarafından planlanmıştı. Sabah saatlerinde kavgayla gürültüyle gönderilen düşman bir kaç saat sonra tekrar koğuş kapılarına dayandı. Hazırlıklıydı tutsaklar. Yapılmasını gerekeni biliyorlardı. Yoldaşları bugüne kadar nasıl direndiyse öyle **direneceklerdi, çatışacaklardı düşmanla**. Direnişleriyle bir destan da Ümraniye'de yaratacaklardı şimdi. Göğüs göğüse çarpışacaklardı.

Ölüm dediğin ne ki ölümü yeneli çok oluyordu. Yüzlerce binlerce kez ölümü yenip rezil etmemişler miydi. **Ölüm ne ki korunan namussa, onursa. Ölüm ne ki yazılan destanın yanında**. Koğuş kapısı açılır açılmaz, koğuşun hem üst kapısından, hem alt kapısından giren askerlerle göğüs göğüse çatışma başladı.

Dökülen kan vatan içindi. Verilecek can halkımız içindi. Çatışma giderek şiddetleniyordu. Adım adım, santim santim korunuyordu koğuş. Tıpkı Buca'daki gibi. Yemekhane kapısına konulan kapının söküp alınmasından sonra yüz yüzedirler artık düşmanla. Çatışma başlayalı bir buçuk saat olmuştu. 21 tutsak yüzlerce asker ve gardiyana karşı

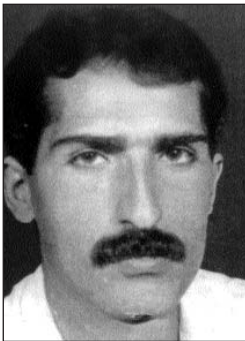
koğuşta bir buçuk saattir çarpışıyorlardı.

"Saldırıyoruz Yoldaşlar" askerler şaşkınlık içerisinde. Korkuyorlardı tutsaklardan. Korku kaskın içine gizenmiş, yüzlerine vurmuştu. Arkadaki askerlerin iteklemesiyle öndeki askerler koğuşa girdi. Çarpışma daha da kuvvetlenmişti. "Vurun yoldaşlar, çöplükten ekmek toplamaya mahkum edilen halkımız için vurun. Vurun yoldaşlar, katlettikleri yoldaşlarımız için vurun." Birbiri ardına inip kalkan dolap ve sopa darbeleriyle düşman her gelişinde tekrar tekrar püskürtüldü. Tutsakları bir türlü geriletemeyen düşman, tazikli suyu devreye soktu bu kez. Ama nafiye, tazikli suyun yere çarptığı her tutsak eli yüzü kan içinde tekrardan ayağa kalkıyor saldırıya geçiyordu. "Saldırıyoruz Yoldaşlar", "Hücum, Bize Ölüm Yok".

Can istiyordu düşman. Al sana bir can, al sana bir ömür. Darbeler coplar inip kalktı özgür tutsakların bedenine. Artık Özgür Tutsaklar Ümraniye de yazılan kahramanlık destanını sonlamak üzereydiler. İçleri huzur doluydu. Vatana, halka ihanet etmemiş direnmişlerdi...

Çarpışma sona erdiğinde şehitler kervanına **MECİT, RIZA, ORHAN, ve GÜLTEKİN** katılmıştı. Duyuyorsunuz ya yoldaşlar, duyuyorsunuz ya dostlar. Dört canımızı daha kopardılar.

Gelin varsa cesaretiniz, gelin, bizi de katledin, diyerek

GÜLTEKİN BEYHAN

direnış bütün hapishanelere yayıldı. Özgür Tutsaklar müdürleri ve gardiyanları rehin aldılar. 9 Ocak'a kadar süren barikat ve rehine eylemleri Adalet Bakanlığıyla yapılan görüşmeler sonucu zaferle taçlandırıldı.

GELENEK SÜRÜYOR PARTİ-CEPHE ADI KANLA NAKŞEDİLİYOR

Tarih: 18 Ocak 1996

Yer: İzmir-Buca. Göksu Mahallesi. Bir gecekondu evi. Saat: ...

Ercan Özçeken katledildi.

Susurluk Devletinin 1000 operasyonundan biri daha sahnelendi. Bir gecekondu evi basılmıştır. Ancak ev "hücre evidir". İçerde "terörist" vardır. Ve onlar her zaman söyledikleri gibi "Teslim ol" çağırısı yapmışlardır. Teslim olmayan terörist daha sonra "ölü" ele geçirilmiştir. Operasyon "başarıyla" tamamlanmıştır. Ercan, bir gecekondu evinde kapısın dayanan devlet güçleri karşısında savunmasızdır. Otomatik silahlarla donatılmış onlarca polis karşısında bir tek haklı olduğuna dair inancı ve bir de yüreği vardır.

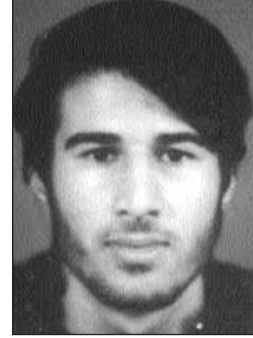
Ercan, haksızlıklara ve namussuzluklara karşıdır. Ercan, sömürüye ve zulme karşıdır. Ercan, Susurluk'ta tüm pisliği ortaya serilen bu düzene karşıdır. O, bu pisliği ortadan kaldırmak için verilen kavganın tam ortasındadır. Ve bu düzenin sahipleri işte buna izin

vermek istemiyorlar. Gerekirse 1000 değil 2000, 3000 tane daha operasyonla bu düzene karşı olan herkesi boğmak istiyorlar. Boğmak istedikleri halkın sesidir. Ercan bir gecekonduda **halkının sesi olur**. Ercan izin vermez, yol vermez bu kahpe devranın rahatça yoluna devam etmesine. "Teslim olmayacağım" der. "Asıl siz teslim olun" der. "Varsa cesaretiniz gelin" der. Ercan'ın halkı için çarpan yüreği konuşuyordur.

Ve Ercan bu yürekle bir de ölüme meydan okur. Bir de ölümüyle yener düşmanı. **Duvar**da "DHK.." yazılıdır. **Akan kanını duvara işler**. Son nefesini verirken kanıyla duvara işlediği bu yazıyla inancını haykırır. Yazı yarım kalmıştır. Yine de zulmün sahipleri anlarlar duvardaki yazıyı. Öfkelenirler. Ve Ercan'ın kanına basıp duvardaki yazıyı yok etmek için üstüne postallarıyla basarlar. Duvardaki kanda postal izi vardır. Kan dökerek devam ettirdikleri bu düzenin adıdır: **Postal faşizmin zulmüdür**.

BEDENLERİYLE ÖRDÜLER SİPERLERİ

20 Mayıs 1996'da başlayan bir direniş, fedakarlığın, halka bağlılığın, kahramanlığın damgasını taşıyordu. An an, gün gün örülen kahramanlık lar halkın beynine işledi. Hapishanelerde tüm dünyayı sarsan bir kahramanlık destanı yazılıyordu. Tam 69 gün sürecektir direniş bu tarihte başladı. Hücre hücre, beden

ERCAN ÖZÇEKEN

Parti-Cephe
Ölüm Orucu Şehitleri

beden zaferi halklarımıza armağan etti.

Zafer... kolay kazanılmadı.

Bedeli ağırdı.

Zaferi kazanmak için bedenler ölüme yatırıldı.

Zafer... İdeolojinin zaferiydi.

Zafer... Devrimci iradenin zaferiydi.

Zafer zulme ve sömürüye karşı kazanılmıştı.

Saldırıları sadece tutsaklara yönelik değildi. Tüm halka topyekün açılan savaşın ilk mevzisiydi hapishaneler. Devletin yasaları, silahları, askeri, gardiyanı, zindanları vardı. Oysa tutsakların cepheye sürebilecekleri bedenleri ve onları zafere taşıyacak olan inançları vardı.

Saldırıları teslim almayı hedefliyordu. Halkın sesini boğmak istiyorlardı. Tutsak ve kayıp ailelerine alanlarda coplarla, köpeklerle saldırıyorlardı. Emekçiler demokratik haklarını istedikleri için meydanlarda dayak yiyordu. Devletin her geçen gün artan saldırıları halkın memnuniyetsizliğini, tepkisini baskı ve zulümle ezme, kendi iktidarını güçlendirmek istiyordu.

Başaramadılar. Çünkü tutsakların dört duvar arasında yükselttiği direniş çağrısı tüm ülkeye yayıldı. Çünkü, ölüme yatan bedenler bu halkın gücüydü, soluğuydu, geleceğiydi. Öyle kolay değildi teslim almak. 20 Mayıs'ta başlayan direniş 45 gün sonra **Ölüm Orucu** direnişine dönüştürüldü.

Alınara takılan kızıl bantlar, ya zafer, ya ölüm, şiarını zindandan zindana, dünyaya taşıdı. Dört duvar arasında süren direnişin bir tarafında zulmüyle, terörüyle bu düzen vardı. Diğer tarafta halkın temsilcileri devrimciler. Ve zorlu bir savaşın iki yanında iki irade vardı. Ya teslim olunacak ya da zafer için ölünecekti. Tutsaklar zafer için "öleceğiz" dediler.

Onlar halkın özgürlüğünü, vatanın kurtuluşunu istiyorlardı. Onlar bağımsız, demokratik bir ülke istiyorlardı. Yaşanan bu acıları halkın hakettiğini biliyorlardı. Ve bedenlerinden ördüler siperleri.

Ölebilmek, ölümü gülerek kucaklayabilmek, saat saat, dakika dakika süren bir irade savaşıyla ölmek... Ancak halkını ve vatanını sevmekten geçer. Ölüme yatarak isyan ettiler. Ve isyan ateşini Anadolu'nun yüreğinde yaktılar.

Hapishane duvarlarından dışarı taşan bu savaşta iki ideoloji, iki düşünce, iki ahlak vardı. Biri bu düzeni temsil ediyordu, diğeri devrimcileri.

61. gün, 63.gün, 65.gün ve 68. gün Bayrampaşa'dan, Bursa'dan, Ulucanlar'dan, Aydın'dan, Çanakkale'den peş-

peşe gelen haberlerde şehitlerimizi selamladık.

Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Ali Ayata, Tahsin Yılmaz, Müjdat Yanat, Ayçe İdil Erksen, Yemliha Kaya, Osman Akgün, Hayati Can, Hüseyin Demircioğlu, Hicabi Küçük. Tam 69 gün süren irade savaşının kahramanları oldular.

Hiçbir gücün devrimci iradeyi yenemeyeceğini gösterdiler.

Zaferi şehitlerle kazandık.

GÜLTEPE DİRENİŞİ

"...KORKAKLAR"

"...HADİ GELİN"

"...GELİN DE ALIN"

"...DEVRİMCİLER ÖLÜR AMA TESLİM OLMAZ"

"...BU VATAN SİZİN DEĞİL"

"...GELİN DE ALIN"

"GELİN SIKIYSA TESLİM ALIN"

"SİZ BİZİM TESLİM OLMUĞUMUZU NEREDE GÖRDÜNÜZ."

"HEPİNİZİ ÇOK SEVİYORUZ"

"HALKIMIZI ÇOK SEVİYORUZ"

Bu çatışma ilk değildi. Tarihimiz bu çatışmalarla doluydu. Kızıldere, 12 Temmuz, Çiftelhavuzlar, Bağcılar, Sibel ve Adalet saatlerce çatışarak destan yazarak şehit düşmüşlerdi. Onlar da tarihlerine, yaptıkları eyleme, direnişe yaraşır bir şekilde çatışacaklar, asla teslim olmayacaklardı.

Ölüm Orucu Direnişinin 57. günüydü... **Tarih 15 Tem-**

muz 1996... Ölüm Orucu gö-rüntülerini televizyonda izlediklerinde yerlerinde duramadılar. Yoldaşları gün gün erimişlerdi. Sabırsızdılar, kararlıydılar, **yoldaşlarını öldürtmeyeceklerdi.** Öyle bir eylem yapmalıydılar ki, Ölüm Orucu direnişine yaraşır olsun. Meydanlarda coplanan, evlatlarının direnişinin yanında olan tutsak aileleri için... Hücre hücre eriyecek bedenlerini açlığın koynuna yatıran bedenler için...

Tarih 15 Temmuz 1996. Artık eylem yapacakları hedefler belirlenmişti. Şanslıydılar, bir değil on bir düşman hedefini vuracaklardı. Bunlardan birisi Kağıthane İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Gültepe Polis Karakoluydu. Geceydi, ardı ardına vuruldu düşman hedefleri. Sadece üç dakika sürdü.

Bölgeden uzaklaştılar. Bir ilişkilerinin evine gittiler. Önceden ev sahibi geleceklerini biliyordu.

İçeri girdiler. **Hanım Teyze** karşıladı. Elleri bulaşıkta olduğu için biraz geç kalmıştı. Yusuf amca bir köşede uyukluyordu, yıllardır sakattı. Evin iki de oğlu vardı. Ellerini yüzlerini yıkayıp Hanım Teyze'den izin aldıktan sonra yan odaya geçtiler. Kısaca eylem değerlendirmesi yapacaklardı.

Kuşatıldılar. Polis rastgele evlere giriyordu. Savaşçıların nerede olduklarını bilmiyorlardı. **Hasan, Gülizar, Emine, Ali** mevzilendiler. Ama **önce ev halkının güvenliğini aldılar.** Bu gelenek devrimci hareketin çı-

ERHAN YILMAZ

kışından beri devam ediyordu.

Halka zarar vermemek en temel ilkeleriydi. Sayısız eylemler, cezalandırmalar yapılmış, direnişler yaşanmış, önce halkın can güvenliği sağlanmıştı.

Yusuf Amca'yı banyoya aldılar. Güvenlikteydi. Hanım Teyze ve çocuklarını evin arkasından bahçeye indirdiler. Polise ateş etmemesini, evde zarar görmesini istemedikleri insanlar olduğunu ve onları evden çıkaracaklarını söylediler. Ama düşman kalleşti. Hanım teyze pencereden inerken ateş edip yaraladılar. Hastaneye kaldırıldı. Katliamin tanığı olduğu için tedavi gördüğü hastanede polis camdan atarak katletti.

Tarih 24 Temmuz'du... Çatışma başlamıştı. Sakindiler. Ölüm Orucu'na yaraşır bir eylem yapmışlardı. Asıl görevleri şimdi başlıyordu. Teslim olmayacaklardı. Devrimci Hareket'in tarihinde teslim olmak, silahları bırakmak yoktu. **Onlar da çatışarak, direniş geleneğini devam ettirerek şehit düşeceklerdi. Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek, Emine Tuncal, Ali Ertürk** vatanlarını ve halklarını ölesiye seviyorlardı. Bunun için teslim olmuyor, bunun için destan yazarak ölümsüzleşiyorlardı.

Direniş içeride ve dışarıda aynıydı. Tutsaklar, halk için bedenlerini açlığa yatırmışlar, dışarıda yoldaşları halk için şehit düşmüşlerdi. Gültepe direnişi, 12 şehitle kazanılan Ölüm Orucu Zaferinin bir parçasıydı. **Gültepe Direnişi ça-**

tışma ve teslim olmama çizgimize eklenen bir halkaydı.

29 KASAM 1998

UMUDUN ZEYBEĞİ...

"Yunanistan'dan gelmişler" "He ya hem de para alıyorlarmış" "İyi de para için insan yirmi saat çarpışır mı? Hem de ölümüne. Ölüler parayı ne yapsın ki?"

Konuşulanları dinleyen yaşlı adam, Vay be, dedi. Bir yandan elini dizine vuruyor, bir yandan "vay be" diyordu durmadan. Dönüp yaşlı adama baktılar. O ise gözlerini **Bozdağ**'ın alev gibi kıza kesmiş doruğuna dikmişti.

Artık herkes bilmeliydi, anlamalıydı dağlardaki şahanları. Ve başladı anlatmaya, bildiklerini, gördüklerini:

"O gün yer gök jandarma, özel tim ve polis kaynıyordu. Binlerceydi ya saymadım. Yanlarında bombaları, roketleri, havan topları, makinalı tüfekleri ve en çok da korkularını alıp gelmişlerdi.

Korkuyorlardı elbet. Yoksa niye sinsinler duvarların, ağaçların, arabaların ardına? Karşılarında iki fidan, umudun zeybeği iki can vardı.

Balkıca'daki o küçük evin içindekiler, koca bir ordunun karşısında ne silahsız ne de yalnızlardı.

Onlar halkın acılarını, kahırlarını, ezilmişliğini, özlemlerini, yarınlarını, sevdalarını kuşanıp da gelmişlerdi.

Aydın Ortaklar'daki ak libaslı **Bedreddin yiğitlerinin, Çakırcalı'nın** halk sevgisiyle

MEHMET YILDIRIM

doldurmuşlardı çıkınlarını. Çektiğimiz acıların hesabını sürmüşlerdi namlularına. Ve öyle çıkmışlardı Bozdağlar'ın doruklarına.

Ama Ege dağları nice yıllardan sonra yiğitlerle kucaklaşmanın sevincini çok yaşamadı."

Erhan Efe'nin, Mehmet Efe'nin koyaklarında gezmesine doyamamıştı daha.

"Biz teslim olmayız" dedi Erhan'la Mehmet. Kurşun yağmuru altında yirmi saat çarpıştılar. Başını eğdi "Yunanistan'dan gelmiş" diyenler. Başlarını eğende topraktan süren iki kızılçam fidanını gördüler. Sonra başlarını kaldırdıkça iki daha, iki daha gördüler.

Anladılar ki o kızılçamlar kendilerinden başkası değildi. Anladılar ki Ege Dağları'nda, Gölge'li'de, Bozdağlar'da umudun zeybeği oynanmaya devam ediyordu. **Bozdağlar'ın doruğu şimdi daha bir kızışmıştı.**

BİZ DE EMPERYALİZME VURACAĞIZ...

Tarih 4 Haziran 1999, yer İstanbul Tarlabası. Emperyalizmin halklara uyguladığı açlık, katliam ve zulme karşı kinle dolu iki yiğit insan. Emperyalizme kinli ama mazlum halkları onların davasını onların uğrunda sevecek kadar seven.

Sadık Mamati, Selçuk Akgün İstanbul Tarlabasındaki **ABD Konsolosluğuna çevirdiler namlularını.** Aylardır Yu-

goslav halklarının başına tonlarca bomba yağdıran emperyalizmden hesap soracaklardı. Yugoslavya halkları yalnız değildi.

Selçuk eyleme gitmeden önce şöyle diyordu: "Biz de emperyalizme vuracağız. Yüreğim kıpır kıpır... Demek ki Che'nin başka insanlar, halklar için duyduğu duygu bu olsa gerek."

Dünyada tüm devrimcilerle örnek insan **Che**, Sadık ve Selçuk içinde önder ve örnekti. "Bir devrimcinin en değerli niteliği"ne sahiplerdi. Yıllar önce Che'nin öğütlediğini Anadolu topraklarında sürdüren bir geleneğin devamcısıydı onlar. Ne demişti Che "Dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir insana yapılmış bir haksızlığı içinizde hissedecek kadar duyarlı olunuz. Bu bir devrimcinin en değerli niteliğidir."

Sadık ve Selçuk bir insanın, bir devrimcinin en değerli niteliğine sahip oldukları için namlularını ABD emperyalizminin kurumlarına doğrultular.

Fakat eylemlerini gerçekleştiremeden **ABD'nin uşakları tarafından katledildiler.** Yıllardır Anadolu halkının ve onun gibi halkın kanı, gözyaşı ile beslenen ABD'ye ruhunu satmış Türkiye oligarşisinin emriyle katledildi Sadık ve Selçuk. Mermileri hedefe ulaşmadan şehit düştüler. Ama eylemleri her yanıyla hedefi vurmuştu aslında. Emperyalizmin silahları, tankı, topu çoktu güçlüydü. Fakat hiçbir halkların haklı ve mazlum da-

SADIK MAMATI

SELÇUK AKGÜN

İSMET KAVAKLIOĞLU

vasına bağlılık kadar güçlü, onun kadar büyük değildi. Selçuk Akgün bir baba, bir emekçidir. Yaşım, eşim, çocuklarım diye kendini geriye çekmemiştir. Çünkü o kendi çocukları ve milyonlarca çocuğun gerçek kurtuluşunun sömürsüz bir dünya, bağımsız bir ülke ise ancak emperyalizme karşı mücadele etmekten geçmektedir.

Emperyalizmi vuracakları için yüreğinin kıpır kıpır olması boşuna değildir. Yugoslavya'da ve dünyanın pek çok yerinde yüzbinlerce çocuğun ölmesinden, aç açıkta kalmasından sorumlu olanlardan hesap sormak mutlulukların değerlerinin en büyüklerindendir.

İşte bu yüzden ABD Konsolosluğuna yönelik eylem girişimi başlı başına bir değerdir. Hiç kimsenin emperyalizme kafa tutmaya cesaret edemediği bir dönemde onlar **Devrimci Hareket'in anti-emperyalist mücadele geleneğinin yaşatıcısı** oldular.

AHMET SAVRAN

ULUCANLAR'DA ÇATIŞAN İKİ İRADE: "YA TESLİMİYET, YA DİRENİŞ" Kanla Yazılan Tarih Silinmez...

Koğuş duvarına silinmemecesine yazılmıştı sanki. Kazındıkça çıkmıyor. Ulucanlar hapishanesinde duvara kazınan bu sözde ne anlamlar yüklüydü? Gözler koğuş duvarlarını, yerleri, yıkık dökük eşyaları, parçalanmış kitapları geziyor. Kan bulaşmış hepsine...

AZİZ DÖNMEZ

Tarih 26 Eylül 1999'u gösteriyor. On devrimci tutsağın katledildiği Ulucanlar'da bu tarih, tarihin sayfalarına kanla yazılıyor.

Bu sözde cüret var, karallık var, öfke var... Yıllardır halkların oluk oluk kanını akıtanların unutulmadığının anlamı var bu sözlerde. Halkı ölesiye sevmenin halkı ve vatani için tereddütsüz bedel ödemenin, ödettirmenin anlamı yüklü bu sözlerde. Teslimiyet yok onursuzluk yok bu sözlerde. Direniş, onur ve namus var.

26 Eylül'de iki irade çatıştı Ulucanlar'da. Teslimiyet ve direniş... "Teslim olun" çağrısına tutsaklar direnişle cevap verirler. Ölecekler ama onuru umudu teslim etmeyeceklerdi, etmediler.

Bir vahşetti Ulucanlar'da yaşanan. Gecenin karanlığında kallesçe sinsice planlanan bir vahşetti. Silahlar, sandık dolusu bombalarla, özel timi, jandarması, katiller sürüsüyle yapılan bir vahşet. Ağzları kulaklarına kadar kesilen, vücutları jiletlerle parçalanan, itfaye çengelinin parçaladığı bedenler, işkence...

Bir teki bile çıkıp **"Teslim oluyorum" demedi**. Katiller sürüsü bunu duymak için her türlü vahşeti yaptı. İstedliğini duyamayınca daha da çok saldırdılar. Öldü diye kenara attılar. Kimilerinin slogan atıyor diye ağızlarını kestiler. Ama onlardan çıkan söz hep aynıydı. Sadece tek kelime: Onuru, namusu, halkı ölesiye sevmenin ifadesi olan tek kelime: **"ÖLECEĞİZ"**

Onlara "ÖLECEĞİZ" Dedirten Güç Neydi?

"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" diyerek avludaki kavak ağacında idam edilen Deniz'lerden öğrenmişlerdi. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyen Mahir'lerden, yüzyıllardır zulme direnen Anadolu halklarından öğrendiler. "ÖLECEĞİZ" dedirten güç bunlardı.

Onlar bizdendiler, içimizden biriydiler. Öğretmendi biri, birinin çocukları vardı, işçiydiler, köylüydüler, öğrenciydiler... İsmet, Ahmet, Aziz, Önder, Zafer, Abuzer, Habib, Mahir, Ümit, Halil'di adları...

Kahramanlık Halayına Durdular

Ölüme işkenceye halayla-
rıyla karşı durdular. Havalan-
dırmada çektikleri halayla katil
sürülerini çileden çıkarttılar.
Böyle gidilir miydi ölüme?
Ölüm böyle karşılanır mıydı?
Bedreddin, Pir Sultan, Börklü-
ce, Çakırcalı vardı halayların-
da. Mahir, Deniz, İbo vardı.
84'te ölümü hücre hücre ye-
nen Apo, Fatih, Hasan, Hay-
dar vardı. Buca Hapishanesin-
de boyun eğmeyen Yusuf,
Turan, Uğur vardı. Sonra Me-
cit, Rıza, Orhan ve Gültekin...
'96'da ölümsüzleşen 12 bora-
nımız vardı.

Anadolu'nun başeğme-
yen, onurlu, namuslu halkları
vardı halaylarında. Kurşunlara,
bombalara birlikte karşı dur-
dular. Yüzlerce katil sürüsü-
nün karşısında güçlüydü on-
lar...

HALAY

**"Ulucanlar'da 10 can
Hala halay çekiyorlar
Sesleri geliyor."**

O da ne

Dişleri kanatan

**bir acı bırakmıyor geride
Buruk bir veda seslenişi gelmiyor
kulaklarımıza**

Bir nümayiş var orada

Görmesek de

**ateşi yüreğimize oturuyor.
Bir bayram sevinci gibi değil**

Bir doğum

müjdeler gibi de değil

Bu daha büyük bir yangın

Ulucanları tutuşturan

Halay halay

meşdan okuyanlar

sesleniyor

"Kardeşler!"

"Biz teslim olmadık

Biz öldük

Kardeşler!

Halayı büyütün"

Bundan böyle

Onları vuran

bir silahtır artık

Bileklerimize

vurulan kelepçeler

Halayı büyütün

büyütün.

ANADOLU

Bin yıldır susmaz
Bin yıldır dellenirde
toy bir kısrak gibi
Durulmaz Anadolum isyan isyan
Durulmaz canına yandığım...
İsyanı durulmaz...
Hey canım...
Pamukta
tarlada
tütünde ırgat,
Sevdada usta,
yürekte kahraman
Bin yıldır aynı umudu
eken insanlarımız,
yoksul
çilekeş
yaralı

Ay dolanır gecede
Dolanırda sarar dünyayı
sarar da ana ana
sarar da yar yar
Derman olmaz bir türlü
Kanayan yaraya

Biz...
Bu toprakların insanlarıyız
Yapraklar,
toprak anayla kucaklaştığında
Biz görürüz ilkin hüznünü
Biz görürüz sabah ayazında
Soğuk ilkin bizim ciğerimize işler
Biz vuruluruz her bahar,
biz ölürüz

Biz...
Bu toprakların insanlarıyız
Kimi zaman
ağa zinciriyle bağlanır kollarımız,
Kimi zaman,
düşman çizmeleriyle ezilir yurdumuz
Bu topraklar,
Bizim topraklarımız
Canımızdan kaç parça
düştü bu toprağa tanır mısın?
Bir yandan makinalar öğütür insanları
Gözlerimde açar tüm çiçekler,
tüm umutlar
Geceyi titretir öfkem
Dağların kokusu sinmiştir yüreğime
Bu düzeni devirir,
yarınları taşıyan nasırlı ellerin
Umut, sevdâ, dağlar taşır bu eller
bilir misin?
Bu eller sürmüştür bu toprağı,
Bu eller bilesin
Bu eller ekmiştir tohumu
Bu eller toplamıştır pamuğu
Bu eller Avşar elleridir
Boy veren bir uçtan bir uca
Heybetli deli hoyrat
Gavur dağlarının yamacına
Amanosların koyu gölgesine sığınır
Yiğidi Türkmeni yoldaşı
Dadaloğlu,
Köroğlu, Kozanoğlu yürekli
Köroğluyum ben
Kanun kaçağı, asi...
Asıldım mı kıratımın dizginlerine

Girerim cenge
 Yemin etmişim mil çekilen gözlere
 Dar etmişim Çamlıbeli
 Bolu Beyine
*"Mevlanın aşkına basın kılıncı
 Kaçanı göndermen basın kılıncı
 Esir etmek yok ha, çalın kılıncı
 Yemin ettim yedi derya dolmaya
 Doldurun denizi basın kılıncı"*

Yürür Çamlıbel kocakları...
 Şahinler gibi
 Aslanlar gibi yürür hasmın üstüne
 Ve zafer damgası
 Vurulur dağların göğsüne

*"Buna döğüş derler bey ne paşa ne
 Tarih yazın şu dağlara nişane"*
 Bu eller Avşar elleridir
 Burası Çukurova'dır
 Burası Amanoslardır
 Mesken tutmuştur yüzyıllar boyu
 Türkmeni, Avşarı, bu elleri
 Obalar gider dizi dizi yayla yollarında
 Çeker katar başı mayayı
 Düşer yola yörük boyları
 Konak konak, türkü türkü, mani mani
 Yaylaya varır oba
 Ta ki...
 Kar düşer dağlara
 Oba düşer yollara
 Asker ister Osmanlı
 Vergi der
 düşer boğazına yörüğün
 Car der
 Mal der
 Ve gayri...
 İSYAN der
 Dadaloğlu
 İsyân der Köroğlu
 Sırtını verip Gavur dağına, Torosa

Dadaloğlu, Bir elinde sazi
 Bir elinde tüfengi
 Vurgunudur dağların
 Anası, bacısı, yari
 Kardeşidir gayri dağlar
*"İlgıt ılgıt seher yeli esiyor
 Gavur Dağlarının başı dumanlı
 Kaypak Osmanlılar size aman mı?
 Yoksa Ahir zaman mı?
 Alışkın tüfekte dağlar başında
 Azrailden başkasına aman mı?"*
 Vurulup düştü Kozanoğlu...
*"Kozanoğlu ölmeyinen
 Avşar elleri yas mı tutar?
 Kızılırmak akmam dedi
 Ünü büyük Kozanoğlu
 Ben yerimden kalkmam dedi"*
 Avşar yenildi...
 Kara çadır söküldü
 İl aşiret yola düzüldü, Urum'a doğru.

Ama...
 Ama bizden gece gündüz sakının
 Öc alırsız ilk fırsatını bulanda
 Bağlasalar parçalarım bağımı,
 Yatacağım bilsem zindanda...
 Ne aşiret kavgası
 Ne sultan ordusu
 Ne beyler
 Yalnız sen kaldın Dadalım
 Yalnız sen...
 Bir de kabarıp da taşan
 Çağlar boyu süren öfken...

Egeliyim ben, efkarlıyım
 Dağlar benim yoldaşım
 Biz bu toprakların
 Ak libaslı Bedreddinleriyiz
 Bu topraklarda kurulmuştur
 darağacımız
 Biz Börklüce topraklarının insanlarıyız

*"yarin yanağından gayri
 Her yerde hep beraber"* yürümüşüz
 Burada gerilmişiz çarmiha
 "Hakikat" demişiz soluğumuzda
 Aman vermemişiz celladımıza
 Bu toprağa dökmüşüz kanımızı
 İnsanlar eşit olsun diye
 Başımızı vermişiz
 Ondandır bu toprakları
 Yar gibi kıskanmışız...
 Egeliyim ben, yaralıyım
 Heeeeey dağlar
 dağlar...
 Yol verin bana Ege Dağları
 İsyanım aşar Bozdağı
 Sarar Yarengümeysi
 İner ovaya zeybekler
 Ay doğar, zulüm susar
 Dolanır da bir eşkiya türküsü dağları.
*"Bize Çakıcı derler
 Bize de Çakıcı derler..."*
 Bilesin tütün kokusu sevdamız
 Yar kokusu hasretimizdir, Asiyiz...
 Asiyiz bilesin
 "bize Çakıcı derler"
 Efesiyiz dokuz dağın
 devran bizindir gayri
 Zalimlere susmam
 Hayinlere kanmam
 Bir başıma değilem ki diz kıram
 Yol ver efem,
 Yol ver ardından dağlara çıkam
 Bir bak efem
 bir bak ellerime
 yaralı
 kan içinde
 Neler etti bana şu;
 Kancık Osmanlı
 Kaltak Osmanlı
 Kahpenin dölü...
 Tütünümden

emeğimden
 namusumda gözü
 Duy efem
 Duy da yaş konmasın gözlerine
 Sen hele...
 Göğsüne vur dağları...
 Davran efem,
 Davran bir yol...
*"Çakıcı yaslanır Bozdağına
 Hazmetmez haksızlığı kursağı"*
 Yol verir de boranlı dağlar
 Tutuşur Osmanlı
*"Haydülen alt yanım deniz de
 Üst yanım Balkan
 Kıratın üstünde şavkıyor kalkan
 Yanıma gelmesin ölümden korkan"*
 Kuşattı zeybekler dağları
 Tuttular dağların başını
 Hesap görüldü,
 Devran döndü
 Ne öfke bitti
 Ne kavga...
 Bir semah döner Anadoluyu
 Döne döne yana yana
 Kavuşur sevdaliya
 Anadolu türküdür yanık yanık
 Anadolu isyandır
 Asılır Pir Sultanca
*"DÖNEN DÖNSÜN
 BEN DÖNMEZEM YOLUNDAN"*
 Asılır Pir Sultan
 Bir kere asılır
 Bir kere yakılır
 Bir ölür
 Bir doğar Pir Sultan
*"DÖNEN DÖNSÜN
 BEN DÖNMEZEM YOLUMDAN"*
 Seni nasıl bırakırım
 Anadolum
 Ciğerim
 İki gözüm

Bir yanında
 Baba İshak toplamışta gelir
 Dört koldan Türkmen ordusunu
 Bırakır dağların selamını
 Sallanır kale surlarında bedeni
 Durmaz yürür Türkmen ordusu
 Anadoluya doğru
 Anadolum...
 Nasıl bırakırım seni
 Canımı bırakırım da
 Tek dalını bırakmam onlara
 Bak işte yediden yetmişe
 Düşmüşüz yollara
 Diz çökmeden durmak uğruna
 sürmüşüz ömrümüzü namluya
 Bir semah döner Anadoluyu...
 Bir semah döner yana yana
 Kurban olduğum
 Bu bir demdir gelir geçer
 Gözlerine yaş konmasın
 Sivasın etrafında sıralı dağlar
 Dağlarında bekler,
 kartal bakışla sevdalılar
 Alev alev
 Anadolum
 Kabar kabar yüreği
 Dellenir de durulmaz
 Çağlar Anadolum
 Sır da değildir yiğitlik
 Aynı damardan beslenir
 Ve Karadenizden
 Hırçın dalgalı
 Bir kemençe yükselir
 Bir silahına
 Bir namusuna
 Vurgundur ölümüne
 Tuttumuydu Laz inadı
 Sarar sisli dağları
 Bir deli horon
 Tütünün
 fındığın

çayın hakkı için
 Bir horon tutulur
 Dağların doruğuna varasıya
 Hırçındır Karadeniz
 Deli, dalgalı
 Ve tükenir gecenin sabrı
 El aman vermeden dağların ardından
 Çağlayıp akar Kızıldere
 Güneş doğar Anadoluya
 Dağlara yürümek ne ki?
 Ne ki dağlara yürümek?
 Bir halk
 Sırtlayıp ta umudu
 yürür doğan güne karşı
 Oy dere
 Kızıldere
 oy
 Kızıldere durulmaz
 O gün bu gün susmaz
 Ve savurur Anadolu
 bir bir
 Bayrak bayrak yiğitlerini
 “Mahir, Hüseyin, Ulaş”
 Anadolu dalgalanır
 Deniz olur
 Hüseyin olur
 Yusuf olur
 Kaypakkaya olur adı
 Savrulur Anadolu
 savrulur bayrak bayrak
 Karadeniz dalgalanır
 Karadeniz hırçındır
 Ve deniz ırgatları
 Nafaka peşinde
 salarlar ağları
 Hırçın Karadeniz’in bağrına
 Ve sandallar
 Bata çıka
 Ekmek beklenir
 Ve çekilir ağlar
 Çeker ağlarını balıkçılar

Çığlık atar
 Deniz ırgatları
 Pul pul gümüşten
 Balıklar oynasır dağlarda
 Ekmektir
 Nafakadır
 ağlara takılan deryalarda...
 ya ne kalır geriye?
 Harmanda tütün damında
 Dere ırmak akan terin
 Ne kalır karşılığında
 Yoksul sofralarında
 Kırk gözeden akan terin
 emeğin karşılığında
 Ne kalır geriye
 yolunu dağlara vurmaktan başka?
 Bir tilili duyulur Kürdistan
 Kürdistan çığlık çığlık
 Kürdistan zılgıt zılgıt
 Sarar bir boydan
 Bir boya Anadoluyu
 Kurşuna tutulur Kürdistan
 Kurşuna dizilir sabahtan akşama
 Kana bulanır hasreti
 Bir boydan bir boya
 Ve sokaklar yasaklıdır
 Postalların ve paletlerin sesleri duyulur
 Doğmayan güneşten önce
 Ve yükselir havarlar
 Havar le le havar leee
 Havar havar hey laoo...
 ciğerem, ez bırındarım
 bırındarım looo
 canım üstünesin kirve
 başım üstüne
 yaram üstüne basarım seni, iki gözüm.
 vururum hıncımı namluya
 dağlardan başka dost yok bana...
 ve dağların kartalları
 süzüldü katar katar ovalara
 köylere

iz sürdü
 Namerd aradı gözleri
 Gizdeydi, korkaktı
 İzini belli etmezdi düşmanları
 Koyak koyak sinerdi
 Soluğun gizlerdi
 Saklanırdı kuytuluklarda
 İz sürdü kartallar
 Dağlar taşlar tanıktı
 İz sürdüler
 Kıvrılan vadilerden süzülerek
 Sisli tepelere dikerek gözlerini
 Onlar sıkıp dişlerini mengene gibi
 Soğuğa ve karanlığa inat
 Tuttular dağların başını
 Onlar dağların kartallarıydılar
 Çiçek açmazdı onlarsız
 Dağlar karsız
 Yürek umarsız olmazdı
 Tuttular dağların başını bir bir
 su verdiler kavganın toprağına
 çapa vurdular
 Ekin biçtiler
 Ve çoğaldılar köy köy
 Ve çoğaldı peşi sıra
 Düğünler kuruldu umuda
 Türküler yakıldı
 Umut doğdu büyüdü
 Ve çoğaldı dağların kartalları
 Ettiler yeminin büyüğünü
*"Başı tutulmadık dağ
 Ayak basılmadık vatan toprağı
 Ve bütün vatanların bütün dağlarında
 söylenmemiş türkü"*
 kalmayacaktı
 Çekin şimdi zılgıtı
 Çekin durmayın
 Çek halaybaşı
 salla mendili
 Düğün günüdür şimdi
 Tep horonu Laz uşağı

Gün bizim
 Bak...
 Bir bak hele
 umudun türküsü sarmış
 Bütün dağları
 Silah çatmış doruğunda
 Ne durursun haydi
 Omuz ver halaya
 Tutuşur gün
 Gün tutuşur
 Çoban ateşlerinin
 ısıttığı bu dağlarda
 Şimdi umut onlarda
 Şimdi umut gerillada
 Dağlar yorgun,
 uzanırken vadilerin koynunda
 Bir rüzgarın soluğu
 Bir de onların adımları vardı
 sisli tepelerin yamacında
 Dereler usul usul akıyorken
 Otlar yapraklar
 Ve ak tepelerin ardı
 Yangın yeriydi şimdi
 Fırtınalar habercisiydiler
 Yüreklerinde bir ateş yalımı
 Ha desem tutuşacak hasretleri
 Özlemi rüzgara asılı
 Kavradılar sıcak namluları
 Çatışma başladı

 Yüreklerin hazan mevsimidir şimdi
 Eller...
 Eller üstünde ağır ağır ilerliyordu.
 Bayrak bayrak
 Vatan vatan
 Boylu boyunca
 Yürüyordu eller üstünde.
 Sen serin tut
 Sen serin tut yüreğini yoldaşım
 Bak dağlar yürür ardından
 Zeybek zeybek

Horon horon
 Türkü türkü
 Halkın yürür
 Sen serin tut yüreğini
 Soluğun gene tutar dağı taşı
 Yaran yaramız
 Derman kavgamızdır
 Uzanmış yatıyorsun
 Bir Anadolu türküsü gibi
 Öbek öbek insanlar,
 Seni uğurlamaya gelmişler
 Bir insan selidir akıyor ardından
 Munzur gibi
 Munzur yaralar geçer şimdi yamaçları
 yalçın kayalıkları
 Dağların karı Munzura akar
 Avşar ovaları denizlere akar
 Gözün arkada kalmasın yoldaşım
 Hep durgun akmaz ya Munzur
 Hep durgun akmaz ya
 Sen serin tut yüreğini
 Her özlem
 bir kartal kanadında ulaşır
 Karadenize, Egeye
 Toroslara, Cudiye
 Ve gerillalar
 Bir kartal kanadında
 Süzüldüler gürleyecekleri yere
 Kaya dipleri
 Kuytuluklar
 Işıksız ve korunaklı
 Süzüldü yamaçlarına
 kartal bakışlılar
 Gözleri atmacalar gibi taradı
 yeri göğü
 Tutuyorlardı nefeslerini
 Dağlar yarendi onlara
 Ve şimdi saklayarak
 Ana gibi koynunda,
 Savunacaklardı
 Vatan denen toprağı...

KIZILDERE

ANADOLU DEVRİMİNİN

MANİFESTOSU

Sivas'ın doruklarına bakan küçük bir Anadolu kentidir Tokat. Ve Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı bir köyü vardır: KIZILDERE.

Kızıldere Köylüleri 30 Mart sabahını her zamanki gibi şafak sökerken karşılarlar. O günün Anadolu halkının kaderini değiştirecek bir dönüm noktasına tanıklık edeceğini bilmeden işlerine koyulurlar.

Kızıldere Köyü 30 Mart 1972 tarihinde güneşin doğuşuyla birlikte düşman tarafından kuşatma altına alınır. Kuşatma muhtarın evinin çevresindedir. Ve saatler 14:00'ü gösterdiğinde düşman muhtarın evinde bulunanlara "Teslim ol" çağrılarını yapar.

Düşmanın "teslim ol" çağrılarını kuşatılan üssün içinde bulunan **Mahir Çayan** ve yoldaşlarından cevap gelir: "BİZ BURAYA DÖNMEYE DEĞİL, ÖLMEYE GELDİK." Ve çatışma başlar.

Kızıldere Köyü 30 Mart 1972 tarihinde destansı bir direnişe tanıklık eder. Ve o gün Kızıldere Köyü'nde düşman kuşatması altında doğan güneş, Mahir'lerin akan kanları üzerinde batar. Kızıldere o tarihten sonra artık Mahir'lerin direnişlerinin adıyla özdeşleşir. Kızıldere direnişi o güne kadar yaşanan direnişlerden farklıdır. Kızıldere Direnişi bir iktir. **Anadolu halkının yazgısını değiştiren bir ilk.**

Mahir'lerin direnişi, Anadolu'da yaşanan ilk direniş değildi elbette. Anadolu halklarının tarihi 30 Mart 1972 tarihine kadar sayısız isyanlara ve başkaldırlara

tanıklık etti.

Bereketliydi Anadolu toprakları.

Onurluydu Anadolu halkları.

Boynu bükük yaşamayı, ezilmeyi her halk gibi Anadolu halkı da hiçbir zaman sineye çekmedi. Bu topraklarda haklının haksıza; ezilenlerin ezenlere; zulüm görenlerin zalimlere karşı isyanları, başkaldırıları hep var oldu. Anadolu halkı nice bey, sultan, paşa, padişaha korkulu günler yaşattı.

Bu topraklar; "Toprakta, tohumda hakça" diyerek, isyan eden ve isyanlarıyla Selçuklu Devleti'nin sonunu getiren **Baba İshak**'ları, **Baba İlyas**'ları tanıdı.

Bu topraklar; "Ferman padişahın dağlar bizimdir", diyerek, zalime başkaldıran, dağları dost bilen, boyun eğmeyi değil, isyanı seçen **Dadaloğlu**'nu çıkardı bağrından.

Bu topraklar; İnancı için ölümü kucaklayan ve "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyen **Pir Sultan Abdal**'lar yetiştirdi.

Ve bu topraklar; "Yarin yanağından gayri her yerde, her şeyde, hep beraber", diyerek, Hakikat, için savaşan ve Osmanlı'ya ecel terleri döktüren **Bedreddin**'i, Börklüce Mustafa'yı, Torlak Kemal'i tanıdı. Bu topraklar Bedreddin'lerin kurduğu Ortaklar'a ev sahipliği yaptı.

İsyana duranlar, zalimin zulmüne boyun eğmeyip, başkaldıranlar kendilerinden sonra gelenlere belki daha güzel bir yaşam bırakacak başarıya ulaşamadılar. Ama ne yenilgilere "kaderimiz" de-

yip razı oldular, ne de inançlarını zalimlere teslim ettiler. İsyanlarının Anadolu halkına ışık tutacağına ve halk tarafından kuşaktan kuşağa aktarılacak yaşatılacağına olan inançla bu toprağın bağına gömüldüler.

İşte Mahir'ler, Anadolu halkının bağrından çıkardığı yiğitlerin soyundan geliyorlardı. Onlar bu toprağın insanıydılar. Kökleri bu toprağın derinliklerindeydi. Ölen ama yenilmeyen Bedreddin'lerin soyundandılar. Ve onlar Anadolu tarihinden aldıkları güçle bu ülkede bir ilki yarattılar.

Mahir'ler bu ülkede iktidarı hedefleyen bir örgüt kurarak, iktidara yürüyen, iktidar alternatifi bir savaşı ilk başlatanlar oldular.

İşte KIZILDERE'nin Anadolu halklarının tarihinde bir ilk olmasının nedeni budur.

KIZILDERE Anadolu ihtilalinin başlangıcıdır.

KIZILDERE Anadolu halkının kurtuluş mücadelesinde bir dönüm noktasıdır.

KIZILDERE "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" şiarıyla, Türkiye'de iktidar savaşının başladığının ilan edilmesidir.

KIZILDERE BİR SAVAŞ ÇAĞRISIDIR

THKP-C önderi Mahir ÇAYAN ve yoldaşları 30 Mart 1972'de Kızıldere'de bir köy evinde kuşatılmışlardı. Kendilerini kuşatan düşmana, "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik." cevabını verdiler. 30 Mart 1972'de Kızıldere'deki düşman kuşatmasında Mahir'lerin verdiği bu cevap, ülkemizin devrimi için bir dönüm noktasını ifade ediyordu.

Çünkü Mahir'ler Kızıldere'de tesadüfen bulunmuyorlardı. Ve Kızıldere, THKP-C'liler için **anlık bir karar sonucu ortaya çıkan bir eylem değildi**. Mahir ÇAYAN ve yoldaşları 50 yıllık pasifist, revizyonist çizgiye karşı sürdürülen yoğun bir ideolojik mücadelenin sonucu

oradaydılar. Örgütün silahlı savaşını tasfiye etmek isteyen parti içindeki sağcı çizgi ile yürüttükleri bir ideolojik mücadele sonucu oradaydılar. İhanetleri ve düşman kuşatmalarını ezerek oraya gittiler. Anadolu halkının kurtuluşunun tek yolu olarak gördükleri silahlı mücadeleyi pratiğe geçirmeleri sonucu KIZILDERE'deydiler.

"Şu anda iktidar mücadelesi yapan Partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak, düzenli ordular savaşı aşamasında bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmeden söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece, halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla dövüşüyoruz." (Toplu Yazılar Sayfa 367)

İşte Mahir'ler Kızıldere'de bu **ideolojik netlikle** Anadolu devriminin öncülleri olarak "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye, Yaşasın Direnişimiz" diyerek direndiler. Ve Türkiye'nin geleceğini belirleyecek kararı verdiler. Mahir'lerin verdikleri karar kendi kanlarıyla, canlarıyla, inançları ve kararlılıklarıyla yazılan Anadolu Devriminin Manifestosu oldu. Bu nedenle THKP-C ve Kızıldere'ye sadece bir direniş olarak bakılamaz. THKP-C Anadolu devriminin yoludur. Ve THKP-C'nin Kızıldere'de yarattığı direniş bir **savaş çağrısıdır**.

THKP-C TARİH BİLİNCİNE SAHİPTİR

"THKP-C, halkımızın tarihi, bu tarihin yarattığı psikolojik, sosyal ve kültürel özellikler göz önüne alınmadan, yani bir yandan enternasyonal boyutta ideolojik mücadele verilirken, bir yandan da ülke toprağına sağlam basmadan halkın örgütlenemeyeceğini ve devrimin gerçekleşmeyeceğini belirtir. THKP-C, tarih bilinci olmadan, ta-

rihte ilerici, devrimci ögelere sahip çıkmadan, devrimci bir hareketin, bir halk hareketinin yükselmeyeceğini ifade eder. Bu nedendir ki, THKP-C, ülkemiz tarihinde, emperyalizme ve burjuvaziye, despotik yönetimlere tavır almış, halkçı karakterde kuruluşlara, hatta tek tek kişilere sahip çıkmıştır.” (Kongre Belgeleri-1 Sayfa: 10)

THKP-C sahip olduğu tarih bilinciyle Anadolu devriminin yolunu izlemiş, bu tarihte halka ve devrime hizmet eden herşeyi sahiplenip, savaşında yaşatmıştır.

THKP-C bu yanıyla oportünizmin, revizyonizmin inkarcılığına karşı tarih bilincine sahip olmuş, bu bilinçle hareket etmiştir. Tarihi kendilerinden ibaret gören bu inkarcılara karşı yürütülen ideolojik mücadelede, THKP-C kendi bağımsız ideolojik ve örgütsel kimliğiyle yer almıştır. İnkarcılara bu kimlikle ve bu kimliğin verdiği kendine güvenle gereken cevabı vermişlerdir:

“Biz Türkiye’deki Marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun bir devamı olarak kendimizi görmekteyiz. Biz sadece ‘ben tarihim, bana karşı olan tarihe karşıdır’ görüşüne karşı çıkıyoruz. Ve bu görüşün sahibi ile bağlarımızı koparıyoruz; tarihle değil.” (THKP-C Dava Dosyası Sayfa 228)

Tarih bilinci taşımak Marksist-Leninist olmaktır. Marksizm-Leninizm’in yol göstericiliğinde emperyalizmi tanımak ve nasıl şekillendiğini çözümleyebilmektir. Bu temelde dostlarını ve düşmanlarını tanımaktır. **Halkı tanımaktır.** THKP-C bu bilinçle **ayaklarını ülke topraklarına sağlam basmış;** ülkemizin somut koşullarının somut tahlilini yaparak Türkiye Devrimi’nin yolunu çizmiştir. THKP-C bu bilinçle Marksizm-Leninizm’in yaşayan özünü, bir **eylem klavuzu** olma yanını doğru kavramış ve Marksizm-Leninizm bayrağının Anadolu topraklarında dalgalanmasını sağlamıştır.

THKP-C BAYRAKTIR

Bu bayrak, Marksizm-Leninizm bayrağıdır.

Bu bayrak, Türkiye tarihini değiştirmek ve bu tarihi devrime yöneltmek, sosyalizmi kurmak için açılan bayraktır.

Bu bayrak, THKP-C’nin halka duyduğu bağlılık ve sevgi sonucu açılmıştır.

Bu bayrak, halkımıza ve dünya halklarına duyulan sorumluluğun yerine getirilmesi için açılmıştır. Bu bayrakta iktidar bilinci taşımak, iktidarı almadaki ciddiyet ve ısrar vardır. Bedeli ne olursa olsun oligarşinin yıkılıp, halk iktidarının kurulması için, sonuna kadar silahlı mücadeleye sarılmak vardır.

1970’lerde THKP-C ile Türkiye’de artık devrim ve sosyalizm bayrağı bir daha inmemek üzere dalgalanmaya başlamıştır.

THKP-C’NİN DERDİ DEVRİMDİR

THKP-C, 1920’lerden 1970’lere kadar Türkiye soluna damgasını vuran uzlaşmacı, düzene karşı açık savaşa girişmeyen, emperyalizme karşı cepheden savaşmayan çizgi ile tüm bağlarını koparmıştır. Marksizm-Leninizm’in yaşayan özünü kendine rehber edinen THKP-C, ortaya koyduğu ideolojik-politik hattıyla her türden şabloncu, kuyrukçu, dogmatik ve icazetçi çizgilerle arasına kalın bir çizgi çizmiştir. Ve “savaş örgütü savaş meydanlarından çıkar” diyerek başlattığı silahlı savaşla Anadolu halkını kendi savaşçı örgütüne kavuşturmuştur.

Mahir’ler Marksizm-Leninizm bayrağının arkasına sığınan sağcı-icazetçi çizgi ile savaşmanın tarihsel sorumluluğuyla hareket etmiş ve bu çizginin temsilcilerine yollarının ayrı olduğunu açıkça ve kendilerine olan güvenle ifade etmişlerdir.

“Biz sağcı ideoloji ile uzlaşmıyor ve devrimci ideolojik bayrağı yüksek-

lerde tutmaya çalışıyoruz. Bu doğru tutumdur. Biz doğru tutumumuzda sonuna kadar direniyoruz ve direneceğiz. Çünkü yollarımızın bu tutumla çelikleşeceğine, hareketimizin ancak bu kararlı tavırla ileriye doğru hamleler yapacağına kesinlikle inanıyoruz...” (THKP-C Dava Dosyası Sayfa 227)

THKP-C'nin derdi devrimdir. Devrim gibi bir derdi olmayanlarla bağlarını koparması bu nedenle zor değildir. Anadolu devriminin savaşçı örgütü THKP-C stratejide, taktikte, politikada şu ya da bu “sosyalist” ülkenin desteğini kazanma, düşmanın icazetini alma, şablonlara uyma kaygısı taşımadan **doğru bildiği yolda yürümüştür**.

Türkiye'nin emperyalizmin bir yeni-sömürgesi olduğunu, yani emperyalizmin gizli işgali altında bulunan bir ülke olduğunu tespit etmiş ve devrim yolunu buna göre çizmiştir. Türkiye'yi kurtuluşa taşıyacak olan çizginin Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi olduğunu söylemiştir. Bu çizginin illegal örgütlenmenin temel alındığı bir tarzda uygulanacağını THKP-C ile göstermişlerdir.

Evet silahlı mücadelenin temel ekonomik-akademik-demokratik diğer tüm mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleye tabi olması gereken bir çizgidir bu çizgi.

“Oportünist ve revizyonistler tarafından karmaşık hale getirilen bu stratejik çizgi üzerinde biraz durmak gerekiyor. Proletaryanın sınıf savaşı ideolojik, ekonomik ve politik olmak üzere üç cephede birden cereyan eder. Burjuva ideolojisine ve saptırmalarına karşı, proletaryanın devrimci savaşı ideolojik bir savaştır. İşçi ve emekçi sınıflarının hayat ve çalışma şartlarını düzeltme şeklindeki günlük mücadelesi ekonomik mücadeledir. Direkt gerici sınıfların yönetimini hedef alan mücadeleler ise politik savaştır.

Politik mücadele; devrimci yayınlı yapılan politik propagandanın, politik

nitelikteki kitle gösterilerinden, politik grevlere ve de gerilla savaşına kadar çeşitli biçimlerde cereyan eder. Gerilla savaşı, politik mücadelenin en üst ve en etkili biçimidir...” (Toplu Yazılar Sayfa 366)

Bu tartışmalar sonucu ortaya çıkan çizgi THKP-C'nin nasıl bir devrim sorusuna verdiği net cevaptır. Evet kurtuluşun yolu silahlı mücadeleden geçer. Ve silahlı mücadele sonucu yıkılan iktidarın yerine kurulacak olan Devrimci Halk İktidarının hedeflenmesinden...

THKP-C'nin düşmanla Kızıldere'de devam eden ve fiziki imha ile sonuçlanan savaşının, oportünizmle ve revizyonizmle yürüttüğü ideolojik mücadelenin anlam ve önemi budur.

THKP-C devrim için yola çıkmıştır. *“THKP-C'nin bir kopuş olması, 50 yıllık revizyonist geleneği yıkması, sadece, parlamenter mücadelenin yerine silahlı mücadeleyi koymasıyla sınırlı değildir. Bu son derece ayırdedici bir yandır. Ancak yine de bilinir ki, silahlı mücadele tek başına bir mücadelenin niteliğini belirlemez. Bu mücadeleyi nasıl bir örgütün, hangi hedefle, nasıl bir devrimcilik anlayışıyla yürüttüğü de en az silahlı mücadelenin kendisi kadar önemlidir.”* (Devrimci Sol Özel Sayı:9 Parti-Cephe Stratejisiyle Gelenekleriyle Bir Bütündür)

Evet, THKP-C nasıl bir devrim sorusuna verdiği cevap gibi nasıl bir devrimcilik sorusuna da pratiğiyle, savaşıyla cevap vermiştir. Mahir'in “Biz dünyanın Türkiye'si'nde devrim yapmak için yola çıktık” sözünde ifadesini bulan devrimcilik:

- ✓ Emperyalizme karşı olan, Marksizm-Leninizm'i savunan,
- ✓ Uzlaşmayan,
- ✓ Enternasyonalist olan,
- ✓ Halkın tarihine, yarattığı değer ve geleneklere bağlı olunan, Halkı oluşturan sınıf ve tabakaları emperyalizme, fa-

şizme ve oligarşiye karşı savaştıran ve bu iddiasından asla vazgeçmeyen,

✓ Halka zarar vermemeyi ilke edinen,

✓ Revizyonizme, oportünizme ve tüm sapmalara karşı cepheden tavır alan ve Marksizm-Leninizm bayrağını hep yükseklerde tutan,

✓ İdeolojik ve örgütsel bağımsızlığını koruyan ve bu kimlikle doğru bildiği herşeyi yaşama geçiren, dediğini yapan, yaptığını savunan,

✓ Halka açıklığı ilke edinen, savaşta kararlı, ısrarcı olan ve savaşı sonuna kadar götürme inancı, iddiası ve güveniyle hareket eden bir devrimciliştir.

Mahir'ler bu devrimcilik anlayışıyla emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadeleye başladılar. Savaş gerçeğine uygun hareket etmeden, büyük **bedeller ödenmeden, emperyalizme ve oligarşiye karşı zafer kazanılamazdı.**

Mahir'ler savaş gerçeğinin özünü kavramışlardı. Anadolu devriminin tarihinin kanla yazılacağını biliyorlardı. Ve tarihin aynı zamanda bir halkın özgürlük ve adalet için, kurtuluş için ödediği bedellerin kendisi olduğunu da...

Bildiklerini yapmak için Kızıldere'ye doğru uzandılar. Oligarşi, iktidarına yönelen bu hareketi boğmak için kolları sıvadı. Tehlikenin farkındaydı.

Ve 30 Mart 1972'de KIZILDERE'de faşist devlet Mahir'leri katlederek bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm isteyenleri yok ettiğini açıkladı. Oligarşinin imha politikasına başvurmasının nedeni, bir daha hiçbir gücün iktidar hedefli bir harekete girişmemesi içindi. İmha ile korkuyu hakim kılmak, beyinlere ulaşmak istiyordu. Oligarşinin dalga dalga korku yayılması ve halkı sarması için gerçekleştirdiği katliam amacına ulaşamadı. Oligarşinin Kızıldere'de döktüğü kan emekçi halka kurtuluş yolunu gösteren bir devrim kanalı açtı. Ve KIZILDERE Anadolu devriminin büyük akışının başlangıcının adı oldu.

KIZILDERE GELECEĞE UZANAN BİR KÖPRÜ OLDU

Kızıldere'nin üzerinden henüz bir yıl gibi bir süre geçmişti. Kızıldere direnişinin halkta ve gençlikte yarattığı etki oligarşinin Anadolu devrimini kanla boğamayacağının açık bir ifadesiydi. Alanları, meydanları, okulları dolduran binlerce insan oligarşinin katliamına şu cevabı verdiler: **"Kızıldere Son Değil, Savaş Sürüyor Yolumuz Çayanların Yoludur."** Mahir'lerin direnişinin ardından büyük bir THKP-C potansiyeli oluştu. Bu potansiyel Mahir'lerin yolundan ilerlemek için yola çıktı. Kızıldere bir dönüm noktasıydı. Geleceği belirleyen bir dönüm noktası. Yaşandığı andaki etkisiyle **sınır la kalmayan bir direnişti.** Yarını belirleyen, kendisinden sonra gelen kuşaklara yol gösteren, yöntem sunan, kurtuluşun adını yarına taşıyan bir belirleme.

Kızıldere'den Mahir'lerin yükselttiği kurtuluş bayrağı eşliğinde yapılan savaş çağrısı dalga dalga Anadolu'ya yayılmakta gecikmedi. Kızıldere'nin üzerinden henüz bir yıl gibi bir süre geçmişti. Kızıldere direnişinin yarattığı etki ile büyük bir potansiyel oluşmuştu. 73'lerde Mahir Çayan'ın, THKP-C'nin genç izleyicileri meydanları, okulları, mahalleleri doldurmuşlardı. Savaş çağrısına halkın içinde olarak, halkın anti-faşist mücadelesini örgütleyerek cevap verdiler. Alanlarda haykırılan şiarlar "Tek Yol Devrim", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", şiarlarıydı. Yani Kızıldere manifestosunun yaratıcılarının yolunda olduklarını anlatan şiarlardı.

THKP-C'nin genç izleyicileri de aynı çizgide Kızıldere çizgisinde yürümeye başladılar. Tecrübesizdiler belki, ama **THKP-C'ye bağlıydılar.** THKP-C'nin Anadolu halkını kurtuluşa götürecek tek yol olduğuna yürekten inanıyorlardı. Kızıldere'de yaratılan teslim olmama, düşmana boyun eğmeme, halkı için kendini feda etme geleneği bunun kanıtıydı.

O yıllarda bir de THKP-C'yi savunur

gibi görünen THKP-C inkarcıları vardı meydanlarda. “Aslında 72 yenilgisinin ardından ilk anda sahneye egemen olan inkarcılıktı. Ve inkarcılığın öncülüğünü yapan, THKP-C’nin ideolojisi-ne, pratiğine en fazla saldıranların başında da THKP-C örgütlülüğünden geride kalanlar gelmekteydi. Korkularına, yılmalarına denk düşen de buydu. Ancak, başta gençlik olmak üzere halk kitlelerinin içinde bulunduğu durum, hiç de onların düşündüğü gibi değildi. Onların gözünde Kızıldere’yle birlikte tarihe gömülen THKP-C halkın içinde yaşıyordu...” (Devrimci Sol Dergisi Sayı:7 THKP-C’den Devrimci Sol’a, Devrimci Sol’dan DHKP-C’ye Süreçler, Taktikler ve Devrimci Çizgi)

Evet potansiyelin büyüklüğü ortaya çıktıkça Parti-Cephe mirasçıları da arttı. Kendilerinin THKP-C devamcıları olduğunu iddia eden birçok grup ve örgüt ortalığı kapladı. Bunların tümü de THKP-C’yi temsil ettiklerini iddia ediyorlardı. Ama bazıları isim olarak, bazıları da THKP-C’nin ideolojisiyle, devrim anlayışıyla, devrimcilik tarzıyla birlikte ele almadan, eklektik olarak ele alıyorlardı. Bu durum “THKP-C Nedir?” sorusuna verilen cevap da tam bir ideolojik karmaşanın yaşanmasına neden oluyordu. THKP-C’nin genç savunucularının bu ideolojik karmaşa içinde kıstas aldıkları şey şuydu: **Kendilerine THKP-C’yi savunuyorum diyenler Mahirler gibi savaşmalıydı.** Evet herşey THKP-C’ye ve Mahirlerin savaşına göre belirleniyordu.

Oligarşinin imha ile “bitirdik” dediği THKP-C halkın içinde, devrimcilere yol gösteren, tartışmalarda ve oportünizmin her renginde ayrıştırıcı ve yol göstericiydi. THKP-C netti. THKP-C devrimi istemekte. Uzlaşmaz olmaktı. İdeolojik sağlamlıktı. Masa başlarında yaşanan tartışmalarda devrimcilik yapmak değil, halkın içinde halkın taleplerini karşılamak için savaşmaktı. Bu nedenle THKP-C’nin genç izleyicileri Türkiye

Devriminin yolunun yeniden netleştirilmesi tartışmalarını bir kenara bırakarak THKP-C’nin ideolojik öncülüğünde sürecin üzerlerine yüklediği görevleri yerine getirmek üzere savaşa sarıldılar. Ve Kızıldere manifestosunun gösterdiği yolda pratik mücadeleden kopmadan bir yandan sürece müdahale ediyor, bir yandan da THKP-C’nin yeniden inşa edilmesi görevini yerine getiriyorlardı.

THKP-C, Parti-Cephe savunucularına yol gösteriyordu. Parti-Cepheliler, Mahir’in söylediklerini, yaptıklarını savundular. Oligarşiye Mahir’lerin bitmediğini, Kızıldere’lere yeni Kızıldere’ler ekleyerek devrime ilerlediklerini gösterdiler. Mahir yaşıyor dediler. **Yaşatmak, savaşmaktı.** Savaştlılar. **Yaşatmak, uzlaşmaz olmaktı.** Mahirlerin netleştirdiği devrim yolunu karartmak isteyenlere, devrimin önünde engel olanlara karşı, düşmana karşı uzlaşmazdılar. **Yaşatmak, teslimiyeti reddetmektir.** Reddettiller. Faşizmin kitle katliamlarına karşı, yıldırma politikalarına, işkencelerine, oligarşinin imha politikalarına boyun eğmediler. Sonuna kadar direniş, sonuna kadar savaş dediler. Mahirler gibi... **Vatana ve halka Mahirler gibi bağlanmaktı yaşatmak.** Onlar gibi bağlandılar. Devrim tarihi kanla yazılacak diyen Mahir gibi kanlarını halkları için dökmekten çekinmediler. **Yaşatmak, onların geleneklerini yaşatmaktı, geliştirmektir.** THKP-C ile mayası atılan gelenekler halkasına yeni gelenekler ve direnişler eklediler. **Mahir’leri yaşatmak onların yükselttiği kurtuluş bayrağı altında halkı toplamaktı.** THKP-C’yi yaşatmanın özü buydu.

1978’e gelindiğinde Parti-Cepheliler gerek düşmana, gerekse de inkarcılara ve devrim kaçkınlarına Kızıldere manifestosunun geleceğe uzanan köprüsünden geçtiklerini ve Mahirlerin açtıkları devrim kanalından aktıklarını gösterdiler. Ve 78 yılında THKP-C’yi örgütsel olarak yeniden inşaa etmenin adı olan örgütlülüğü yarattılar. Bu örgüt Devrimci Sol’dur. Devrimci Sol’un oluşumu Ma-

hir'in "Savaş örgütü savaş meydanlarından çıkar" sözünün pratikte yeniden hayat bulmasıydı. **Devrimci Sol THKP-C'nin politik olarak kesintiye uğratılmayacağına adı oldu.** Devrimci Sol THKP-C'yi Kızıldere'de fiziken imha eden düşmana "THKP-C'nin bitirilemeyeceğinin" cevabı oldu.

Savaşta ısrar, kayıplardan korkmak, bedel ödemekten kaçmamak... THKP-C'nin miras bıraktığı devrimcilik anlayışı ve savaş kurallarıydı. Bunların tümü Devrimci Sol'da yaşatıldı. Mahir'ler gibi savaşmak Devrimci Sol'un büyümesini ve gelişmesini sağladı. Kızıldere'de Mahir'lerin devrim için çıktıkları kıvılcım, Devrimci Sol'un elinde bir meşaleye dönüştü. Oligarşi THKP-C'yi bitiremeyeceğini anlamıştı.

Kızıldere yaşıyordu, savaşıyordu. Kızıldere'de dalgalandırılan bayrak Devrimci Sol'un elindeydi. Devrimci Sol Kızıldere şehitlerinin savaşın kaldığı yerden süreceğine olan inançlarının kanıtıydı. Oligarşi bitirdim sandığı Anadolu Devrim mücadelesinin daha da büyüyecek ve gelişerek sürmesi karşısında yeniden imha politikasına sarıldı.

Kızıldere'den 20 yıl sonra, İstanbul'da, 12 Temmuz 1991 tarihinde oligarşi Anadolu devrimini boğmak için yeniden katliam yaptı. 12 Temmuz katliamı oligarşinin halka ve devrimcilere ilan ettiği açık savaşın dönüm noktalarından biridir. *"Bu tarih, Türkiye devrim tarihinde oligarşinin Türkiye devrimini bir daha diriltmemek üzere yok etme saldırısıdır. 12 Temmuz bir Kızıldere örneğinde olduğu gibi örgütsel varlığı felç edip işlemez hale getirmeye yönelik bir imhadır. Bu yanıyla başarıya ulaşmamıştır, ama bu imha politikası 12 Temmuz'da bitmemiş, yalnızca başlamıştır.(...) Onlarca, yüzlerce Devrimci Sol (...) savaşçısı bunun bir devamı olarak katledilmişlerdir."* (Devrimci Sol Dergisi Özel Sayı:9 Oligarşinin İmha Politikaları ve Yenilmeyen Devrim-

ci Savaşımız)

12 Temmuz'da katledilen Devrimci Sol önder ve savaşçıları direnişleriyle mayası Kızıldere'de atılan direnme geleceğine yeni halkalar eklediler. Kuşatma altında üzerlerine mermi yağdıran düşmana "Bize Ölüm Yok" cevabıyla karşılık verdiler. Yüzleri Mahir'lere dönük şehit düşerken, bir kez daha Kızıldere'de başlayan devrimci savaşın bitirilemeyeceğini haykırdılar. Evet onlar Mahir'in yoldaşlarıydılar.

Onlar Mahir'in açtığı yolda devrime koşan savaşçıydılar. *"Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır... Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirine iletmesi ile oligarşinin burçlarına dikilecektir. Her engebede düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır..."* diyen Mahir Çayan'ın söylediğini yapar halk kurtuluş savaşçısıydılar.

12 Temmuz'u, 16-17 Nisan 1992 katliamı izledi. Kızıldere manifestosunu geleceğe bağlayan halk kurtuluş savaşının öncülerini imha ederek, devrimin akışını engelleyemeyeceğini anlayan oligarşi amacından vazgeçmedi. Yeniden katliam yaptı. Sosyalist blokun dağıldığı yıllardı. Emperyalizmin "sosyalizm öldü" çığlıkları atarak, dünyanın tek hakiminin kendisi olduğunu ilan ettiği yıllardı. Emperyalizmin barışçıl olduğunu keşfederek, emperyalizmle uzlaşan örgütlerin sayısının arttığı bir süreçti. Uzlaşmacılık rüzgarlarının ulusal kurtuluş savaşı veren örgütleri bir bir sardığı yıllardı. **Aynı Mahir'lerin döneminde olduğu gibi...** Emperyalizm artık kendisine kafa tutacak hiçbir gücün kalmadığı açıklamasını yaparken, o dönem Mahirler Kızıldere'ye doğru uzanırlarken 16-17 Nisan 1992'de Sabo'lar yeni Kızıldere'ler yaratmak için silahlarına sarıldılar.

17 Nisan 92'de Anadolu'nun İstanbul'unda, Çiftelhavuzlar'da Devrimci Sol'cular Marksizm-Leninizm bayrağını dalgalandırdılar. Hem de emperyalizmin

tek hakim benim çöğliklerini attığı bir sırada. Hem de üzerlerine çatılardan, pencerelerden bomba ve kurşunlar yağarken...

Çatışmanın ortasında Sabo'lar pencereden halka sesleniyorlardı: "Halkımız sizi seviyoruz. Sizin için ölüyoruz." Aynı Kızıldere'de Mahir'in çatıdan "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" demesi gibi... Sabo'lar ölüme koşarken; "Kızıldere gibi, 12 Temmuz'da şehit düşen yoldaşlarımız gibi biz de ölüme koşuyoruz. Bize Ölüm Yok." diyerek, dalgalandırdıkları bayrağın önünden son kez haykırdılar: **"Bayrağımız ülkenin dört bir tarafında dalgalanacak."** 17 Nisan'da Sabo'ların dalgalandırdığı bayrak sosyalizmin yenilmezliğini ilan ediyordu. Kızıldere yolunda savaş ilerliyordu. Kızıldere'lere yeni Kızıldere'ler ekleyerek. Savaşı daha da geliştirerek.

17 Nisan'da dalgalanan bayrak Anadolu Devriminin kurtuluşa taşınacağına ve zaferin kazanılacağına ilanı oldu. 17 Nisan direnişi Kızıldere'den 92 yılına uzanan Anadolu devriminin bir dönüm noktası oldu. Yokedilemeyecek, bitirilemeyecek savaşın manifestosu oldu.

KIZILDERE İLE ZAFERE KOŞMANIN ADI DHKP-C

"Kızıldere son değil, savaş sürüyor" şiarının kanıtı 30 Mart 1994 tarihinde THKP-C'nin DHKP-C ile yeniden örgütlenmesi oldu. Yenilemeyen, yok edilemeyen Anadolu Devrimi DHKP-C ile kesintisizliği örgütsel olarak garantiledi.

Kanla yazılan bir tarih ile yaratılan DHKP-C Mahirler'den devraldığı bayrağı oligarşinin burçlarına dikmek için savaşı büyütüyor. DHKP-C ile Anadolu halkı kendisini kurtuluşa götürecektir olan savaşçı örgütüyle geleceğe yürüyor.

DHKP-C, Mahir'lerin savaşının zafere taşınacağına adını vermiştir. DHKP-C, Kızıldere'de dalgalanan bayrağın ülkenin her tarafında dalgalandırılması için yola

devam etmenin adıdır.

30 Mart 1994 tarihi DHKP-C'nin ilanı ile birlikte Anadolu devriminin Kızıldere'de mecrasını bulan devrim kanalının artık tersine çevrilmeyeceğinin ilanı oldu.

DHKP-C ile Anadolu halkı zafere bir adım daha yaklaştı. Ve bugün emperyalizm tüm gücüyle yeniden DHKP-C'ye, devrim isteyenlere saldırıyor. Fiziki imha ile tasfiye başaramayacağını anlayan emperyalizm ideolojik ve kültürel tasfiye operasyonu ile Anadolu devrimine yöneliyor.

Başaramayacaklar... Bu akışı, zafere giden bu yolu kapatamayacaklar. Kızıldere bunun kanıtıdır. Kızıldere'den devralınan kurtuluş bayrağının sayısız direnişlerde dalgalandırılması ve halk kurtuluş savaşçılarının bu uğurda dökülen kanları bunun kanıtıdır. "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarını devrim yoluna kanlarıyla yazanlar bunun kanıtıdır. *"DHKP-C bir savaş örgütüdür. Hiçbir yenilgi, hiçbir darbe teslim olmadığı sürece bir savaş örgütünü yokedemez. Yenilgi, ancak teslimiyet kabul edildiğinde kalıcı bir yenilgidir. Teslimiyeti asla kabul etmeyenler ise, yenilgilerden zafer doğururlar. Kızıldere'den, 12 Temmuz'lardan bu yana yazdığımız tarih bunun tarihidir. DHKP-C bir halk hareketidir. Ve egemen sınıfların bir halkı katlederek tüketebildiği görülmemiştir. DHKP-C işte bundan dolayı yenilmezdir."* (Devrimci Sol Dergisi Özel Sayı:9 Oligarşinin İmha Politikaları ve Yenilmeyen Devrimci Savaşımız)

Zafer yolunda imha olmak da dahil her türlü ihanetlerin ve yenilgilerin yaşanacağını bilerek yola çıkan Mahir'lerden öğrendiğimiz gibi savaşı sonuna kadar sürdüreceğiz. Kızıldere Manifestosu'nun geleceğe uzanan köprüsünden yürüyoruz. Savaşmayı, teslim olmamayı gelenek haline getirenler asla yokedilemezler bunu biliyoruz. Kızıldere Manifestosu yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

KIZIL ATLILAR

Sinsi sinsi yayılıyordu karanlık.
Yavaş yavaş kuşatıyordu özgürlük, bağımsızlık, insanlık üze kurulu aydınlıkları. Fırtına öncesi sessizlik gibi hafif hafif esen sağcılık rüzgarları giderek şiddetleniyor, kasırgalara dönüşüyordu.

Artık karanlık iyice bastırdı.
Her şey altüst edildi.
Ne özgürlük kaldı,
Ne bağımsızlık.
Ne inanç kaldı,
ne umut.
Ne insanlık kaldı

Ne onur, namus
Ne Lenin, Stalin heykelleri.
Ne bayraklardaki orak çekiç kaldı geriye.

Geriye kalan yalnızca emperyalistlerin zafer çığlıkları, Yeni Dünya Düzeni'nin karanlığı; yılgınlık, korku ve teslimiyetti. **Bir tek Kızıl atlılar kalmıştı.**

bağımsızlıktan,
özgürlükten,
kurtuluştan vazgeçmeyen.

Bir tek kızıl atlılar kalmıştı sağcılık rüzgarlarından etkilenmeyen, umudun bayrağını hep yükseklerde dalgalandıran.

Bir tek kızıl atlılar kalmıştı
halk için,
vatan için,
onur,
namus için

başegmeyen,
emperyalistler karşısında elde kılıç,
yürekte öfke şaha kalkan.
Bir tek kızıl atlılar kalmıştı
dünya halklarının acılarına sırtlarını dönmeyen,
halklara inen tokatta düşmanın önüne dikilip hesap soran.

Oysa emperyalistler, tüm dünyayı karanlığıyla boğup teslim almak istiyordu halkları. Ama biliyordu ki, **kızıl atlılar teslim alınmadan halk da teslim alınamazdı.**

Bunun için ağır silahları ve keskin nişancılarıyla,
bunun için işkenceleriyle,
bunun için hapishaneleriyle,
ideolojik ve fiziki saldırılarıyla yok etmek istediler onları.

Yok edilmeden onlar,
gün yüzü yoktu kendilerine.
Saldırdılar.

Düşman saldırdıkça, onların öfke-leri daha fazla bileniyordu.

"Teslim olun" diyordu düşman.

Kızıl atlıların cevabı

Mahirlerden bu yana hiç değişmemişti.

Cevap yine;

"Biz gene devam ediyoruz
dağita püskürte zincirleri,
süre kabarta toprağı,
çöze aç sorunları,
kavgaya gire çıka
devam ediyoruz yaşamaya
ve SAVAŞMAYA" oldu.

Savaşıyordu kızıl atlılar.

Aylardır ülkemizdeki emperyalist kuruluşlara, NATO ve CIA ajanlarına, halk düşmanlarına ardı arkası kesilmeyen eylemler yapıyorlardı. Irak halkına atılan her bombanın hesabını soruyorlardı. Emperyalistler ülkemizde dolaşamaz hale geldiler. ABD ve diğer emperyalistler ajanlarını geri çekmek zorunda kaldı. Dünya halklarının katili Bush, ülkemizi ziyarete gelecekti. Efendilerinin ülkemizde rahatça dolaşamayacağını düşünen uşaklar ise korku içindeydiler. Efendilerinin güvenliği alınmalıydı.

Bunun için;

İstanbul Dikilitaş, Balmumcu, Levent, Nişantaşı ve Ankara'daki evleri kuşattılar.

Üslerde; **Niyazi Aydın, Ömer Coşkunırmak, Yücel Şimşek, İbrahim İlçi, İbrahim Erdoğan, Nazmi Türkcan, Bilal Karakaya, Hasan Eliuygun, Zeynep Eda Berk, Cavit Özkaya, Fintöz Dikme ve Buluthan Kangalgil** vardı. Kimi çok gençti, ama coşkulu ve kararlıydı, kimi de mücadeleye uzun yıllarını vermişti ve tecrübeli devrimcilerdi.

Onlar bilgin ve cesurdular.

Onlar Atılım yıllarının yılmaz neferleriydiler....

Onlar kuşatıldıkları bu üslerde

sosyalizmi,

bağımsızlığı

savunmanın,

teslim olmamanın, halka bağlılığın onurunu taşıyorlardı.

Düşmanın "teslim olun" çağrısına,

sloganları, marşları ve kurşunlarıyla cevap veriyorlardı.

"Tam Bağımsız Türkiye",

"Yaşasın Sosyalizm" diye haykırıyor,

kahramanca çatışıyorlardı.

Yüreklerinin pimini çekip savurdular karanlığın ortasına

"Biz ki en sağır kulaklara

Sevdalar fısıldardık

Sabah serinliği taşırdı

ezgilerimiz

Kan uyku infazlar için

kapılar çalındığında

Burçlarımızda beyaz kefenleri

kana bulayıp

Kollarına saldık rüzgarın

Ölüm çaresiz kalıp

çığlıklar attı arkamızda"

...

Yaralıydı, tutsaktı vatan

kendi gölüne sürgün ak bir kuğu gibi

Çünkü gün işgal altındaydı

Ve biz 'pimi çekilmiş yürekle'

dalmıştık ortasına karanlığın

Dilimizde kurtuluş türküleri

Mataramızda ab-ı hayat

Ve düşerken

Özgürlük renginde bir gülüş vardı
yanamızda"

Dillerinde kurtuluş türküleri,

mataralarında ab-ı hayat,

gidiyorlar kızıl atlılar toprağı savunup güneşe

"Yok ettik", "bitirdik" diye çığlıklar atıyordu düşman.

Öldürmüşlerdi ama yenememişlerdi kızıl atlıları.

Yenilmek çoğalmamaktı

Yenilmek durmasıydı kavganın.

Yenilmek inancın, onurun teslim olmasıydı.

Oysa onların ardlarından yeni kızıl atlılar geliyordu. Ve kavganın çırağı,

ustası olmak için “beni de alın” diyorlardı. **Kavga yeni kızıl atlılarla sürüyor**, çoğalıyordu.

Kahraman, Sadık ve Selçuk...
Üç kızıl atlıydı
Onlar
Dolu dizgin koşmuşlardı kavgadan kavgaya
Doludizgin sevmişlerdi halklarını, vatanlarını...
Savaşçıydı aynı zamanda
şairdi onlar...
Öyle masa başında,
yaşamın bağrından uzakta,
ağaçların altında,
denizin kıyısında değildi onların şiri.
Çölün ortasındaki bir tomurcukta,
aç, körpe çocukların hüznü bakışlarında,
evlatlarını yitiren anaların haykırışında,
tutsakların voltasında,
halklara zulmedenlere karşı duyulan öfkedeydi
onların şiirleri.
Yani onlar, kavganın şairleriydi.

Kavgada olmayanlar, halkın acısını, yaşadıklarını yüreklerinde hissetmeyenler, vatanını sevmeyenler ne kavganın şairi olabilirlerdi ne de okyanusta bir damla...

Kavgada olmak, kavganın çırağı olmak istiyordu Kahraman. Bu nedenle Kızıl atlarıyla güneşe gidenlere “Alın beni” diye sesleniyordu.

“Ey ateşin çocukları
beni de alın atlarınıza,
Çeliğine volkan vurmuş kılıçtır nefretim
dur durak bilmez gayri
bilesiniz.

Ben de susadım nehirlerinize,
alın beni de.
Alın beni de
kupkuru ayaz gecelerin canhıraş
çığlıkları
damla damla akıyor yüreğime
Alın beni de
Ben de yağız delikanlıların
o en bilgin, o en cesur yüreklerin
çırağı olmak isterim.
Alın beni!..
Duyun beni!

Kızıl atlılar onu da almışlardı aralarına. **Artık kavgada çırağı, Kahraman.** Kavgaya hasret elleri şimdi kızıl atının yelelerindeydi. Nerede yürekleri bas kıyla, işkenceyle, açlıkla, yoksullukla yanmış, kavrulmuş insanlar var, nereden üzerine bombalar yağdırılmış halk var, koştu atını onların yanına. Nerede kalleslik, zulüm, ihanet var, karşısında kahramanca durdurdu kızıl atını.

Milyonların öfkesi, asi gücü silahıydı Kahraman’ın. İşte bu silahı daha sıkı kavradıkça, kavgada ustalaşıyordu.

Uсталık; halkı sevmek ister.

Uсталık; halkın acılarını, sevinçlerini paylaşmak, hissetmek ister.

Uсталık; halkın kurtuluşu için öne atılmak kahramanca çatışmak ister.

Uсталık; vatanın bağımsızlığı için ölümü göze almak ister.

Ustaydı Kahraman.

Halkı için, vatani için katlanamayacağı, göze alamayacağı hiçbir şey yoktu. Ona zorluklar karşısında dayanma gücü veren işte bu sevgiydi.

**“Bir tomurcuktum
kocaman bir gölde
Ne bir damla su yüzü
ne de rahat gördüm.**

Fırtına çıktı dayandım.
Günlerce, aylarca yıllarca
yalnız kaldım.
İnatçıydım.
dayandım.
sonrası mı...
Sonrasını biliyorsunuz.
Güzeldim
güzeli temsil ediyordum.
Gerçektim
koskoca çölde
bir başıma duruyordum.
İnatçıydım
dayandım
ve şimdi siz varsınız yanıbaşım-
da... " diyordu Kahraman.

Oysa kimileri;
"Bu halk adam olmaz"
"Şu parinin, bu partinin tabanı ol-
muş, bunlardan iş çıkmaz" ...
Diye küçümseyerek mücadele
kaçkınlığının teorisini yaparken, o ina-
nıyor, güveniyordu halka. Ancak ken-
dini halkın bağrında hisseden halka
inanabilirdi. O da kendini, halkın da-
lında bir çiçek, bir meyve olarak görü-
yordu.

Susamıştı halkın yüreği, sevdaya,
özgürlüğe, kurtuluşa. Hele ki, halkla-
ra "barış, demokrasi" adına bomba-
lar yağdıran, gittiği her yere baskı, zu-
lüm götüren, bağımsızlık adına hiçbir
şey bırakmayan halkların baş düşma-
nı emperyalistler, ülkemize elini kolu-
nu sallayarak geldikçe halkımızın yü-
reği daha bir kavruluyordu.

Emperyalizme karşı Kurtuluş Sa-
vaşında dökülen kanlar daha kuruma-
mıştı. Ve emperyalistler bağımsızlığı-
mızı ilmek ilmek elimizden aldıkça bu
kan hiç kurumayacaktı. Döktükleri bu
kanların üzerine basarak, ülkemize
geliyorlardı emperyalistler. Uşaklar

ise kanların üzerine kırmızı halılar se-
rerek karşılıyorlardı efendilerini.

Halkların yüreği kavruluyor, kavru-
luyordu.

Su verilmeliydi bu yüreklerle.

Kan, kanla yıkanmalıydı.

Otuz yıldır bu topraklarda bağım-
sızlık, kurtuluş için savaşılan kimdi?

Kimdi, anti-emperyalist geleneği
büyüten?

Kimdi emperyalistlerin korkulu rü-
yası?

KIZIL ATILILARDI....

Kızıl atlılar ordusundan, dörtnala
vurmuş bir atlı geliyordu. Yeleleri
alev alevdi atın. Kahraman'dı gelen.
Halkın kavrulan yüreğine su vermek
için geliyordu... Emperyalistlere öfke-
sini haykırmak, "bu ülkede kızıl atlılar
var oldukça vatanımızın bir santimlik
toprağına dahi adımınızı atamazsınız"
diye bilmek için koşuyordu.

Yağız delikanlıydı Kahraman.

Cesur, bilgin, şair ve ustasıydı
kavranın.

Dörtnala vururken atını emperya-
listlerin üzerine bağırıyordu
Kahraman, kahramanca;

"Vur

Vuralım ki

O mel'un yılan tabandan

sıyrılan darbelerin

hiddetiyle

Yıkılsın"

Yıkılsın diye o mel'un yılan, İz-
mir'de emperyalist bir hedefe koydu
bombasını Kahraman. Ancak koydu-
ğu bombanın yeri konusunda kafasın-
da kuşkular vardı. Geri çekiliyordu.
Ama bombanın yeri içine sinmemişti.
Patlamasına saniyeler vardı. Ölümü
göze alarak geri döndü. Bombayı iyi

bir yere yerleştirmek isterken ellerinde patladı bomba.

Gidiyor Kahraman.

Gidiyor Kızıl atlarıyla toprağı savurup güneşe.

Gökyüzünün kanlı şafağından nesline şunları söylüyor:

"Neslim

şimdi ben şerefimle ölmenin doğrudayım.

Neslim;

unutmadan geçmiş

unutmayın sözlerimi.

Ve bekliyorum, seyrederken

gökyüzünün

kanlı Şafağını,

Bekliyorum sizi... "

Sadık kaldırıyor başını kanlı şafağa ve;

"Kan kokuyor şafaklar

Yolunuzun üstünde kıyımlar

Ufukta

güneşin türküsü,

Gökkuşağı

Yüreğimiz ellerimizde

Gözlerimizde açlık

savaş

Gözlerimizde özgürlük" diyor,

"bekletmeyeceğiz seni" diye içinden geçiriyor, söz veriyordu;

"Eski bir töredir bizde

Söz verildikten

karar alındıktan gayri

sözünden dönen

namerttir, hayındır

Olursa böylesi

Yüzüne tükürülemeye haktır"

Bu söz Kahraman'aydı;

Kahraman'ın yolundan gitmek, kavganın çırağı ve ustası olmak, onu

bekletmemek **sözüydü Sadık'ın.**

Bu söz halkaydı;

Kahraman gibi, halkın kurtuluşu için savaşacaklarının sözüydü. Bu söz emperyalistlere ve işbirlikçilereydi;

Kahraman gibi bağımsızlık, özgürlük için karşılarında savaşacaklarının sözüydü.

Sözüne sadık kalacaktı.

Çoluğu çocuğu, eşi vardı Selçuk'un. Onlara rağmen **"bu düzende yaşamak istemiyorum, halkım için yaşamak istiyorum. Nice insanlar, savaşırken, şehit olurken ben böyle yaşayamam"** diyordu.

Kimileri, "işim, eşim, sevgilim, çocuğum" derken, "geçti bizden" derken, o yaşına başına aldırış etmeksizin "kavgam, onurum, namusum, halkım" diyordu ve O da, Sadık gibi söz veriyordu. Kavgadan geri dönmek yoktu...

Halk için girdikleri bu kavgadan geri dönmek namertlikti, hayınlıktı halka. Bu nedenle hiç diz kırmadılar zulmün önünde, kardeş sofralarından başka. Diz çökerek yaşamaktansa, onurluca ölmeliydi.

Hele ki Karadenizli'dir Sadık.

Hiç diz çökmek yakışır mı Ona? Laz damarına basıldı mı, görmeye durun onun inadını. İş halkın çıkarına, yararına gelince içindeki en hırçın sular durulur, ırmak olur akar yüreklere. "Senin için" diyordu şiirinde Sadık.

"Ama

biz bugün

yanlızca

kardeş sofralarında

diz kırırıyorsak

senin içindir

Sabahın altısında

boya sandığıyla

yola koyulan çocuk
 Senin içindir
 Soğuk makineye terini akıtan
 işçi
 Senin içindir toprağını
 alınteriyle sulayan
 köylü.
 Senin içindir
 alacakaranlıkta
 kendine yabancılaştırılmış
 insanlık senin içindir
 özgürlüğe susamış
 halk.

Onların sevdası, yüreği, kavgası yalnızca kendi halkları için değil, emperyalizmin zulmü, baskısı altındaki tüm dünya halkları içindi. Yugoslavya halkları başta ABD’li emperyalistler olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin bombaları altında can veriyordu. Emperyalistlere Kızıl atlılar var olduğu sürece halklara o kadar kolay saldıramayacağı, saldırdığında cevapsız bırakılmayacağı gösterilmeliydi. İkisi de Yugoslavya halkları için **ABD Başkonsolosluğuna** eylem yapacaklarını öğrendiğinde çok sevinmişti. Sadık’ın yüreği tıpkı Karadeniz dalgaları gibi asi, hırçın ve coştukça coşuyordu.

Dünyanın neresinde olursa olsun, halklara yapılan saldırıları, haksızlıkları yüreğinde hissetmek, onlar için eylem yapmak, ölmek gerçekten de onurlu, asil bir görevdi.

Şimdi bu görev için hazırlanıyorlardı. Silahlar kuşanmalı, bıçaklar bilenmeliydi.

“Sürmenelim
 Sür
 iyi bileyle bıçağını
 Keskin olsun iki taraflı
 Çokça yap

Çünkü
 üredi, türedi it döller
 İyi bileyle bıçağını Sürmenelim
 iyi bileyle
 Kursaklarında aşımız var
 Deşeceğiz
 Namert elleri var
 keseceğiz”

Hazırlardı. Artık eylem zamanıydı.
 Bekliyor Kahraman, gökyüzünün
 kanlı şafağından onları
 bekliyor kızıl atlılar
 bekliyor, toprağı savurup güneşe
 gitmek için.

“Şimşek sonrası beklenen
 yağmurun bereketiyle
 Bekletmedi dostlarını
 Bekletmedi düşmanlarını
 Ateşten adalet dağıtmak için
 üzerlerine...”

Tepebaşı’nda, ABD Başkonsolosluğunun karşı caddesindeki bir inşaata girdiler. Ancak eylemi gerçekleştirmeden polisle çatışmaya girdiler.

Kanlı şafak aydınlanıyor;

“Pırl pırl
 bir güneş
 inadına
 bembeyaz bulutlar
 ve
 arı, duru insanlar ve ölüm
 tatlı bir düş gibi”

Bekletmiyorlar artık Kahraman’ı.

Toprağı savurup gidiyorlar ateşin çocukları.

Gidiyorlar Kızıl atlılar....

Kızıl atlarıyla güneşe gidenler
 halk için,
 bağımsızlık için
 atlarınıza
 alın bizi de...

“Parti, daha büyük bir ideolojik güven ve bu güvenle savaşın daha yükseltilmesi, halk kitlelerinin umutlarını büyütmesi, iktidarın yakınlaşması demektir. Parti beynimizdir. Düşüncemizdir. Neyi, nasıl yapacağımızı bilmektir.”

PARTİ-CEPHE

HALKLARIMIZIN ÖNCÜSÜ, İKTİDAR ALTERNATİFİ TEK GÜÇDÜR

Devrim için Leninist Parti zorunludur. Çünkü, *“Mevcut devlet cihazını parçalayarak yeni üretim ilişkilerini yaratacak olan; ilerici sınıfların, devrimin maddi koşulları üzerinde etkin olabilecek iradelerdir. İşte, yeni bir toplumun inşasını sağlayacak irade ve bu iradenin tespit ettiği strateji doğrultusunda yürüteceği mücadele, Marksist devrim teorisinin volantarist (iradeci) yönününü oluşturur.”* (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, sayfa 682)

Bu iradade proletarya partisidir. Ve proletarya partisi herhangi bir örgüt değil, **devrimi yapacak**, iktidarı alacak ve kesintisiz bir biçimde sınıfsız topluma -komünizme- geçişi sağlayacak bir örgütlenmedir.

Partinin devrimdeki rolünün daha iyi anlaşılabilmesi için toplumsal de-

ğişimin ya da devrimin maddi zeminine kısaca değinmek gerekir.

Herşeyden önce devrimin gerçekleşebilmesi için nesnel koşulların oluşması gerekir. Marks'ın dediği gibi, *“Gelişmelerin belirli bir aşamasında toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine, ya da bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkisine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar.”*

İşte, devrimin maddi temeli üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk yasasının bozulmasıdır. Emperyalizm döneminde bu zorunlu uygunluk yasası bozulmuş ve kapitalist üretim ilişkileri genel bunalım evresine girmiştir.

Ancak devrimin olabilmesi için tek başına bu yeterli değildir. Eskimiş, tarihsel olarak ömrünü tamamlamış bu düzeni yıkacak bir irade, örgütlülük olmadan da devrim gerçekleşmez. Egemenler, baskıyla, terörle, hileyle iktadarlarını sürdürürler. Bu nedenle parti zorunludur.

“Emperyalizm çağının parti anlayışı ise, Leninist parti anlayışdır. Emperyalizm, kapitalizmin genel bunalıma girdiği evredir ve bu evrede devrimin nesnel koşulları tüm dünyada vardır. Devrim, ihtilalci inisiyatifin kullanılması sorununa, iktidar sorununa bağlanmıştır. Ve bu dönemin devrim teorisinde volantarist yön öne çıkmıştır. İşte Leninist parti anlayışı bu somut durumun tahliline dayanan bir parti öngörmüştür.

Lenin’in öngördüğü gibi parti, proletaryanın çelikten disiplinine sahip dar devrimciler örgütüdür. Parti, başlangıçta profesyonel devrimcilerin yer aldığı, işleyişte merkezi yanın ağır bastığı, her koşulda mücadeleyi sürdürebilecek nitelikte bir örgütlenme olmalıdır. Ve Leninist parti, toplumsal devrimde volantarist yanın belirleyici olmasına göre biçimlenen bir nitelik kazanmıştır.” (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, sayfa 683)

Leninist parti’nin görevi de, halk kitlelerini bilinçlendirip bir örgüt çatısı altında toplayıp devrim mücadelesi içinde yönlendirmek, devrimin rotasını belirlemek, kurmaylığını, öncülüğünü yapmak ve iktidarı egemenlerin elinden zor yoluyla almaktır.

Ülkemiz devrimci örgütleri içinde de parti meselesi en çok tartışılan konuların içinde yer almış, bir çok çarpıklığı da beraberinde getirmiştir. Leninist partinin içi boşaltılmış, sadece şekilsel olarak ele alınmıştır. Hatta kimileri bu şekilselliği de bir kenara bırakıp partiyi karikatüreze etmişlerdir.

Üç-beş kişi bir araya gelerek parti kurmuşlardır. Bunlar, her ne kadarda kendilerine parti deselerde, Leninist partiyle uzaktan yakından bir alakaları yoktur.

Ülkemizde komünist olduğunu, Marksist-Leninist olduğunu iddia eden çok sayıda parti kurulmuştur. Özellikle de 12 Eylül öncesi ortalık partiden geçilmiyordu desek abartmış olmayız. Gerçek anlamda parti olmadıkları için cuntanın karşısında savrulmalar yaşadılar ve bugün bir çoğunun adı bile anılmamaktadır. Kimisi tarih sahnesinden silindi, kimisi de reformistleşip düzenin icazet sınırları içine girdiler. Bugünde kendisini parti olarak ifade eden bir takım siyasetler vardır. Ama bunların hiçbirisi halkımızın emperyalizme ve oligarşiyeye karşı mücadelesini başarıya ulaştırabilecek bir stratejiye ve örgütlenme anlayışına sahip değildir. Hepsi, oportünist, şablonucu, kitleler nezdinde saygınlığı olmayan, halktan kopuk, ideolojik bir sağlamlılığı olmayan, sağdan-soldan etkilenmeye açık, küçük burjuva aydınların hedefsiz partisidir. Türkiye halklarının kurtuluşunu bunlardan beklemek, Türkiye halklarını sonsuza kadar emperyalizmin ve oligarşinin sömürüsüne terk etmek anlamını taşıyacaktır.

Elbetteki böyle bir parti anlayışına sahip olmazdık. Tarih sahnesine Devrimci Sol olarak çıktığımız andan itibaren Türkiye halklarını kurtuluşa götürecek bir parti yaratmayı amaçladık. Bize göre, bir partiyi oluşturma konusunda anlaşmak, bir partiyi oluşturmak ve birlikte mücadele etmek için yeterli bir neden değildi. Nasıl bir parti sorusuna verilecek cevapta da asgari ortak noktalara sahip olmak gerekirdi.

Öyleyse nasıl bir parti istiyorduk?

“- Proletaryanın ideolojisiyle do-

natılmış,

- Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine ideolojik ve siyasi önderlik edebilecek,

- Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi çizgisini hayata geçirebilecek bir örgütlenmeye sahip,

- Gizliliği esas alan,

- Çelik gibi bir disipline sahip,

- Azınlığın çoğunluğa tabi olduğu,

- Yukarıdan aşağıya hiyerarşik bir mekanizması olan,

- Eleştiri-özeleştiri mekanizması- nı çalıştıran,

- Düşünce üretimini sürekli kılan,

- Hiziplere yer vermeyen bir partiyi yaratmak DEVRİMCİ SOL'un temel hedefidir. Çünkü, ancak böyle bir parti Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir, bu mücadelenin zaferle sonuçlanmasını sağlayabilir." (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, sayfa 756)

Parti anlayışımız sadece politik iktidarı ele geçirmekle de sınırlı değildir. Parti öncülüğünde halkımızı nihai kurtuluşa, sınıfsız topluma götürecek bir parti istiyorduk. Ocak 1983 tarihli broşürümüzde de ifade ettiğimiz gibi biz parti deyince; "İktidarı ele alıp anti-emperyalist, anti -oligarşik halk devrimini kesintisiz devrim stratejisiyle sınıfsız topluma kadar götürebilen (...) Marksist-Leninist teoriyle donanmış, kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgüt anlıyoruz."

Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini zafere ulaştıracak olan böyle bir partidir.

Peki, böyle bir parti nasıl kurulacaktı?

"... böyle bir partinin tek bir oluşum biçimi vardır. Böyle bir parti ülkemiz sınıflar mücadelesinin kızgın pratiğinde oluşacaktır. Kimilerinin

yaptığı gibi masa başında üç-beş kişinin "kurduk" demesiyle bir parti kurulmayacaktır. Parti, tüm nitelikleriyle hayatın kızgın pratiği ve çok yönlü mücadelenin sürdüğü bir süreçte çelikleşecek kadrolardan doğacaktır. Bu süreç partileşme sürecidir. Partileşme süreci ideolojik birliğin, kadrolaşmanın, organlaşmanın dışı dış mücadele içinde sağlandığı bir süreçtir." (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, Sayfa 753)

İşte, böyle bir süreçten geçerek partileştik.

Leninist bir parti olarak Türkiye halklarının karşısına çıkmamız kolay olmadı elbette. 30 Mart 1972'de fiziki olarak yenilgiye uğrayan THKP-C'yi yeniden örgütlemek hep amacımız oldu. Bu amacımızı uzun bir süre sonra 30 Mart 1994'de Türkiye halklarının karşısına DHKP-C olarak çıkararak gerçekleştirdik.

THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan yol aynı zamanda Türkiye devriminin kesintisizliğinin de ifadesidir. Bu kesintisizlik içinde acıları, sevinçleri, şehitlikleri, ihanetleri, kahramanlıkları yaşadık. En zor koşullarda dahi ayakta durmasını öğrendik, düştüğümüzde kalkmasını bildik. Savaşın kızgın pratiği içinde düşüncelerimizi sınadık, olgunlaştık güç olduk.

Sınıflar mücadelesinin kızgın pratiğinden geçtiğimiz bu süreç partileşmemizin tarihidir. "Biz, tarih yaratırken savaşmayı, örgütlenmeyi öğrendik. İç ve dış düşmanlarımızı daha iyi tanıdık. Düşmandan hemen herşeyin emek verilerek, özveriyle, zorla koparılıp alınması gerektiğini öğrendik. Bu tarih yaşanmadan, bu öğrenme süreci tamamlanmadan, mücadelenin birçok alanında sınavdan geçmeden bu kongre gerçekleşmezdi." (Kongre Belgeleri-1, Sayfa 5)

Ve parti olamazdık. Çünkü **parti ideolojik güç ve değerler toplamıdır.** İşte yaşadığımız tüm bu süreçler bizi ideolojik olarak güçlendirdi, partiyi tanımlayacak değerleri yarattık. Bu büyük bir birikimdir, büyük bir güçtür. Partinin gücünü kafa sayısına, silah sayısına, yapılan eylemlere indirgemek asıl olarak yanlış bir düşüncedir. Parti esas olarak ideolojik bir güçtür. Ne olursa olsun doğru bildiği yoldan sağa-sola sapmadan yürüyebilmektir. İktidar hedefinden asla uzaklaşmamaktır. Ondan bundan etkilenmemektir.

Türkiye solunda ÇKP'ye, AEP'e, SBKP'ye bağlı olarak; 12 Mart ve 12 Eylül cuntalarına bağlı olarak; sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyona bağlı olarak; Yeni Dünya Düzeni'nin dünya genelinde estirdiği karşı-devrim dalgasının sonucu olarak sayısız savrulma yaşanmıştır. Denilebilir ki, Türkiye solunda bir kaç strateji değiştirmemiş; taktik anlamda legaliteden illegaliteye, illageliteden legaliteye; silahlı savaştan legal particiliğe savrulmamış; örgütsel anlamda daha önceki "önderliklerini" şu ya da bu zamanda sağ sapmayla, tasfiyecilikle mahkum etmemiş bir hareket bulmak imkansız gibidir. Bunun istisnası Parti-Cephe'dir.

Parti-Cephe'nin gücü işte bu ideolojik sağlamlıktadır. Bu güçle ayakta durmaktadır. Bu güç artık yok edilemez bir durumdadır. Bizim için artık varlık ve yokluk mücadelesi geride kalmıştır, tarihimiz bunun kanıtıdır.

THKP-C'den bugüne süren 30 yıllık savaşımızda yendik, yenildik, zaferleri, ihanetleri, kahramanlıkları gördük. Ama hiçbir olumsuzluk karşısında sapmadık. Çünkü bu tarihte halk ve vatan sevgisi vardır. Bedel ödeyerek, bedel ödeterek, ısrarla, cüretle iktidar savaşının büyütülmesi

vardır. İdeolojisine güven vardır.

İdeolojisine güvenenler, devrimde kararlı olanlar, bedel ödemeye hazır olanlar, devrim süreçlerindeki geçici gerilemelerden, darbelerden, yenilgilerden etkilenip savrulmazalar. Sağa-sola sapmazlar. Halka inançsızlık, güvensizlik yaşamazlar. Tam tersine böylesi dönemlerde üzerine düşen görevlerin bilinciyle halka ve devrime daha fazla sarılırlar. Olumsuzlukları olumluluğa, yenilgileri zafere çevirirler.

Parti-Cephe, suskunluklarda dahi halka, devrime inatçısızlaşmadı, emek verdi. Çünkü, ancak emek verilerek halkın örgütlenebileceğinin, devrimin büyütülebileceğinin bilincindeydi. Bunun için sayısız bedel ödedi, kuşatmalara alındı ama bütün **kuşatmaları yarmasını bildi.** Başı dik, alını ak devrim yürüyüşünü sürdürdü.

Kızılder'e'den 12 Temmuz'a, 16-17 Nisan'a, Bağcılar'a, Dersim'e, Okmeydanı'na, 84 ve 96 Ölüm Oruçlarına, Balkıca'ya kadar içeride dışarıda, şehirde kırdada sayısız direnişler, kahramanlıklar yarattık. Düşmanın, iç düşmanın ve dost görünenlerin tüm engelleme çabalarına rağmen büyüdük, geliştik ve devrim yürüyüşümüzü sürdürdük. İşte bu tarih içinde verdiğimiz şehitlerle, yarattığımız geleneklerle ve en önemlisi de ideolojimizle, politikalarımızla, önderliğimizle, öngörümüzle **yok edilemez bir güç olduk.** Bu büyük bir güçtür, Parti-Cephe'nin gücüdür.

Güç elbette ki soyut değildir. Güç bizim için sürece ilişkin ürettiğimiz politikalarla. Politikalarımızın hayat içinde doğrulanması, mücadelenin ve örgütlenmenin bu temelde gelişmesidir. THKP-C'den bu yana aldığımız bütün kararlar, uyguladığımız politikalar hayat içinde doğruluğunu ispatlamış ve geniş kitlelerce kabul edilmiştir.

Bugüne kadarki gelişmeler ve bugün geline nokta göstermiştir ki; halklarımızın kurtuluşu için bizim dışımızda doğru düzgün politika üreten, ürettiği politikaları hayata geçiren bir güç yoktur. İşte tüm politik güçlerin durumu ortadadır. Burjuva düzen içi tüm güçler, halkın varolan sömürü ve zulüm düzeni altında yaşamayı kabullenmesi için kullanılan araçlar durumundadır. Reformist güçler, halka seçimden, parlamentodan, yani varolandan başka bir seçenek üretmemektedir. Devrim sözünü eden örgütler ise iktidar perspektifi ve hedefinden, böyle bir hedefe ulaşabilme kapasitesinden uzaktırlar. Bir tek Parti-Cephe **Türkiye halklarının iktidar şansı, iktidar umududur. Alternatiftir.**

Parti-Cephe çizgisinde devrimin ihtiyacı olan herşey vardır. Bu çizgide halkın ihtiyacı olan her şey vardır. Geniş halk kitlelerinin karşısına alternatif olarak çıkabilecek, “evet bunlar tüm güçlerden farklıdır” dedirtebilecek bir tarih de, böyle bir program da, önderliğimiz, kadrolarımız, savaşçılarımız açısından, ahlakımız ve adaletimiz açısından böyle bir anlayış ve geleneklere de sahibiz. Bu düzenin tek alternatifiyiz.

Tarihimiz içinde de görüldüğü gibi Parti-Cephe çizgisi, iktidar iddiası taşıyan, uzlaşmaz, her koşulda düşmana darbeler vurup, halkın mücadelesini geliştiren ve ürettiği politikalarla her süreçte yol gösteren, örgütleyen, savaşan ve savaşır bir çizgidir. Halkların kurtuluş mücadelesini büyütmek, bugün her zamankinden daha çok bedel ödemeyi gerektiriyor. Her zamankinden daha çok fedakarlık ve özveriyi gerektiriyor. Emperyalizm ve oligarşi karşısında iktidar savaşını sürdürmek, büyük bir cüreti gerektiriyor. Bedel ödetirken bedel ödemeye de hazır olmak, savaşın dayattığı bir kuraldır,

gerçektir. Parti-Cephe tarihin hangi sayfasını çevirirsek çevirelim bir direniş destanıyla, bir kahramanlık örneğiyle, bedel ödetmeyle karşılaşırız.

30 yıllık direniş ve savaşımız, yarattığımız gelenekler, yüzlerce şehidimiz bize şunu söyleme hakkını veriyor; Parti-Cephe Anadolu ihtilalinin temeli ve öncüsüdür. Parti-Cephe’siz bir devrim tarihi yazılamayacağı gibi, geleceğin de Parti-Cephe’siz biçimlendirilmesi düşünülemez. Herkes, Türkiye’nin geleceğine ilişkin düşünürken, şu veya bu politikayı belirlerken, Parti-Cephe gerçeğini hesaba katmak zorundadır.

Devrime yürüyoruz. Şehitlerimizle ve savaşçılarımızla, partimizi umut olarak gören halkımızla devrime yürüyoruz. Hiçbir güç bu yürüyüşün önünde duramaz artık. Hiçbir şey bu yürüyüşü durduramaz.

Düşmanlarımızı tanıyoruz. Halk kurtuluş savaşlarını boğmak, ezmek için ne kadar vahşileşebileceklerini, güçlerini biliyoruz. Ama bunların hiçbir iddiamızı ve inancımızı bir nebze olsun zayıflatmıyor. Çünkü kendi gücümüzü, halkın gücünü biliyoruz. Şehitlerimiz bu gücün sembolleşen temsilcileridir. Hangi güç teslim alabildi onları? Direnen, savaşan bir halkı hangi güç teslim alabilir?

Halkımızın, dünya halklarının, ülkemizin tüm devrimci, demokrat, ilerici güçlerinin, bu ülkeyi seven herkesin karşısında alnı ak, başı dik bir Parti-Cephe gerçeği vardır. Halkımızın kontrgerilla çetelerinin zulmü altında olduğu, pisliğin her yanı kapladığı, alternatifsizliğin halk kitlelerini umutsuzluğa, çözümsüzlüğe sürüklediği bu ülkede, alnı ak, başı dik, kendini kanıtlamış bir güç olarak, umut olarak Parti-Cephe büyümektedir. Büyümesini sürdürecektir. Buna engel olunamaz.

ÖLÜMÜ DİZE GETİREN SERÜVENCİLER DEVİRİMCİLER

NEDEN ÖLÜYORUZ

Toplumlar tarihi sömürünün, zulmün, zorbalığın tarihidir. Ama tarih bununla sınırlı değildir. Sınıflar savaşına tanıklık etmiştir tarih. Ezenle ezilenin, sömürle sömürülenin, zalimlerle zulme uğrayanların savaşının tanığıdır. **Başkaldırı vardır bu tarihte, isyan vardır.** Direniş vardır, boyun eğmeme vardır.

Bunların yanında ödenen ağır bedeller, yaratılan kahramanlıklar ve sonucunda kazanılan zaferler vardır. Çoğu zaman da bedeller ve kahramanlıklar ölümle özdeşleşmiş, yaşamı fedada ifadesini bulmuştur. Bilinir ki, tarihte kazanılan tüm zaferlerin altında ölüm bedeliyle yaratılan kahramanlıkların imzası bulunur.

Bakalım dünya devrimler tarihine özetle bunları görürüz. Sovyetler, Küba, Çin, Vietnam ve diğer ülke devrimleri, halkların dökülen kanlarıyla, ödedikleri bedellerle yaratılmıştır.

Bakalım ülkemiz tarihine hep bu gerçeğe karşılaşırız. Hemen tüm başkaldırılarda, isyanlarda, ayaklanmalarda halklar zulümden kurtulmanın yolunu yaşamını ortaya koymada görmüştür. Nice ayaklanmalarda yazılan destanların içinde halkların tereddütsüz ölüme gidişlerinin öyküsünü buluruz.

Bakalım egemenlerin tarihine. Katliamlarla, soykırımlarla, halklara uyguladıkları vahşetle doludur. Hitler milyonlarca Yahudi'yi gaz odalarına gönderirken de, Kürtler Halepçe'de kimyasal silahlarla yok edilirken de, Aleviler Maraş'ta, Sivas'ta, Gazi'de katledilirken de dökülen yine halkların kanıdır, **bedel yine ölümdür.**

Yani ölümün bedel sayılması devrim ve sosyalizm mücadelesiyle sınırlı değildir, sınıflar savaşının

Anadolu toprakları genci-yaşlısı, kadını-erkeği ile milyonlarca insanımızın kanıyla yıkanırken, halkımızın emeğinden, alınterinden, dişile-tırnağıyla yaptıklarından çalınırken, gençlerimizin beyinleri uyuşturulurken, genç kızlarımız, kadınlarımız etlerini satmak zorunda kalırken, oyun çağındaki çocuklarımız birer köle gibi çalıştırılıp sokaklarda aç ve soğukta savaşmak zorunda bırakılırken, İnsanlarımız "takdir-i ilahi" denilerek doğal afetlerde katledilirken, İşkence tezgahları durmadan çalışırken, artık toplu kayıplar yaşanırken, din kullanılarak insanlar kaçırılır, domuz bağlarıyla diri diri toprağa, betona gömülürken, bir koğuş istediler diye hapishanede tutsaklar katledilirken...

Devrimci olmak kadar doğal ve zorunlu bir şey olamaz. Tüm bunların yaşandığı bir ülkede devrimcilik yapmak ne olağanüstü bir durumdur ne de bir ayrıcalıktır.

Anadolu topraklarında yaşayan ye yaşananları gören, hisseden her insan devrimcilik yapma sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

zorunlu sonucudur.

Halklar açısından bile ölümün sıradanlaştığı bu tarihlerle baktığımızda bugün devrimciler açısından tartışılmayacak, reddedilemeyecek, kaçılmayacak bir gerçeği daha iyi kavrarız; **devrim mücadelesi bedelsiz sürdürülemez**. Aksi bir düşünüş birçok şeyin bulanıklaşması, savaş-taki tereddütsüzlüğün yitip gitmesi demektir.

Devrimciler bedel ödemeyi kaçınılmaz görev kabul ettikleri zaman ancak yaşamı feda etmeyi de **yalın kavrayabilirler**. Devrimci için ölüm ödenecek bedelin doruğudur. Ama doğaldır, zorunludur, gereklidir, sıradan bir görevdir. Bu sadelik kavranmadığında bırakalım ölümü, küçük zorluklardan kaçış bile karşı konulmaz olur.

Devrimcilerin ölümüne anlamını veren hedefleri ve **ne için yaşamını feda ettiği**dir. Çünkü devrimci; devrim için, iktidar için yaşar, savaşır ve onlar için ölür. Yaşamlarıyla ölümleri arasında kalın çizgi yoktur. Ve bu çizgi devrimciyi sıradan insandan ayıran bir yandır. Şöyle diyor **Nikolay Ostrovski**:

“İnsanın en paha biçilmez varlığı hayatıdır. Hayat bir kez verilir insana ve bu hayatı öyle yaşamalı ki, hiçbir amacı, anlamı olmadan yaşanan yıllar için insan utanç duymasın, miskin, pis pis heveslerle geçen günler için insanın yüzü kızarmasın ve hiç değilse ölürken kendi kendine diye-

bilsin ki: ‘Ben ölümümü, bütün gücümü dünyada en mükemmel olan şeye, insanlığın özgürlüğe kavuşması için mücadeleye adanarak yaşadım’”.

Devrimci ölümle iç içe, her an ölüme hazır yaşar. Çünkü devrim mücadelesi zorluklarla yürür. Zorluklar ise egemenlerin düzenlerini yıkmak istemesinden kaynaklıdır. **Egemenler düzenlerini ayakta tutmak için devrimcileri yok etmek ister** ve her türlü gücünü ve olanağını bunun için kullanır.

Devrimci ölümü bekleyen değil, gerektiğinde ölüm davetiye çıkarandır. Çünkü devrimci bir anlamda ölümle nişanlıdır. Yaşamı boyunca o nişan parmağındadır. Zamanı geldiğinde ölmesi gerektiğini bilir. Kaçmaz, ölümü kucaklayan olur. Bu, devrimci için yaşamla ölüm arasında yapılan bir tercih değil, savaşta herhangi bir görevi yerine getirmek gibi doğal ve sıradandır. **Che’nin “Ölüm nereden gelirse gelsin hoş geldi, sefa geldi”** sözü devrimcinin ölümü doğal bir görev olarak karşılayışının ifadesidir.

Devrimcinin ölümü bu anlamda kişisel değil, toplumsaldır. Çünkü sözkonusu olan bir kişinin yaşamının sona ermesinden öte, geriye bıraktıkları, halkı etkilemesi, mücadeleye kattıklarıdır. Fiziki yok oluş beraberinde hangi mesajı veriyor, bir çizginin sürekliliğini sağlıyor mu önemli olan budur.

Olaya böyle bakmayanlar sadece fiziki yok oluş olarak görenler kendilerini geliştirmedikleri gibi devrimi de geliştiremezler. Bir süre sonra da devrimci mücadeleye kafa sayısı hesabıyla yaklaşmaya başlarlar. Bu da giderek her şeyin merkezine kadro kaybının oturtulmasını getirir.

Devrimci mücadele böylesi hesaplar üzerinden yürümez. Bir devrimci böyle düşünemez. Şekillenmesi bu olursa ölümü de bir devrimci gibi karşılayamaz. Oysa devrimci için ölüm son değil başlangıçtır. Devrimci olmayan insan için öldüğünde her şey biter. Devrimci olmanın farkı buradadır. Ölümü son değil, başlangıç yapması onun **ölümsüzleşmesidir**.

Herkes için korkutucu olan ölüm devrimci için onurdur. Devrimci ölümü sırası geldiğinde yerine getirmesi gereken bir görev olarak algılar. Bu görevi; ölümünde kurtuluşun ve geleceğin, ölümünde filizlenecek tohumun olduğunu bilerek karşılar. Darağacıyla, işkenceyle, bir kurşun ya da bir bombayla gelen ölümün biçimi de fark etmez onun için. O sadece ölümün kurtuluş yolunda ödenmesi gereken bir bedel olduğundan ve bir gün bu bedeli kendisinin ödeyeceğinden yola çıkar. Bedeldir, karşılaştığında kendinden öncekiler gibi bu bedeli öder. Kalanların vuruşmaya devam edeceği, bayrağın menzile ulaştırılacağı güveni bu göre-

vini yerine getirmesini kolaylaştırır.

Devrimci ölümü yenmiştir. Nereden nasıl gelirse gelsin daha baştan hazır olduğunu ilan etmiştir. Bu yüzden davetiyesi açıktır onun. Devrimcinin ölümüne çıkardığı davetiye, devrimcinin ve devrimin ölüm karşısındaki kesin zaferidir.

Devrimci Halkı ve Vatanı İçin Yaşar ve Ölü

Esaret altında bir ülkede yaşıyoruz. Halkı esir edilmiş, toprakları santim santim satılmış bir ülke Anadolu. Emperyalistlere satılan da yalnızca toprak parçalarından ibaret değil. Pazarlanan ve satışa çıkarılan halkın tarihi, sahip olduğu gelenekler, dünden bugüne yaşattığı değerler, onuru, namusu her şeyidir.

Anadolu toprakları genci-yaşlısı, kadını-erkeği ile milyonlarca insanımızın kaniyle yıkanırken, halkımızın emeğinden, alınterinden, dişleriyle tırnağıyla yaptıklarından çalışırken, gençlerimizin beyinleri uyuşturulurken, genç kızlarımız, kadınlarımız etlerini satmak zorunda kalırken, oyun çağındaki çocuklarımız birer köle gibi çalıştırılıp sokaklarda aç ve soğukta savaşmak zorunda bırakılırken, İnsanlarımız "takdir-i ilahi" denilerek doğal afetlerde katledilirken, işkence tezgahları durmadan çalışırken, artık toplu kayıplar yaşanır-

ken, din kullanılarak insanlar kaçırılır, domuz bağlarıyla diri diri toprağa, betona gömülürken, bir koğuş istediler diye hapishanede tutsaklar katledilirken... **Devrimci olmak kadar doğal ve zorunlu bir şey olamaz.** Tüm bunların yaşandığı bir ülkede devrimcilik yapmak ne olağanüstü bir durumdur ne de bir ayrıcalıktır. Anadolu topraklarında yaşayan ve yaşananları gören, hisseden her insan devrimcilik yapma sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Devrimci, halkın acılarını yüreğinde, beyninde hissedendir. Yaşananları halkına reva görmediği için devrimcidir. Ve o, halkın kurtuluşuna kendini adayan, kurtuluşun devrimle olacağını bilendir.

Halkın yıllardır çektiği acıları, zulmü, adalet ve özgürlük özlemiyle yanıp tutuştuğunu bir devrimciden daha iyi kimse anlayamaz. Devrimci için halk ve vatan kavramları soyut değildir. O uğruna savaştığı halkın içinden gelmiştir. Halkın değerlerinden, kültüründen güç almıştır. Devrimci, halkın duygularını, düşüncelerini, özlernlerini, neyi isteyip neyi istemediğini, korkularını, çelişkilerini en iyi anlayan ve yaşamını ortaya koymasıyla bunlara tercüman olandır. Devrimci işte bunlar için; idealleri ve inançları için yaşar. Bu duygu ve düşüncelerle donanmış bir devrimcinin halkı için katlanamayacağı fedakarlık, göstermeyeceği özveri yoktur.

Ölüm de bunların arasındadır.

[Birçok arkadaşımız öldü, birçoğu sakat kaldı. (...)] Ancak bundan yakınmıyoruz. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bu bedellerin gerekli olduğunu biliyoruz. İnsani değerleri koruma ve emekçi halkımızın (...) mücadelesini zafere ulaştırmadaki kararlı uğraşımız, Şanlı direnişimiz, geleceğin özgür ve demokratik Türkiye'sini muştulayan gücümüz, övünç ve gurur kaynağımızdır. (Sinan Kukul)

Şehitlerimiz, halk ve vatan için savaşmanın, bu savaş içerisinde her türlü bedeli göze alarak, gerektiğinde ölümü gülerek kucaklamanın güzelliğini, yalınlığını gösterdiler.

Onlar halk esaret altında yaşarken, düzende sahip olabilecekleri her türlü olanağı ellerinin tersiyle bir tarafa itmekte tereddüt etmediler.

Yücel Şimşek mühendisti. Ancak o; *[Ben kendimi ancak halkıma hizmet edebildiğimde, onun sorunları için mücadele edip, onun sorunlarına çözüm getirebildiğimde bir mühendis olarak görebilirim]* diyerek savaşın içinde yerini aldı. Ve Yücel, yoldaşlarıyla birlikte 12 Temmuz'da ölümü de **aynı tereddütsüzlükle kucakladı.**

Yücel Şimşek ve daha onlarcası gibi halk ve vatanın kurtuluşu için savaşmak ne kadar doğal bir görevse, düşman kuşatması altında ken-

dini feda etmek de bir o kadar doğaldır.

Bunu başarmak için üst düzeyde bir donanıma sahip olmak da gerekli değildir. Halkı ve vatani için canını vermek o kadar zor olmadığı gibi, çok özel şeyler de gerektirmez. Halk Savaşı da burada anlamını bulur.

Devrimci, halkının savaşçısıdır. Düzene karşı gelen, halkı için savaşıdır. **Onun en büyük donanımı halk ve vatan sevgisi, halkına ve vatanına duyduğu bağlılıktır.** Devrimci her şeyden önce bunun için yaşar ve bunun için ölür. Dört dörtlük olmayabilir; askeri, teori formasyonlara sahip olmayabilir. Mükemmel bir eğitimden geçmemiş olabilir. Ama onun yaşama ve ölüm nedeni çok basittir; halkı ve vatani...

Savaşı, savaşın gerekliliklerini bu basitlikte ele alır ve üzerine düşenleri yerine getirir. Kimileri bu yalınlığı anlayamaz. 17-18 yaşındaki gençlerin ölüm karşısındaki cesaretini, kararlılığını, inancına bağlılığını almaz kafaları. Marksist-Leninist ideolojiyi kavramadan, teorisyen olmadan, şöyle 10-15 hatta 20 yıllık devrimci geçmişe sahip olmadan nasıl inançlı oluna-acağına kafası basmaz. Çünkü o, inancın ne olduğunu dahi bilmez. Ama küçümser onları. 17-18 yaşında kahramanlaşanlar karşısında saygısız, terbiyesizdir. Saçına başına bakmadan utanmazca konuşur. Ölenler onların sosyaliz-

mi ağızlarına aldıkları kadar dahi yaşamamışlardır. Ama ölenler sosyalizm için ölmüşlerdir. Lafazanlıkları, ona buna çamur atmaları, değerlere saldırmaları dışında onlardan geriye kalan, geleceğe taşı-nacak olan ise hiçbir şey yoktur...

Halklarımızın kurtuluşu, vatanımızın bağımsızlığı için savaşıyoruz. Bu, ajitasyon olsun diye söylenmiş bir söz değildir. Savaşımızın amacını ve gerekliliğini ifade eder. Devrimciler de bu bilinçle donandıkları, halkı ve vatani gerçek anlamıyla sevdikleri için yaşamlarını ortaya koyarak savaşırlar. Kuşkusuz **bir devrimci ölmek içi savaşmaz.** Ancak ülkemizdeki faşizm gerçeği düşünüldüğünde, ölüm devrimcilere hiç de uzak ya da yabancı değildir.

İşte devrimcileri ölüm karşısında ayakta tutan, kurşun yağmuru altında yüce değerler yaratmasını sağlayan devrime olan inançlarıdır. Bu inancın mayasında halk ve vatan sevgisi vardır.

Bunun içindir ki; ölümle yüz yüze gelindiğinde dahi devrimciler kendilerinden önce halkı düşünerek, onlara bir zarar gelmemesi için uğraşmış ve yaratılan geleneklere yeni halkalar eklemişlerdir.

Bahçelievler'de Recailer, kuşatmaya alındıklarında önce ev halkını dışarı çıkarmışlardır. **Süleyman Örs,** Küçük-köy'de sokak sokak çatışırken, girebileceği birçok ev olmasına rağmen kimseye

GELECEKLER

**Gelecekler
yüreklerini
ellerine alıp
Gelecekler
bir seher vakti
konduların
solgun ışıkları
sönerken
Dişler kenetli
nasırlı eller
yumruk yumruk
güler parıltılı
ama kinli
Gelecekler ve
kapınızı
çalacaklar
Önce uzaktan
bir uğultu
duyacaksınız
Sonra canhıraş
bir kalabalık
Gözleriniz
gördüklerine
inanamayacak
Gelecekler ve
yıkacaklar
köhnemiş
düzeninizi
Boğazınıza
sarılacaklar
güçlü elleriyle
Boğazınıza
sarılacaklar
adalet diye
Boğazınıza
sarılacaklar ve
kan boşalacak
gırtlığınızdan**

BİR SAVAŞÇIYA

Kekik kokulu
alnında
biriken terden
damla damla
içtik yaşamı.
Bizim günümüze
varmak için
içtik inancı
kana kana...
Şiir mısralarında,
Şahin
kanadında.
Çağıl çağıl
Berdan Çayında
arar olduk seni
dost
Bitmemiş
bir kilimin
ilmek ilmek
dokunuşunda
Hey halkının
can pınarı
Sen
çöl kuraklığında
vaha olurken
vatana
Suya hasret mi
gitti dudakların
Bak
dağlarımız
serinliğini
göndermiş
Engel
olabilir mi ki
duvarlar
Seni alından
öpmesine
Bu yar gülüşlü

zarar gelmemesi için bir kömürlüğe girmiştir. Sibel Yalçın, 30 yıllık savaşımızı direnişine sığdırırken, o da Recailer gibi kuşatıldığı evde önce evdekileri kurtarmayı düşünmüştür. Gültepe’de halk ve vatan sevgisi slogan olup haykırılmıştır:

*“- Bu vatan sizin değil.
... - Hepinizi çok seviyoruz.
Halkımızı çok seviyoruz.”*

Bir tarih yazıyoruz. Halk Kurtuluş Savaşının tarihi bu. Ve bu tarih, yaratılan kahramanlıklar, ödenen bedellerle yaratılıyor. Ölmek de tarihimizin, savaşımızın bir parçası. Halkın kurtuluşu için savaşmak ne kadar güzel ve anlamlıysa, bu savaş içerisinde ölmek de bir o kadar güzel ve anlamlıdır. Yaşamın bittiği yerde yeni yaşamlara hayat verildiği, halkların acılarına merhem olduğu, özelemlerine cevap verildiği bilincine sahip olduğunda ancak ölüm tereddütsüz karşılanabilir.

Devrimciler halkını ve vatanını, yaşamlarını feda edecek denli sevenlerdir. Bu yüzden Halk Kurtuluş Savaşımızda ölüm sıradanlaşmıştır. Sırası gelen onu mütevazılıkla ama kahramanca karşılamıştır.

Devrimcinin Ölüm Karşısındaki Gücü

Ölüm karşısında güç veren nedir?

Devrimci, partisinden, yoldaşlarından güç alır. Onu halkı ve vatani için ölümü gö-

ze alacak noktaya getiren **partidir**. Ölümün hiçlenmesini sağlayan, ölüm karşısında tilili çektirten, ölümün eşliğinde halaya durduran, ısıklık çaldırtan çizgi ve gelenekler bütünüdür güç.

Güç dediğimiz aynı zamanda **manevi değerleridir** devrimcinin. Ve halkın **değerleriyle parti kültürünü** bütünleştiren, **özümseyen her devrimci güçlüdür**. Bu güç onu dolambaçlı ve sarp olan devrim yolunun sonuna kadar götürür. Güç ideolojidir. Kuşatmalar bu ideolojik güçten kaynağını alan cüretle yapılmıştır. En zorlu dönemlerde bizi zaferlere taşıyan politikalar bu ideoloji sayesinde üretilmiştir. Cepheli’ye de ölüm anında güç veren bu ideolojidir. Bu ideolojinin yön verdiği devrim tarihi başlı başına bir güç kaynağıdır. Çünkü o tarihte her koşulda faşizme ve emperyalizme karşı koyuş vardır. Direniş, saldıırı, büyük taarruzlar vardır. Yüzlerce devrimci üzerlerine düşen bu görevleri yerine getirirken karşılaşmıştır ölümle. Dağda, şehirde, işkencede, darağacında, mahallede. okulda ölümü yiğitçe karşılamıştır.

Ölümü yiğitçe karşılamak partisinden, bu tarihten, halkından güç almasını bilenlere zor gelmez. Güç alınan yerler sadece bunlarla da sınırlı değildir. **Gelecekte güç alır Cepheliler. Gelecek devrimdir, iktidardır**. Yaşama nedeni devrimse, ölüm nedeni de aynıdır. Katlanılan güçlükler,

çekilen sıkıntılar, gösterilen özveriler kısaca devrimcinin yaşamındaki her şeyi belirleyen devrimdir. Duygularına, düşüncelerine, davranışlarına hatta alışkanlıklarına yön veren devrimdir. Ölüm anına da bu yüzden devrim yön verir. Ölümle karşılaşan Cepheli yalnız dahi olsa yanında partinin, şehitlerinin, yoldaşlarının gücünü hissederek.

Yalnızdır. Ama yüzlerce ölüm mangası karşısında güçlü olan odur. Hissettiği güç haklılığın getirdiği güçtür. Ve yüzlerce ölüm mangasına meydan okutturan da yine aynı güçtür. Ölümü yendiren, ölümü teslim aldıratan, ölümle alay ettiren gelenekler bu güçle yaratılmıştır.

Bu gücün içinde geride kalanlara ve geleceğe duyulan güven vardır. Ölümle karşılaşan Cepheli bilir ki, geride kalanlar silahını omuzlayacak, hesabını soracak, ideallerini gerçekleştirecek, vasiyetlerini yerine getirecektir. Bu güvenle huzurla gider ölüme.

Kaygıdan bahsedilecekse, taşıdığı tek kaygı; o anda partisine ve halkına en iyi şekilde layık olup-olmayacağı kaygısıdır. Birçok Parti-Cepheli öncesinden bu düşünceyi taşımıştır. Ve kendisinden bir şeyler katmaya çalışmıştır. Örneğin Adana'da şehit düşen **Esma Polat** 17 Nisan direnişi sonrasında "**Ölürken ben ne yapabilirim**" diye düşünmüş ve kaniyle duvara yazı yazma... düşüncesi ta o zamandan oluşmuştur kafa-

sında.

Onlarcasına tanık olunan geleneklerin her birinde açığa çıkan yaratıcılığın, güzelliğin kaynağında partinin gücünden başka bir şey yoktur. 17'sinde ya da 50'sinde ölümle karşılaşan Parti-Cepheli'ye yön veren bu düşüncedir. Parti, Önderlik sloganlarıyla ölümü kucaklamak başka neyle açıklanabilir?

[Bizlerin gücü geleneklerimizden, şehitlerimizin bıraktığı mirastan önderliğimize güvenimizden gelmektedir] diyen **Recai Dinçel** bunu anlatır. Ve daha onlarca yoldaşımız yaşamlarıyla, ölümleriyle, söyledikleri ve yaptıklarıyla bunu anlatmıştır.

Partinin 30 yıllık tarihinden, geleneklerinden, ideolojisinden, yarattıklarından güç alarak ölüme gidenler şehitlikleriyle, kahramanlıklarıyla da o gücü büyütmüşlerdir. Şehitler, şehitlikleriyle kaynağı besleyen, güçlendiren olmuşlardır.

Parti-Cepheliler tarihleri boyunca ölümü; tarihlerinden, şehitlerinden, halklarından, inançlarından, yarınlarından güç alarak karşılaşmışlardır. Bu ister 16-17, ister 40'lı yaşlarda; ister eski, ister yeni olsun Parti-Cepheliler için zor olmamıştır. Çünkü onları yoğuran maya aynıdır. Çünkü Parti-Cephe bu mayayla yoğurulmuş, insanların da bu mayayla, yoğurmuştur. Yerler, zamanlar, insanlar farklı olsa da, ölüm karşısındaki kahramanca tavırlar, davra-

**serinliğin
Hey halkının
direniş türküsü!
Her soluk
alışında
bir senfoni
yazarken
Kulaklarında
en son çınlayan
ses neydi?
Bak bozkırların
Bozlağı
Ege'nin Zeybeği
Kürdistan'ın ağıdı
sana sesleniyor.
Engel
olabilir mi ki
bu sağır duvarlar
Bu sevdâ,
bu özlem,
bu inanç,
bu kavga yüklü
haykırırlara.
Hey halkının
bitmeyen
kaynağı!
İrade yüklü
tepeden
tırnağa insan
Kekik kokulu
alınından
damla damla
içtik kavgayı
O, alınına
taktığın
onur bandından
içtin sen
Ab-ı hayatı
ki ölümün
geldiği an
Ölümsüzleştin...**

nişlar hep bunun sonucudur. Yoksa bütün cesaretli insanlar Parti-Cephe'ye gelmemiştir. Parti-Cephe insanlarına bu cüreti, militanlığı, ölümü kahramanca karşılamayı öğretmiştir. Ve bunu gelenekselleştirmiştir...

Ölümü Sıradanlaştıran Çizgi

Dünden bugüne Anadolu ihtilali uğrunda öyle çok insanımız öldü ki... "Neden ölüyor insanlarımız", "bu kadar da çok ölüm olur mu" demedik. Ölümler karşısında başımız dik, vicdanımız rahattı. Ama yüreğimiz, bilincimiz öfke doluydu. Bu sadece bir intikam duygusu muydu? Evet intikam duygusu da vardı içinde. Asıl olan ise savaşın yükseltilmesi, bir adım daha ileriye taşınmasıydı. Bu yoldaşlarımız öldüğünde "hadi gidip intikamını alalım" duygusundan çok öte bir şeydi. İktidar hedefli bir savaşın sürekliliğini sağlama bilinci idi.

Vicdanımız ve kafamız neden rahattı? Çünkü olmasını, değişmesini istediğimiz şeyler vardı. Ve biz ne istediğimizi biliyorduk. İstedikimiz, uğruna savaştığımız şey, uğruna ölmeye değer olduğu için kafamız rahat ve açıktı. Bize bu rahatlığı, ölümler karşısındaki soğukkanlılığı, dayanma gücünü sağlayan; neden ölüyoruza verdiğimiz cevaptı. Ve zaten tüm mesele de buradaydı.

[Bu tarih belki de, dünya devrim tarihlerinde çok

az görülen özgünlüklerle doludur. Bu tarih, koşullar ne olursa olsun, gerçekleri haykıran, tüm saldırılara rağmen ayakta kalmasını bilen, acılara, ihanetlere rağmen devrim yürüyüşünde ısrar eden, şehitler vermekten çekinmeyen, şehitler verirken kahramanlığı ve ihaneti birlikte yazan bir tarihtir.] (Kongre Belgeleri 1-syf 8)

Evet biz **ölümü sıradanlaştıran ve bunu bir çizgi haline getiren bir partiydik**. Bunu çizgi haline getirmeseydik, ölümleri siyasi zaferlere dönüştürmesini bilmeseydik bugün ne THKP-C'den, ne Devrimci Sol'dan ne de Parti-Cephe'den bahsedebilirdik. Onca katliama, kayba rağmen bugün emperyalizm ve oligarşinin karşısında hala yıkılamayan, yok edilemeyen bir güç varsa nedeni budur.

Bunu anlamayanlar ve görmek istemeyenler hemen hemen bütün tarihimiz boyunca ölümlerimize dair onlarca teori üretmişlerdir. Oportünizmle, reformizmle bu konuda da ayrılmışızdır. Ve bu ayrışma Kızıldere'nin ardından başlamış değişik biçimlere uğrayarak da olsa bugünlere kadar gelmiştir.

Yanılırları THKP-C'yi yenilgi olarak değerlendirmekten başlar. Onlar yıllarca bu yenilginin nedenlerini arayıp dururken biz savaşı THKP-C'nin kaldığı yerden sürdürmeye ve ileriye taşımaya çalışıyorduk. Kızıldere fiziki bir yok oluştu. Ama bu ne

THKP-C'nin "bir grup maceracı gencin tecrübesizliğinden" geliyordu ne teorik tespitlerinin yanlışlığından ne de parti olarak çok erken ortaya çıkışından. O günkü tarihsel, siyasal koşulları değerlendiremeyenler, savaş gerçeğini kavramamış olanlar için THKP-C'ye saldırmak hatta çamur atmak, karalamak işin kolayı bir anlamda da bedellerden kaçışın teorileriydi.

Ne oldu? Bunları yapanlar devrim tarihinden bir bir silinip giderken **geride devrim için savaşmaya ve ölmeye devam edenler kaldı.**

Ağızlarını her açıpta iki laflarından biri sınıf kavgası olanlar sınıf kavgasının en temel ve yalın gerçeğini kavramaktan uzaktılar. Evet **bu bir sınıflar mücadelesiydi.** Kanla, canla sürecek, sonuçlanana kadar da bedel ödenmeye devam edecekti.

Kavgada bedelleri, ölümleri göze alamayanlar yaşayamazdı. Bunu devrim tarihinin her sayfası doğruluyordu.

"Kanla, direnişle tarih yazmış, ama çok çeşitli nedenlerle yenilmiş hareketleri hiçbir güç halkın belleğinden silemez. Bu anlamıyla toplumlar tarihi, yüzyıllar geçmesine rağmen unutulmayan ve kimileri hala devrim yürüyüşümüzde bize ışık olan bu tür örneklerle doludur.

Halkımızın toplumsal gelişimi içerisinde, despotizme ve zulme karşı çok çeşitli motiflerle ortaya çık-

mış çokça direniş vardır. Bütün bu direnişlerin temeli ve onları unutulmaz kılan, yüzyıllar boyu yaşanan, dev gibi görünen despotik güçlere karşı başkaldırıları ve bu uğurda özverili bir yaşamı seçmeleri, tüm baskı ve zorbalığa karşı gerçekleri haykırmada ısrarlı oluşları, hayatlarını feda ederken dahi doğru bildiklerinden geri dönmemeleleridir. Bu zemin, koşullar ne olursa olsun halk için mücadele etmek, yılmamak, direnmek ve teslim olmamaktır. Ancak bu anlayışla halkı örgütleyebilir ve savaşını uzun süreli sürdürebiliriz. (Kongre Belgeleri 1-syf 52)

Tabi böylesi teoriler karşımıza her defasında aynı şekilde çıkmadı. Türkiye devrim tarihine altın harflerle yazılan **'84 Ölüm Orucu** onların dilinde "siyasi intihar", "siyasi cinayet" oldu. faşizme boyun eğmemek için bedenlerini silaha dönüştüren devrimciler onlara göre "siyasi intihara" kalkıştıyordu. Oportünist statükocu sol sayısız teorisiyle kitleye yılınlığı böyle aşıyor, uzlaşmayı, teslimiyeti bu şekilde teorize ediyordu.

'84 Ölüm Orucu'nu ne "solculukla", "maceracılık" suçlayanı kaldı ne "bölücülük" olarak ilan edeni ne de "burunları sürtülsün" diyenleri... Oysa ki cunta sonrası gibi dönemler halka bağlılığın, devrimci inancın sınıandığı dönemlerdi. Ucunda

ölüm de olsa direniş yaşamaktı, halka bağlılıktı, mücadelenin yaşatılmasıydı. Teslimiyet ise ölüm. Evet gerçek ölüm buydu. "Herkese, her şeye rağmen" deme kararlılığını gösterenler böylesi bir ölümü tercih etmedikleri için kazanmışlardı. İntihar zafere taşıyan yine Parti-Cephe oldu.

'96'da Ölüm Örucu'na evet diyenler tabi ki geçmişin muhasebesini yapmadı. TKP(ML) dışında hiçbiri 12 yıl önce "'siyasi intihar" dedikleri bir eyleme 12 yıl sonra niye katıldıklarına dair bir açıklama getirme gereği duymadı.

"Sürecin önüne koyduğu görevleri omuzlayamayanlar, bunun bedelini göze alamayanlar, doğru taktik ve politikaları üretemeyen veya uygulayamayanlar, hiç bir miras yaratamazlar. Bu noktada en azından yaratılan mirasın taşıyıcısı olmak, ancak özeleştiri yapmakla mümkündür, bu da yapılmadığında ne mirasın yaratıldığı süreçte, ne de o mirasa göre şekillenecek olan sonraki süreçte hiçbir belirleyicilik söz konusu olmaz, hiç bir söz hakkı kalmaz. Oportünizm, '84'ten sonra böyle bir süreç yaşamıştır. '96 ölüm orucu öncesinde de durumu buydu." (Devrimci Sol Dergisi Sayı 11)

İdeolojik şekilsizlik ve çarpıklığın, savaştan, halktan uzaklığın sonuçları tek başına Ölüm Oruçlarında görül-

medi elbette.

'90'lı yıllar boyunca Parti-Cephe savaşçıları üslerinde teslim olmayı reddedip şehit düşerlerken, bu çizgiyi, gelenekleri "düelloculuk" olarak adlandıranlar da çıktı. Hangi adı taktıkları çok da önemli değildi aslında. Kafa aynı kafaydı. Cunta koşullarında ölüm pahasına direnmek yerine kadrolar dışarda lazım diye düşünenlerle "Polisle karşılaşıldığında çatışmaya, ölmeye ne gerek var. Mücadelle içerde de devam eder. Kadroları korumak lazım" diye düşünenler arasında özde hiçbir fark yoktu.

Cuntanın karşısında ölmeyi göze alamayanlar '90'lı yıllar boyunca süren ve yükselen savaşın da dışında kalmayı yeğleyenlerdi. Oportünizm zorlu süreçleri göğüsleyebilecek cüretten, kararlılıktan, ideolojik sağlamlıktan yoksundu.

Bizi bu yüzden hiçbir zaman anlayamadılar. Anlamak istemediler. Anladıklarını söylemeleri aynı şeyi yapmalarını gerektirecekti, bu güce sahip değildiler. Anlamak ve yapmak yerine anlamsız tartışmalara, karalamalara, çarpıtmalara giriştiler.

Oysa her şey çok basitti. Biz iktidara yürüyen bir savaş örgütüydük. Bunun gereklerini yerine getiriyorduk. 30 yıllık tarihimiz boyunca düşman karşısında bizi yok edemeyen şey; **ideolojik sağlamlığımızdan gelen kararlılığımız, cüretimizdi, hiçbir koşulda teslimiyeti kabul etmeyişi-**

miz, yok olma pahasına ölümleri göze alışımızdı. Ölümler karşısında düşmanı bile hayrete düşüren gelenekler yaratışımızdı. Ve en önemlisi bütün bunların tarihimiz boyunca tekil örneklerden öte bir **çizgi haline gelecek süreklileşmesi**ydi.

"Neden hep Parti-Cepheheliler ölüyor?" sorusuna verecek cevap buydu. Bunu anlamak o kadar zor olmasa da kabullenmek zordu. Bunun yerine şehitlere, geleneklere saygısızlığı tercih edenler vardı. Bunlar devrimle bedellerle ulaşılacağı gerçeğini "Devrimci inanç, ölümü kutsamak değildir:", "Şehitlik kavramı mistik ve dokunulmazdır ama sorgulamak gerekir" gibi saygısızlıklarla gizlemeye çalışanlardı. Savaş gerçeğinden bihaber olanlar, iktidar gibi bir derdi olmayanlar akıl veriyordu:

"Devrimci politika, 'şehitler'i ajitasyon-propaganda çalışmasının neredeyse temel unsuru yapmak değildir!.. Devrimcilik, uğruna ölünecek değerlerin varlığını anlatmak ile ölüm propagandası yapmak arasındaki farkı bilmektir!"

Savaş gerçeğinden uzak olduğu kadar kendi gerçeğini görmekten, kabullenmekten de uzak olanlar için bir kenara çekilip üst perdeden konuşmak kolaydı. Nasılsa faşizme, emperyalizme karşı gözünü budaktan sakınmadan savaşanlar, her türlü bedeli ödeyerek Türkiye solunun da ayakta kalacağı koşul-

ları yaratanlar vardı. Parti-Cepheheliler ölür, tüm solu kapsayan yeni mevziler kazanır, yeni geleneklerin öncüsü olurdu. Onlar ise önce burun kıvrır, küfreder ardından da kazanılan hakların üzerinde tepinirler, yaratılan mevzileri hoyratça kullanır, değerleri yıpratırlardı. *"'Şehitler' olgusunu en popülist ve en propagandist tarzda ele alan örgütler arasında DHKP-C'nin ayrı bir yeri var... Kapsamlı ve bütünlüklü bir eleştirel değerlendirme yapacak değiliz; yalnız şu 'yoldaşlar bizi aşın' çağrısına değinmekte yarar var: 'Şehitler'in dilinden sloganlaştırılmış son derece anlamlı ve devrimci bir çağrı!.. Ama kahramanlaştırılmış, mükemmelliyetçilikle yüceltilmiş, ulaşılmaz bir mertebeye tanımlanmış yoldaşlar nasıl aşılacak?"* (Atılım, 9 Ağustos 1998)

Yüzlerce şehit vermenin, iktidar savaşında ölümün sıradanlaşmasının ne demek olduğunu bilmeyenler böyle ucuz konuşur işte.

Doğrudur. Bizim için devrim şehitleri en kutsal değerlerimizdendir. Çünkü Partimizin harcında, devrim tarihinin her safhasında onlar vardır. Türkiye halklarının unutamadığı tarihleri, direnişleri, kahramanlıkları yaratan, halklarımız nezdinde sarsılmaz bir güven oluşturan onlardır.

Doğrudur. Şehitlerimiz dokunulmazdır. Çünkü şehitlik "Sizin de şehitlerinizin de..." diyen siyaset tarzın-

ÖLÜM

**Gün gelip de
kapımı
çaldığında ölüm
Bir dağ başında
karşılama
isterim onu
Elimde silah,
özgürlük türküsü
söylerken.
Karışmalı
silah sesleri
kuş cıvıltılarına
Yırtılmalı
ormanın
dinginliği
Nehir, silkinip
kalkmalı
yatağından
Çiçekler
bizden yana
çevirmeli
başlarını
Kucaklaşmalı
kanım
dağların
bereketli
toprağıyla.
Ve ben ölmeden
gebermeli
üç-beş**

dan, ahlakından fersah fersah uzak olanların yarattığı bir merteye ve değerdir. Onların yaşamından, savaşından, ölümünden öğrenmesini bilmeyenler elbette şehitlerimizi ağızlarına alamazlar. Küstahça şehitliğin sorgulanması gerektiğinden bahsedemezler. Onlar ancak yapamamanın, yaratamamanın, sahip olamamanın sıkıntısıyla hakaret için vardılar. Ama şehitlerin hesabının nasıl sorulduğu, şehitlerin nasıl yâşatıldığı yoktur onların pratiğinde.

Dedik ya, yeni karşılaşmıyoruz bunlarla. Düünden bugüne oportünistler, reformistler, hatta küçük burjuva aydınlar, sahte solcular hep benzer söylemlerle çıkmıştır karşımıza.

Hayır biz kimilerinin dediği gibi ölümü kutsamıyoruz. Ölüme methiyeler de dizmiyoruz. Ölmek istemiyor, ölümü tercih de etmiyoruz. Sadece kapımızı çaldığında ölümü karşılıyoruz? Baş köşeye buyur etmiyoruz. Sonuna kadar cebelleşiyoruz onunla. Ölüm, öyle kolay teslim almıyor bizi. Kahramanlıklar, dünya halklarına mal olan gelenekler böyle doğuyor.

Ama bu ülkede ölüm sadece bizim kapımızı çalmıyor. Başkalarınınkini de çalıyor ama aynı biçimde karşılanmıyor. İşte aramızdaki farklılık bu. Karşılama biçimindeki bu farklılık ideolojik, kültürel, geleneksel çizgiye dek uzanan ayrımı oluşturuyor. Biz şehitliklerle yeniden

çoğalıyoruz. Yeni değerleri şehitlerimizle kazanıyoruz. **Geleceğe giden yolu bugünden yarına kanımızla canımızla dölşüyoruz.** Bunun bizi devrime, iktidara daha fazla ve daha hızlı yakınlaştırdığını bilmek bize güven veriyor.

Parti-Cepheliler bu güçle savaşıyor. Ölme kararlılığını, gücünü bu değerlerden, tarihsel mirastan alıyor. Parti-Cepheliler şehitliğin, kahramanlıkların zafere giden kapıları tek tek nasıl açtığını çok iyi görüyor. Bunun için gerektiği yerde, sıra kendisine geldiğinde canını sakınmıyor. Halkı, vatani için, devrim ve zafer için kendini feda etmek ona zor gelmiyor. Geçmişe çeviriyor başını; kahramanlıkları yaratan şehitlerini son kez selamlıyor. Ve ileriye dönüp cüretle, kararlılıkla yürüyor ölümün üzerine.

Elbette bunlar kendine sosyalist diyen sahtekarların sandığı kadar kolay değildir. Özveri, kararlılık ve fedakarlık ister. Cesaret ister. Halka, devrime sınırsız bir inanç ister. Halkın iktidarını büyük bir tutkuyla isteyen bir çizgi, bu çizgiye dayanan köklü gelenekler ister.

Yoksa sorun bireysel cesaret ya da korku değildir. Bahsettiklerimiz **Parti-Cephe çizgisinin, geleneklerinin insanları şekillendirmesidir.** Bunun da temeli iktidar bilinciyle donanmak, iktidara ulaşmak için gereken politikaların, taktiklerin ve adımların cesur olmasıdır. Parti-Cepheliler işte bu yüzden ve

bu nedenle bu kadar çok ölmüştür.

"Dişe diş yürütülen bir savaş bu; devrimciler direniş, savaş ve ölüm biçimlerini tercih etme şansına sahip değiller çoğu kez. Mücadele, nerede, nasıl gerektiriyorsa orada savaşmakta, şehitliğe çeşitli biçimlerde ulaşmaktadırlar." (Devrimci Sol Dergisi Sayı 13)

Şehitlik Bizim İçin Kutsal Bir Değerdir

Tarihimiz boyunca yaratılan değerler, şehitlerimizin ölümü gülererek kucakla yaşlarındaki kararlılıklarının yansımasından başka bir şey değildir. Şehitlik kavramının tarihi çok eskilere dayanır. **Bizler açısından şehitliğin tanımı devrimin, inançların, halkın, vatanın, haklı bir davanın ölüm pahasına savunulmasıdır.** Şehitlik ölümün geldiği son anlarda başlayıp biten bir olgu değildir. Şehitlik bir sonuçtur. Yaşamı devrimcileştirebilmeyi başarmanın; yaşam içerisinde kendini yenileyebilmenin, devrimcileştirebilmenin başarıldığı oranda belirlenen, içeriği doldurulan bir kavramdır. Bu yanıyla şehitlik, beylik laflarla, aydınca lafazanlıklarla açıklanamaz. Şehitlik hayatın ve kavganın pratiğinde somutlanır.

Şehitlik elle tutulur...

İnsana güç katar...

Ve şehit olma anı geldiği zaman o ana kadar yaratılan ne kadar değer varsa hepsinin toplamı haline gelir.

Donuk değildir... Canlıdır şehitlik...

Her dönem bir önceki döneme göre farklı anlamlar taşır. Her dönem farklı misyonları vardır. Kavganın her anında karşılaşılabilecek bir sonuçtur. Bu yanıyla devrimciliğe başlandığı andan itibaren ölümün ödenmesi zorunlu bedellerden birisi olduğu bilinir. Devrimciler bu gerçeği en yalın haliyle ölümle nişanlı olmak diye değerlendirirler. Ölüm anı geldiğinde ise nişanlılık artık sona ermiştir. Gün düğün günüdür. Bu gerçeği söylemek, bunun teorisini yapmak elbette yeterli değildir.

Şehitlik devrimciler tarafından bilince çıkarılan bir gerçektir. Bilinç bir gerçeğin kabul edilmesi değil, o gerçeğe uygun bir pratiğe sahip olabilmektir. Bu nedenle bir devrimci ölüm anı geldiğinde bunu bir son gibi değil de yeni bir başlangıç olarak düşünür. Kendisini toprağa düşen bir tohum olarak görür ve yeni filizler vermenin rahatlığıyla gülererek karşılar ölümü. Geriden gelenler ise kanlarıyla sularlar ve büyütürler filizi. Bir devrimci, ölümüyle devrim hedefine bir adım daha yaklaştığını düşünür. Ölümün örgütleyiciliğini bilir. Ve bu bilinçle ölüm anını bile bir eylem gibi algılar. Bunun hazırlığını yapar ve alınabilecek en başarılı sonucu almak için uğraşır. O anı dahi halka devrimin mesajını iletmek için değerlendirir. Devrime verilecek olan yalnızca ya-

**Domuz daha
Düşman
geldiğinde
cansız bedenim
başına
Kurşun
yaralarının
vücudumda açığı
deliklerden önce
Kanla yazılmış
umudun adını
görmeli
siper
ettiğin kayada.
Ve isterim,
Son nefesimi
salmadan göğ
"Bir mermi de
benden aslanım"
şiiirini
bağıra bağıra
söylemeyi...
Yüreğimden
geçen budur
ama
nasip olur mu
bilmem.
Bildiğim
tek şey varsa;
son nefesimde
ben o şiiiri
yine söylerim.**

şam değildir. İradeyle yaratılan yeni değerler, geleneklerdir aynı zamanda.

Şehitlerimizin ölüm anlarında yarattıkları destanlar, onların inançlarının sarsıcı göstergeleridir. En küçük bir kararsızlık taşımamış, büyük bir inanç ve coşkuyla direnip, ölümleriyle düşmana en ağır darbeleri vurmuşlardır. **Savaşta kazanılmış bir mevzidir şehitlik.**

Şehitlik, o noktada milyonların bilincinde bir sarsıntı, bir hesaplaşma, karşı koyulmaz bir çağrıdır. Bunlar asla soyut, sadece duygusalık taşıyan değerlendirmeler değildir. Somutluğu Parti-Cephe'nin tarihidir. **Kızıldere, 1984 Ölüm Orucu, 12 Temmuz, 16-17 Nisan, 1996 Ölüm Orucu** başlı başına örgütleyen, savaştıran eylemlerdir. ...

Şehitlik, kahramanlık destanları, gelenekler yaratmak. İşte bu görevle hareket etmek, ölüme giderken yeni değerler yaratmak şehitlerimize özgü özelliklerdir.

Parti-Cephe'nin yarattığı kültürün bir sonucudur. Devrimimizin onuru ve gücüdür. Şehitlik bir bilinçtir dedik. Bu yanıyla ülkemiz devrim tarihinde bir mihenk taşıdır da aynı zamanda. Ülkemiz devrim tarihinde şehitlik gibi bir kavramı yukarıda anlattığımız çerçevede dolduran başka bir anlayış yoktur. Bu yanıyla mihenk taşıdır şehitlik bilinci.

Farklı örgütlerden yüzlerce devrimci şehit düşmüştür. Canlarını hiçbir kaygı

sunmadan mücadeleye feda etmişlerdir. Fakat örgüt olarak bunu bir kültür haline getirebilen yoktur. Kahramanlık, gelenekler üzerine birçok şey yazılır, söylenir, anlatılır. Ama sözler bir şey ifade etmez. Herşey açık ve yalındır.

"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik". İşte değer yaratmanın gerçek teorisi budur. Tarihsel bir misyonla hareket etmek, geride kalanlara bir manifesto, bir çağrı, tükenmeyecek bir miras bırakmak budur. Bunu yaratan ise bu konuda oluşmuş güçlü bir bilinçtir. **Esmâ Polat, 16-17 Nisan'ı duyduğunda, "bizler de ölüme hazır olmalıyız. Ölürken halkımıza güçlü mesajlar verebilmeliyiz"** diyordu yoldaşına. Ve birlikte düşünürken **"Duvara kanımızla hareketimizin adını yazabiliriz"** dedi Esmâ. Ve "Umudun adının duvara kanla yazılması" geleneği böyle ortaya çıktı. Ve bu gelenek Dersim'de şehit düşen gerillalara yanındaki taşta yazdırıyor umudun adını. Veya Küçükköy'deki bir kömürlükte, Gazi ayaklanması sırasında sedyede üzerine örtülen örtüye yazdırıyor umudun adını.

Şehitlerimiz, geleneklerimize uygun davranma ve yeni değerler yaratma konusunda birbirleriyle yarışmışlardır. Bu yarış Mahirler'den bugüne sürmektedir. Ve bu yarış yeni yaratılacak geleneklerin habercisidir.

Mahirleri düşünelim. Kızıldere'de teslimiyet dayatıl-

miştir. Onlarca “teori” yapıp teslim olabilirlerdi. Ama o zaman bugünkü Parti-Cephe potansiyeli çıkmazdı ortaya.

Bağcılar direnişi vardır tarihimizde... Ölüm kapıda ve mutlak. Çatışılacak. Ama ölümlü kabullenme, bekleme yok. Yani Düşmana bu cepheden de vurmaliyiz diyorlar. Ve **tilililer arasında dalgalanıyor bayrak.** Sıkılan onlarca kurşundan daha etkili bir vuruş oluyor.

Durmuyor değer yaratma bilinci. **Zehra Öncü** vardır örneğin. Elinde sakladığı bombayla patlar düşmanın önünde. Böyle bir vuruşla yeni bir tarzın da örneğini sergiliyordu. ...

Şehitlerimiz gerek operasyonlar, gerek kahramanlıklar boyutuyla her açıdan dersler bırakırlar bize. Ölümleleriyle bile öğretirler. Örnek almamızı, dersler çıkarmamızı isterler. Öğretmendir onlar. Fakat bilmeliyiz ki, şehitlerimizin pratikleriyle öğretmemimiz olabilmeleri onların iyi birer öğrencisi olmak için çaba harcadığımızda gerçek anlamını bulacaktır. ... Halka güven vermeyenler, ülkemiz halk gerçeğini kavrayamayanlara bir adım dahi attırmazlar. Halk, güvenmediklerinin peşinden gitmez. Güven ise, süslü laflarla, vaatlerle yaratılmaz.

Dergi sayfalarından “Savaşın, direnin, ölün” talimatı vermekle savaş yürütülemez. Böyle diyenler bugünü üç-beş kişiyi aşamamış, aile örgütlenmesi sınırlarına aş-

mamışlardır. Ölmeyi, öldürmeyi, savaşmayı kendi pratiğinde somutlayamayanlar, bu mücadelede şehitleri olmayanların süslü laflarla mücadeleden, devrimden söz etmesinin anlamı yoktur. İşte bu nedenle Parti-Cephe, savaşı ve şehitleriyle halklarımızın güvenini, onurunu, namusunu hep yükseklerde tutan olmuştur. Parti-Cephe adı, halkta hesapsız ön yargısız ve sonsuz bir güvendir. Bunu yaratan kahraman şehitlerimizdir...

Şehitlerimiz savaşma cüretimizi bilebilir. Korku ve panik yaşanmadı. Hazır değiliz, toparlanmalıyız denmedi. Tüm bedellere rağmen ısrar ve kararlılıkla yeni bedeller ödemekten kaçınılmadı. Bunun kaynağı, devrime olan inançtı. Korkanlar, kaçanlarla aramıza kalın sınırlar çektik. Kendi korkularını, kaçınlarını meşru göstermek için saldırıdılar bize. “İntihar” dediler. “Kan davası” dediler. Ama biz dinlemedik, durmadık. **Şehitlerini ölümsüzlüğe yeni şehitlerle uğurlayan bir başka hareket yoktur ülkemizde. Bu da bizim özgünlüğümüzdür.**

Buraya kadar bahsettiğimiz ve bilinç, kültür, gelenek halini almış şehitlik kavramı Parti-Cephe savaşçıları açısından ölümün yenildiği noktadır. Bunu başardığımız için de düşmanın elindeki tüm silahlar tükenmiştir diyoruz. Ölümü göze alan insanları yenebilecek hiçbir güç yoktur. Karşımızdaki düşmanın

inançla ölebilecek tek bir insanı yoktur. Onları bizlere karşı savaştıran çıkarları ve bencillikleridir. Düşman yüreksizdir. Düşmanın en büyük korkusudur ölüm. **Parti-Cepheliler işte bu noktada düşmana karşı büyük bir üstünlüğe sahiptirler.**

Parti-Cephelilerin ölümü sıradanlaştırması halkın bilincinde de ölümü küçültmektedir. Ölümün sıradanlaşması demek, korkunun aşılması, ölümün halk ve vatan uğruna yerine getirilmesi gereken herhangi bir görev olarak algılanmasını sağlamaktadır. Halk ve vatan için ölmek; bir pankart asmak, bir bildiri dağıtmak. Yasadışı gösteriye katılmak veya bir halk düşmanının cezalandırılması gibi eylem haline getirildiğinde bunun etkileri kısa sürede halk üzerinde de görülür.

Parti-Cephe şehitleri devrimcilerin ve halk kitlelerinin bilincinde bir sıçrama yaratmıştır. **Bu sıçramanın adı Gazi'dir. Okmeydanı'dır, Nurtepe'dir. 96 Ölüm Orucudur.**

DHKP-C savaşçıları ölümün yenilebileceğini göstermiş, halkın savaşının ve direnişinin meşruluğunu halkın beynine yerleştirmiştir. **Gazi'de** ya da başka alanlardaki gibi halk kahramanlıklarının yaşanması bu direnişler olmaksızın mümkün olamazdı. Ölümün sıradanlaşması düşmana vurulacak darbelerde yeni tarzların geliştirilmesidir. Düşmanın kabuslarını büyütme...

Yeni gelenekler, değerler

yaratmak sorumluluğu üzerimizdedir. Emperyalizm eliyle tüm dünyada silah elde savaşan güçlere yönelik sürdürülen **tasfiyeciliğe**; ülkemizde Kürt milliyetçileri tarafından eklenen halkalar karşısında daha ağır bedeller bizi bekliyor. Bugünün dünyasında yalnız kalmayı göze almadan, ve yalnız kalmanın getireceği bedelleri göze alamayan hiçbir hareketin başarı şansı yoktur. Parti-Cephe bu gerçeği hiç unutmadı. **Bu yola da kimseye güvenerek çıkmadı. Ve bunun sonucu olarak da bugüne kadar hiç kimsenin ödemeye cesaret edemeyeceği kadar büyük bedelleri ödedik.** Ödemeye de devam ediyoruz.

Bu kararlılık ve inançla yürüyoruz iktidara. Kızıldere'deki tohum vatan topraklarına serpilmiştir. Bu tohumu ülkemizin her yanında yeşertmek, savaşı Anadolu'nun her karış toprağına taşımak durumundayız. Partimiz halklarımızın umududur. Bu umudu, şehitlerimizle büyüttük ve bugünlere getirdik.

Şehitlik zafere kesin inançtır. Bu inanç taşınmadan, ölümün üzerine yürümek mümkün değildir. Zafere böyle kazanacağımızı biliyoruz. Bu topraklar üzerinde devrimcilik yapan kimsenin "Ölüm kapımı çalmasın" deme durumu yoktur. Devrim mücadelesinde bu ihtimal her zaman vardır. Ama dedik ya, mesele kapının nasıl açıldığıdır.

**Erdinç Aslan'a
EN GÜZEL MERHABA**

Hatay sıcak memlekettir yoldaşlar
kavurur, yakar sıcaklığı...
hele bir de
Samandağı vardır ki Hatay'ın...
bir sıcaklığı kalır akılda
bir de insanları...
Yarışır Samandağ'ın
sıcak havasıyla
insanın sıcaklığı,
geçer havayı...
ve sarar dostun yüreğini...

Adana bir o kadar sıcaktır,
Samandağ kadar...
hele geceleri
ve hele de
kimi geceleri...
O gecelerde
tek ten değil
yürek de kavrulur
o gecelerde
kahpe pusular kurulur
Ve o gecelerde
gülüşü altın sarısı
yiğitler vurulur...

Sen Samandağ'ın yağız delikanlısı
Sen Adana sokaklarının kartalı
gittin sen de
Yüreğinde

Ulucanların kini
ve ardında
yoldaşlarının;
"şimdi
sorulacak hesaba
bir hesap daha eklendi"
diyen yürekleri...
Samandağ'ın insanı sıcaktır
dedik ya yoldaşlar
hele de o insanın yüreği
sevdalıysa umuda
lafı bile olmaz sıcaklığın
alevdir,

yangındır artık elleri..
Yakar dünyayı sevdası için
Vurur zalimi hesap için...

Samandağlının

o gümbürtülü sesi
Umuda sevdalının yüreğinden
fırlayan

slogandır artık
ve Samandağlının vefası
uğruna ölünesi

sevgidir, yoldaşıktır artık
senin yangın yüreğin
bir kez daha

yaktı yüreğimizi yoldaşım,
ve bile di bir kez daha...
aklımız, yüreğimiz

dalıp giderken Ulucanlar'a
şimdi bir de
ulaşıyor sana...

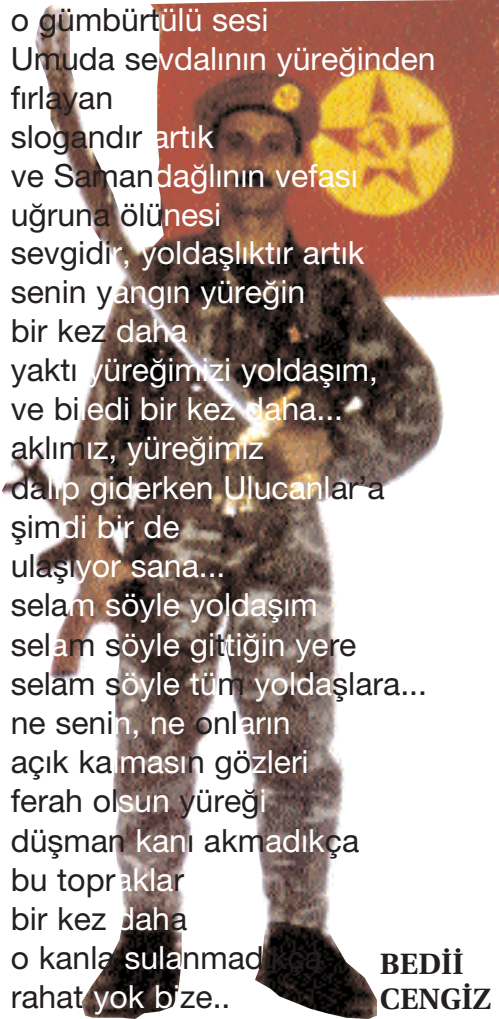
selam söyle yoldaşım
selam söyle gittiğin yere
selam söyle tüm yoldaşlara...

ne senin, ne onların
açık kalmasın gözleri
ferah olsun yüreği
düşman kanı akmadıkça

bu topraklar
bir kez daha

o kanla sulanmadıkça
rahat yok bize..

**BEDİİ
CENGİZ**

A DALILAR'IN TÜRKÜSÜ SÖYLENECEK...

30 yıldır Onlar'ın türküsü söyleniyor dilden dile.

30 yıldır hiçbir güç Onlar'ın sesini boğamadı.

Adalılar bir misyondur.

Adını Türkiye devrim tarihine kanla yazanların geleceğe bıraktığı mirastır.

Halklarımızın kurtuluş düşleri, Adalılar'ın yaşamı ve mücadelesinde somutlanmıştır. Onların açtığı kanaldan akmıştır bugünlere...

Kimi "maceracı" dedi Onlar'a, kimi "küçük burjuva sosyalisti"... Kimi "anarşist"likle suçladı Onları, kimi "terörist" diye karalamaya çalıştı...

Zehirli oklar savurdular düşüncelerine, inançlarına. Engeller çıkardılar yollarına, barikatlar kurdular. Sürek avları düzenlediler. Sokakları, caddeleleri tuttular, koca bir şehrin tek tek evlerini aradılar, Onları yoketmek için.

Yosun tutmuş hücreler, karanlık zindanlar, kahpe pusular, yağlı kurşunlar, zehirli oklar susturamadı, boğamadı, yokedemedi

Adalılar'ı.

Adalılar geçmişten günümüze uzanan devrim tarihimizde bir dönüm noktasını yarattılar... Başşğmez, tükenmez ve zafer yolunda ilerleyen bir siyasi çizginin mimarı oldular.

Adalılar'ın Çizgisi

Kurtuluş Umudu

Oldu...

Geçmişin Mirasını

Omuzladılar...

"Türkiye'deki marksist hareket şerefli bir mücadele tarihine sahiptir... Ama bu geçmiş mücadelelerin hatalarını eleştirmeyeceğimiz anlamına gelmez. Bugün ve yarın için doğru olan politika, dünün eleştirisinden çıkar."(1)

Geçmiş, geçmişte yaratılan değer ve gelenekleri, onurlu mücadele tarihini hiçbir zaman inkar etmedi Mahir Çayan. Kendisi de o dönem adım adım gelişen devrimci mücadelenin içinden gelmişti. 1960'lı yılların sonları ile 1970'li yılların başı halk

1) Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Atılım Yayınları, Mart 1992, Syf:194

muhalafetinin gelişip güçlendiği, oligarşiyi sarsan bir nitelik kazandığı bir süreçti. İşçi, memur, köylü, öğrenci, kadın, erkek halkın tüm kesimleri bağımsızlık, adalet, toprak reformu, daha iyi ve güzel bir yaşam talebiyle, düzene karşı tepkilerini dile getiriyorlardı.

Halkın gelişen muhalafetini düzenleri için ciddi bir tehdit olarak gören egemenler, baskı ve şiddeti her geçen gün biraz daha arttırdılar. Kitlesel gözetimlerle, sokak infazları, katliam ve işkencelerle halkın tepkisini bastırma-ya çalıştılar.

Mahir Çayan da bu halk muhalafetinin içerisindeydi. Genç yaşta sömürü ve zulüm düzenine karşı tepki duymaya başladı. Türkiye halkları sömürü düzeninin çarkları arasında inim inim iniletilirken, kendi yaşamını kurtarmanın derdine düşmedi, oturmadı, sessiz kalmadı. Devrimci mücadelenin içerisinde yer aldı.

Bu yıllar aynı zamanda, devrimci, sol örgüt ve partiler arasında ideolojik keşmekeşliğin yaşandığı bir dönemdi. Siyasi arena da birçok sol hareket olmasına rağmen, bunların hiçbirisi halkları kurtuluşa götürebilecek ideolojik-siyasi ve pratik bir çizgiye sahip değildi. Sol hareketler 50 yıllık revizyonist, reformist anlayışın zincirlerini kıramamış, ülkemizin

ekonomik, sosyal ve siyasal durumuna uygun bir mücadele hattı oluşturamamıştı.

Devrimci düşünceleri kavradıkça, yanlışları eleştirdi Mahir Çayan. Devrimci mücadelenin lafazanlıkla boğulmasına, ayakları ülke toprağına basmayan teorilerle kendi haline bırakılmasına göz yummadı. İnceledi, araştırdı. Halkın içerisinde, halkla birlikte yaşadı ve onların kurtuluşu için doğru yolu bulmaya yöneldi...

**“Aynılar Aynı,
Ayrılar Ayrı Yerde
Olmak Zorundadır”**

1970’li yıllar ülkemiz devrim mücadelesinde tarihsel bir dönemeç olmuştur. Halklarımızın ruhunda ve bilincinde derin izler bırakan bu dönemde, savaşıma ve netleşme de hızlı ve derinden yaşanır. Belli bir döneme kadar halk muhalafetine gençlik önderlik eder. Aslında “halkın önderliği”ne soyunan birçok parti, örgüt veya hareket vardır. Ancak bunlar, ya parlamentoculuğu savunan “güler yüzlü sosyalistler, ya ordudan medet uman “cuntacılar”, ya da “kapitalist olmayan yol” tezleriyle egemenlerle barışı savunan “salon devrimcileri”dir. Hepsi de “masabaşı devrimciliği” yapmakta, halkın fabrika okul ve toprak işgalleri,

**Adalılar
türkü söyler
Susar faşist
namlular
Cevahirim
vuruldu
Çarpışın
gerillalar**

**Adalı'nın
türküsü
düşmeyecek
dillerden
Adalı'nın
silahı
düşmeyecek
ellerden
Geliyor
Adalılar sarp
yamaçlı
dağlardan**

gösteriler ve çatışmalarla alanlara-sokaklara taşan öfkesini dizginlemeye çalışmaktadır.

"27 Mayıs Anayasası'nın sağladığı nisbi özgürlük ortamı içinde, Türkiye solu sınırlı da olsa legal çalışma olanaklarına sahip oldu. Çeşitli küçük-burjuva sosyalist fraksiyonlar ortaya çıktı. Belirli ölçüde bu akımların etkisi altında kalsa da, Türkiye üniversite gençliği, sosyalist gençler öncülüğünde bağımsızlık bayrağını yükseklerde tutmaya çalıştı. Bu mücadelesiyle Türkiye'nin politik hayatını önemli ölçüde etkiledi. Gençliğin parlattığı kıvılcım, giderek işçi ve köylü yığınlarını da sardı. Derinleşen ekonomik ve politik krizle birlikte, söz konusu küçük burjuva sosyalist fraksiyonların ihanetleri de iyice belirginleşmeye başladı." (2)

Pratik saflaştırıyordu. Kim halktan yana, kim değil? Kim halkın kurtuluşunu savunuyor, kim savunmuyor? Ülkemizin bağımsızlığını kim istiyor, kim istemiyor? Kim halka ve vatana bağlılık duyuyor, inanç, kararlılık ve cüretle öne atılıyor, kim kaçıyor?.. Bir bir ortaya çıkıyordu.

6. Filo'ları protesto gösterilerinde, Amerikan binalarının basılmasında, CIA ajanı Commer'in ara-

basının yakılmasında, Söke, Akhisar, Diyarbakır köylü mitinglerinde, Elmalı'da toprak işgalinde, Ankara, İzmir, Adana, Malatya, Trabzon ve Sam-sun'da yapılan anti-emperyalist eylemlerde, Singer grevi ve Kozlu kömür ocağı işçilerinin direnişinde, Ankara'da yapılan Yargıtay Yürüyüşünde, 15-16 Haziran direnişinde ve halkın emperyalizme ve sömürü düzenine tepkisini dile getirdiği pek çok eylemde **gençlik halkla omuz omuzaydı.**

Gençtiler ama, kavganın en önündeydiler.

Anadolu'nun dört bir yanında halkla omuz omuza döğüştiler.

Emperyalizme karşı **bağımsızlığı**, faşizme karşı **demokrasiyi**, sömürüye karşı **sosyalizmi** savundular.

Halkın sorunlarına, taleplerine sahip çıktılar.

Kavga onlarla güçlenirken, ağzı laf yapan "eski" olmakla övünüp caka satan "sol"cular küçüldü...

O dönem gençlik Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içerisinde örgütlüdür. FKF ilk dönemler parlamentocu TİP'in etkisi altındadır. TİP devrimci bir hareketin yokluğundan yararlanarak belli bir kitle-selliğe ulaşmıştır. Ancak, sağcı-reformist çizgisi halkın gelişen mücadelesinin

gerisinde kalmasına neden olur. FKF içinde örgütlü olan gençlik, devrimci öz kazandıkça, tabandan TİP etkinliğine karşı muhalefet geliştirir.

Mücadele TİP'e rağmen sürdürülür. Ve 1969'da gençlik TİP'in etkisini kırar. 4. Kongre'sinde FKF seçimlerini devrimci gençlik kazanır ve yönetime gelir. Bu değişime uygun olarak FKF, DEV-GENÇ ismini alır.

Dönemin en önemli özelliği sol hareket içerisindeki ideolojik netliğin sağlanamamış olmasıdır. Yanlış ile doğru birbirine karışmıştır. Mahir Çayan bu durumu şöyle anlatır:

"Ülkemizde güçlü bir proletarya hareketinin olmamasının sonucu, solda ideolojik seviye yüksek değildir. Bu yüzden, böyle bir ortamda neyin doğru olduğu, neyin eğri olduğu ayırtedilemez olmuş; herşey birbirinin içine girmiştir." (3)

Doğru ile eğri, yalan ile gerçek, eski ile yeni çarpışma halindedir. Birinden biri üstün gelecektir. Sap ile saman birbirinden ayıklanacak, mücadele kendi kanalında akarak, devrimci rotasını bulacaktır.

"İşte biz bu hava içinde, biraz da bu havanın etkisinde kalarak doğru

çizgiyi, ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır yürüyerek bulduk. Aynı yavaşlıkta da pratiğe geçtik. Teoriyi devrim yapmak için okuduk öğrendik. Ancak bu ulema olduk anlamında yorumlanmamalıdır. Biz sosyalizmin öğrencileriyiz. Ve bu öğrencilik hayatımız boyunca devam edecektir." (4)

Artık kaçınılmazdır. "Ayrılar ayrı yerde, ayrılar aynı yerde" olacaktır...

Artık tek hedef vardır: DEVRİM...

Halkın kurtuluşu ancak devrimle kazanılabilir di.

Devrim ancak Adalılar'ın çizgisiyle; Adalılar'ın kendilerini halkların kurtuluşu ve vatanlarının bağımsızlığı uğruna feda edebilen cüret ve inancıyla gerçekleşebilirdi.

Hayat Adalıları Birazaya Getirdi...

"(...) Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları birazaya getirdi." (5)

Devrimci Hareketi oluşturan kadroların birazaya gelmesini bir yazısında bu sözlerle anlatıyordu Mahir Çayan. Gerçekten de hayat, mücadelenin kızgın pratiği, genç ama

**Omzumuzda
mavzerler
dağlarda
adım adım
Maltepe'de
çarpmıyor
yiğit
iki Adalım**

3) Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:229

4) a.g.e. Syf:290

5) a.g.e. Syf:208

halkın kurtuluş özlemle-riyle kuşanmış ve Anadolu İhtilali'ni gerçekleştirmeye ant içmiş devrimcileri biraraya getirmişti. "Eşitler arasında birinci" durumunda olan Mahir Çayan en öndeydi. Ve Adalılar'ın kim olduğunu şu sözlerle anlatıyordu.

"Bu örgüt, Türkiye'deki karşı-devrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar, bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların örgütüdür." (6)

Adalılar vardı artık.

Artık onlar konuşacaktır.

"Örgütü örgüt yapan, onu kitlelere tanıtan, program veya yaldızlı laflar değil, devrimci eylemdir." diyen Mahir Çayan ve yoldaşları, faşizmin burçlarına bağımsızlık ve kurtuluş bayrağını dikmek için çarpışacaktır...

Adalılar'ın Yolu İhtilalın Yoludur

Adalılar, bir yandan sol saflardaki çarpıklıklara, yanlışlara karşı ideolojik mücadele yürütürken, bir yandan da silahlı mücadelenin hazırlıklarını yapmaktadırlar. Silahlı mücadele ülkemizde devrim mücadelesinin olmazsa

olmazdır. *"Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır."* der Mahir Çayan. Halkı mücadeleye saflarına çekmek, halkın öncüsü olmak boş laflarla gerçekleştirilemez; bu yaşanan deneyimlerden çıkartılmıştır. Mahir Çayan'ın dediği gibi;

"(...) Türkiye halkı, soyut propagandaya, 'ceğiz, çağız'a hiç ama hiç itibar etmez. Kitleler 961'den beri bu tip dergilere, bildiri- lere alıştırlar. 'Lafla peynir gemisi yürümez! Kitle, öncüsünü bizzat savaşın içinde görmek ister. Görecektir ki, senin içtenliğine inansın. Bu da yetmez. Senin önemli bir güç olduğuna inanacak ki sana meyletsin, sempatisi güvene, güveni de giderek desteğe dönüşsün." (7)

Silahlı mücadele, oligarşinin saldırılarını da arttırır. Silah kuşanan yalnız Adalılar değildir; Deniz'ler, Kaypakkaya'lar da 50 yıllık pasifizmin zincirlerini kırmak için mücadele etmektedir. Alanlarda, sokaklarda cüret vardır artık. **Anadolu devrimci eylemlerle sarsılmaktadır.**

Giderek halkın geniş kesimlerinin desteğini alan silahlı direniş çizgisi

6) a.g.e. Syf:208

7) a.g.e. Syf:340

karşısında oligarşi çaresizdir. “Çare” aramaktadır. 12 Mart 1971’de askeri cunta yönetime el koyar.

12 Mart darbesini Mahir Çayan şöyle değerlendirir:

“Ülkemizde 12 Mart askeri darbesinin olması bir tesadüf değildir. Bu genel olarak, emeryalizmin üçüncü bunalım döneminin, özel olarak Amerikan ekonomisinin 1967’den beri içine girdiği korkunç krizin, Yankee işgali altındaki ülkemize yansımalarının bir sonucudur. Ülkemizdeki rejimin militarize olması ve de saldırganlığını arttırması, Amerikan emperyalizminin ekonomisini aske-rileştirmesini olağanüstü artırıp içeride ve dışarda terörünü arttırmasının ‘Küçük Amerika’da yansımasıdır.” (8)

Kesinlikle kimseden geri kalmayan, kendini en doğru, en iyi sanan ve devrimcileri “bir avuç”, küçük burjuva olmakla suçlayan “masabaşı solcu”ları, 12 Mart darbesiyle birlikte büyük bir bozguna uğrarlar. “Silahlı propaganda, gerillaya karşı olmanın hainlik sayıldığı, hemen hemen herkesin savaş, silahlı eyleme geçme sözlerini ağızından düşürmediği 12 Mart öncesi ortam ile 12 Mart sonrası

ortam iki ayrı dünya gibidir” diyen Mahir Çayan bu durumu, “Bu son derece doğaldır. Çünkü her darbe, sağ ve pasifist eğilimleri ortaya çıkartır” sözleriyle değerlendirir ve “12 Mart’tan sonra Türkiye sonunda birbirine zıt iki gelişim”i şöyle izah eder:

“Birincisi genellikle öğrencilerin dışında halkın çeşitli kesimlerinden gelen pek çok yeni ve tutarlı eleman silahlı propagandanın etrafında toplanırken, legal dönemin bazı keskin ‘cazip şöhretleri’ de, geçmişte yanlış düşüncüklerini söyleyerek, pasifizmin cephesine gönüllü yazılmışlardır.” (9)

Revizyonistler, reformistler, sözde keskinlik yapan ama pratiğe gelince kollarını kıpırdatmayanlar, yığınlar, örnekler, pasifistler mücadele alanında yoktur. Gerçek yüzleri bu kez tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Halk üzerindeki sömürü ve zulüm alabildiğine artmıştır. Halkın düzene karşı memnuniyetsizliği patlama noktasına gelmiştir. Ancak, devrimci öncülüğün olmadığı yerde, halkın düzene karşı çıkmasını beklemek, boşuna bir çabadan öte gitmemektedir.

Adalılar, 12 Mart cuntasının baskı ve terörüne, örneklerin, mücadele kaç-

8) a.g.e. Syf:332

9) a.g.e. Syf:349

kınlarının yılgınlık teorilerine rağmen, ihtilalin yolunda adım adım yürürler. “Silahlı savaş”ı kararlılıkla sürdürürler.

12 Mart cuntasıyla birlikte kurulan 1. Erim Hükümeti’nin halkın karşısına, “ilerici, Atatürkçü, reformist” görünüm altında, demagoji ve yalanlarla çıkmasına karşı mücadele ederler. Ve 1. Erim Hükümeti’nin gerçek yüzünü açığa çıkartırlar.

“(…) Silahlı propaganda, 1. Erim Hükümetinin gerçek yüzünü ve emellerini, oligarşinin en gerici, en azgın ve terörist yönetimi olduğunu açığa çıkarmıştır.” der Mahir Çayan ve temel mücadele biçimini şu sözlerle vurgular: “Bundan böyle, bütün legal yolların tıkanmasından emekçi halklara karşı tenkil politikasının en gaddarca sürdürülmesinden dolayı, kitlelerle diyalog kurmanın ve onları devrim saflarına çekmenin temel mücadele biçimi silahlı propagandadır.”

Temel mücadele biçimini hayata geçirirler. Ve 17 Mayıs 1971 tarihinde “Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, (...) Amerikan emperyalizminin maşası siyonist İsrail’in Türkiye Başkonsolosu olan ve de ülkemizdeki siyonist hareketlerin organizasyonunda önemli rolü olan Efraim Elrom’u kaçırmıştır” açıklaması ile halklarımızın kurtuluş umudunu

ilan ederler.

THKC MK imzasıyla yayınlanan bildiriyle, ülkemizin durumunu ve buna karşı ne yapılması gerektiğini şu sözlerle anlatırlar:

“Bugün ülkemizde işgalci düşmanın ziyafet sofralarından kalan artıklarla beslenen bir avuç hain, bir avuç köpek bu alabildiğine iğrenç düzeni sürdürmek, Amerikan emperyalizmine gerektiği gibi uşaklık etmek için kurdukları zulüm çarkını insafsızca çeviriyorlar. Soygun ve talanlarına karşı duran her yurtsever meydanlarda kurşunlanıyor. İşçilerin ve köylülerin, ekmek ve toprak isteyenlerin sesi kan ve zulümle susturulmak isteniyor. Yarattığımız ve ürettiğimiz zorla elimizden alınıyor.

“(…)”

“Kendi topraklarımız üzerinde köle bir halk haline getirildik.

“Bu durum hep böyle sürüp gidecek midir?

“HAYIR BİN KERE HAYIR!

“Bu durum böyle süregidemez; artık isyan etmek, silaha sarılmak, işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçmek zamanı gelmiştir.

“Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere vız gelir. Onlar bir avuç, biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur ama kazanacağımız koca bir

dünya vardır.”

O döneme kadar gerçekleştirilen devrimci eylemlerin de üstlenildiği bildiri;

“Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bağımsızlık savaşında bütün gerçek yurtseverleri kendi saflarına çağırır. THKC bütün ihtilalcilerin, yurtseverlerin, Türkiye Halkının Kurtuluş Cephesidir.”

Bildiri, “Kurtuluşa Kadar Savaş” sözleriyle son bulmaktadır. Bu bildirinin yanı sıra, Türkiye Devriminin stratejisini ortaya koyan “İhtilalin Yolu” bildirisini de yayınlayan Adalı’ların;

“Türkiye ihtilalinin yolu, partimizin yoludur. Partimizin yolu halkımızın kurtuluş yoludur” mesajı nettir, berraktır. Bu yüce ideali gerçekleştirmenin; emperyalist işgale ve faşist düzene son verip, halkın kurtuluşunu kazanmanın mesajıdır. İhtilalin yolunda ilerleyen Adalılar, artık Türkiye halkları için düşleri gerçeğe dönüştürecek umuttur.

**Engelleri Aşa Aşa,
Barikatları Yıka Yıka
İlerlediler...**

“Kurtuluşa Kadar Savaş” şiarını rehber edinen Adalılar’ın “Türkiye Devrimi’nin Yolu”nu netleştir-

me süreci sancısız ve rahat gerçekleşmemiştir. Birçok engelle, barikatla karşılaşılar. Kontrgerilla Türkiye’deki ilk deneyimlerini onlara karşı yürüttüğü sürek avında kazandı. Tarihe işkence merkezi olarak geçen Ziverbey Köşkü, ilk kez Onlar için açıldı. Üç Adalı; Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı ve Hüseyin Cevahir’in peşinde iz süren av köpeklerinin şefi faşist general Faik Türün Onlara karşı yürüttükleri savaşı şu sözlerle anlatıyordu: “(...) *İdeolojik ve bölücü akımlar Türkiye’yi tehlikeli bir dönemece getirmiştir... Biz bunlara karşı bir savaş açtık, bu savaş kazanılacaktır.*”

Oligarşinin bu saldırıları çaresizliğini de açığa çıkarıyordu. 12 Mart cuntasının baş aktörlerinden olan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Memduh Tağmaç çaresizliklerini şu sözlerle itiraf etmek zorunda kalıyordu: “*Sosyal uyanış, ekonomik gelişmenin önüne geçti. Türkiye hiçbir zaman sokağa bırakılamaz. Bugünlere nasıl geldik? Ve bu badireden nasıl çıkacağız?*” (10)

Oligarşinin saldırıları karşısında Adalılar bir milim dahi gerilemediler. Her dönem olduğu gibi yine Mahir Çayan’ın yaşamında da, sözlerinde de

ÖFKE ŞAHLANIR TAŞAR YÜREKTEN (Ulucanlar Şehitlerine)

**Gün Sizin ölüm
haberinizle
doğdu yoldaş...
Neşlerim ben
böyle günü...
Parçalanmış
bedenleriniz,
Delik-deşik
olmuş
vücutlarınız,
çıkışmış gözleriniz,
akmış kanınız
Neşlerim ben
böyle günü
neşlerim...
10 can
10 can birden...
Alçakça,
kahpece,
kalleşçe...
Kurşuna mı
dizdiler sizi
can...
Deldiler mi
yüreğinizi
tam ortasından...
Güneş mi
doğmuş
ondan sonra?
Neşlerim ben
böyle günü
neşlerim...
Ulucanlar...
Adı üstünde
Ulu canlar...**

**O köhne
mapushanenin
avlusu
bir Denizleri
gördü
bir de
gümbür gümbür
direnen sizleri...
O Mayıs
şafağında
tekmelenen
sandalye,
atılan slogan
ve göğ
yükselen inanç
yıkmıştı köhne
mapushanenin
duvarlarını.
Ve
ondan beri de
Ulucanlar
kalmıştı adı.
Duvarlarından
değildi
ululuğu
canlarındandı...
İşte şimdi
Ulucanlar
daha bir ulu...
10 şiğidin kanı
O üç şiğidin
kanına karıştı
10 şehidin kolları
Denizlerle
kavuştu.
Bir yandan
hiç silemeyeceği
bir kan lekesi
sürerken
kendi yüzüne
düşman
ve
bir yandan**

kararlılık ve kurtuluşa olan inanç vardı. “*Oligarşinin terörü, şiddeti ne kadar artarsa artsın, partimiz gerilla savaşına devam edecektir. Partimizin yolu, ihtilalin yoludur. İhtilalin yolu Partimizin yoludur.*” (11)

Tutsaklıklar yaşandı. Hücrelerde, hapishanelerde prangalamak istediler düşüncelerini. Onları halktan tecrit ederek “İhtilalin Yolu”na diken ektiler, çukur kazdılar. Sıkıyönetim ilan ettiler, mahkemeler kurdular. Vur emirleri çıkardılar. “Balyoz Operasyonları”, Fırtına Operasyonları düzenlediler.

Hiçbiri kar etmedi...

Temel sağlam atılmıştı. Mahir Çayan cunta öncesi şu öngöründe bulunmuş ve gelecekte nasıl bir tavır alacaklarını ifade etmiştir:

“*Kemalizm kisvesi altında bir cunta gelecek, ama bu kemalist değil, faşist cunta olacak. Esas hedefi de o dönemin devrimcilerini nötralle etmek olacak. Karşı devrimin saldırılarına Türkiye’de silahlı direniş hiç olmamıştır; bunu biz başlatmalıyız. Bir direniş geleneği yaratmalıyız. Bu direnişte bizim çoğumuz, belki de hepimiz ölebiliriz, ama gelecek kuşaklara bir direniş geleneği bırakırız...*” (12)

Direnış geleneğini kanla yazdılar tarihe. Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir hain bir pusuda kuşatıldıklarında tarih onları yazıyordu ak sayfalarına. Saatlerce sürdü çatışma. “Asla Teslim Olmayacağız” diye haykırıyordu Adalılar. Mahir, faşist cellatların üzerine çevirdiği namluların karşısında şöyle sesleniyordu halka;

“*Biz sizler için, yoksul halkımız için dövüşüyoruz. Sizin için, sizler için, çocuklarımız ve bağimsız bir Türkiye için toprağa düşüyor bedenlerimiz.*”

Bu çatışmada Hüseyin Cevahir şehit düşer, yoldaşını yüreğine gömen Mahir Çayan ise ağır yaralı olarak tutsak edilir. Sorgular, işkenceler ve mahpusluk...

Gözler mahkemelere çevrilir. Onları yargılamak isteyen oligarşinin yüzüne daha ilk duruşmada “Faşist cuntaya teslim olmadıklarını, bundan böyle de tek bir Parti-Cephelinin teslim olmayacağını” haykırırlar.

Hapishanede de, yeniden mücadele alanlarına çıkmanın fırsatları kollanır.

“*(...) Ben kaçmak için fırsat kolluyorum.*”

“Ölmek önemli değil, fakat bir devrimci sonuna kadar (her şart altında)

11) Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:350

12) Turan Feyizoğlu, Mahir, Syf:258

mücadele etmelidir. Kaçmak ihtimalim yüzde bir. Herşeye rağmen bu yüzde biri kullanacağım.”(13)

Yüzde bir ihtimal kullanılır. 29 Kasım 1971 günü duvarlar aşılır ve **Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Cihan Alptekin, Ziya Yılmaz, Ömer Ayna** özgürlüğe kavuşurlar.

Özgürlük eylemi oligarşiyi derinden sarsar. Emekli **Orgeneral Necip Torumtay** daha sonraki süreçte o zaman yaşadıklarını şöyle anlatır:

“Mahir Çayan’ın hapishaneden tünel kazarak kaçaışı Zırhlı Tugayın moralini ve düzenini bir hayli sarsmıştı. Göreve başlamadan önce talimat almak üzere Genelkurmay Başkanı ve Kara Kuvvetleri Komutanı tarafından Ankara’ya çağırıldım. Her iki komutan da tedirgin durumdaydı.”(14)

Oligarşinin diktiği engeller, kurduğu barikatlar bir bir başlarına yıkılmaktadır. Adalılar’ın ihtilal koşusu durdurulamamaktadır.

Devrime Savaş Savaş Zafere Adım Adım...

Artık ortalıkta pek görünmeyen ve isimlerinin başına “dönek” veya “mücadele kaçkını” sıfatları

konulmadan anılmayan birçok “eski tüfek” 1968-1970 yıllarının nostaljisini çok severler. Dönekler kendilerini “68 kuşağının insanları” olarak tanıtmaktan da ayrı bir haz duyarlar.

Mahir Çayan’lar silahlı mücadele çizgisini kararlı ve ısrarlı bir şekilde sürdürürken, oligarşinin saldırılarına göğüs gerdikleri gibi, bu mücadele kaçkınlarının zehirli oklarına da göğüs gererler.

Revizyonizmi kendine bayrak edinmiş pasifist sol, başından beri Mahir Çayan’ların karşısındadır. Onlara engeller çıkartırlar, ideolojik mücadele adı altında küfür ve hakarete varan sözlü saldırılarda bulunurlar. Pasifist solun bu tavrı, ayaklarının altındaki yumuşak zeminin kaymasından kaynaklıdır. 50 yıldır statüleriyle, kalıplaşmış düşünceleri ve yaşamlarıyla hareket etmektedirler. Adalılar’ın mücadelesi statüleri parçalamaya başlamış, pasifist solu sarsmıştır. Revizyonistler ve oportünistler bunun hezeyanı ile zehirli oklarını atmaya devam ederler. Mahir Çayan kararlıdır, zehirli oklar kırılacaktır:

“Varsın bütün oklar üstümüze yağsın. Biz, doğru gördüğümüz bu yolda sonuna kadar yürüyeceğiz. Bu yolda çeşitli suç-

**asla
veremeyeceği
bir hesap
asarken
boynuna düşman
10 bayrak
yükseledi
Ulucanlar’dan.
10 bayrak
dalgalandı
Ulucanların
burçlarından.
Bir mapushane
değil artık orası
bir kale
bir direniş kalesi
bir savaş kalesi
ve burçlarında
10 yiğidin
bayraklaşmış
bedenleri...**

13) a.g.e. Syf:440

14) Necip Torumtay’ın Anıları, Syf:58

lamalara, haksız kötüler, iftiralara, küfürlerle hatta provokasyonlara hedef olacağız. (...) dünyanın her yerinde, her zaman marksist hareket oportünizmin suçlamalarına, iftiralarına, hatta provokasyonlarına rağmen, emperyalizmin ve hakim sınıfların insanlık dışı bütün cebir ve baskılarına rağmen, giderek güçlenmiş, çelikleşmiş ve zafer kazanmıştır.”(15)

Türkiye sol hareketine hakim olan reformist-revizyonist anlayışın kırılması kolay olmaz elbette. İdeolojik netlik sağlansa da revizyonizmin etkisi hala görülmektedir. Sorun bunlara karşı mücadele edip etmeme sorunudur. İhtilalin yolunu tıkamaya çalışan bu anlayışlara karşı tavır almak halkların kurtuluş umudunun geleceğiyle direkt bağlantılıdır. Mahir Çayan bu gerçeği şöyle anlatır:

“Bu hareket, revizyonizmin uzun yıllar etkin olduğu bir ortamda yeşermiş, gelişmiş ve güçlenmiştir. O yüzden işler ne kadar sıkı tutulursa tutulsun başlangıçta, şu veya bu ölçüde, bu ortamın izlerini içinde taşıyacaktır. Tersini düşünmek idealizmdir. Bu kalıntılar, savaş içinde, savaşla savaşla atılacaktır.”(16)

“Revizyonizmin kalıntıları” devrimci hareket içinde de kendini gösterir. Mahir Çayan’lar hapishane duvarlarını aşp yeniden mücadeleye koştuklarında, yokluklarını fırsat bilenler tarafından ihanete uğradıklarını görürler.

İhanet layık oluşu yeri bulmakta gecikmez.

Adalılar’ın durup dinlenmeye zamanı yoktur; ihaneti hakettiği şekilde ezip geçerler... “İhtilalin Yolu”nu hiçbir güç tıkamayacak, halkların kurtuluşunu hiçbir güç engellemeyecektir.

Mahir Çayan, erken devrim hayalleri içerisinde değildir. Nasıl ki revizyonizmin kalıntıları savaşla savaşla aşılacaksa, zafer de adım adım kazanılacaktır. Bu “İhtilalin Yolu” başlıklı bildiride ifade edilmiştir:

“Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz, iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak, düzenli ordular savaş aşamasında bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmekten söz etmek mümkündür. Ve biz, bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece, halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla da dövüşüyoruz” (THKP Bildirisi)

15) Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:196

16) a.g.e. Syf:208

Bir Haykırış Yükseldi Kızıldere'den...

30 Mart 1972'de yükselen bu haykırış, Anadolu ihtilalinin manifestosu oldu. Kızıldere'de Mahir Çayan ve Halk Kurtuluş Savışçuları vuruldu...

Mahir Çayan'ı Türkiye halklarının önderi ve kurtuluş umudu yapan özelliği, O'nun devrimci ilke ve değerlere sıkı sıkıya sarılması ve bunlardan asla **taviz vermemesidir**. Tüm yaşamında **ilkelidir**. Tüm yaşamında, koşullar ne olursa olsun **devrimci değerleri sahiplenir**. Hapishane duvarlarını aşır özgürlüğünü kendi elleriyle kazandıktan sonra, mücadeleyi kaldığı yerden yeniden başlatmak için çalışır. Nasıl ki, ihanetin alt edilmesi O'nun için kaçınılmaz ve ertelenemez bir görevse, o dönem gündemde olan **Deniz Gezmiş'lerin idamına karşı tavır almak da devrimci bir görevdir**. Nasıl ki, ideolojik netliğin ve sağlamlığın korunmasında "Aynılar Aynı Aynılar Aynı Yerde" kümelenmek zorunda ise, devrimci birliktelikleri yaratmak da bir görevdir. Bunların yerine getirilmesi, doğru bir bakış açısıyla değerlendirilmesi, ilke ve değerlere bağlılıkla orantılıdır.

"Deniz'lerin idamı Türkiye Devrimi'nin prestijidir" der Mahir Çayan.

Devrimin prestiji kuru-

nacaktır. Deniz Gezmiş'lerin başka bir örgütün insanları olması, onların sahiplenilmesini, oligarşinin onlara yönelik saldırısına karşı göğüs gerilmesini engellemektedir.

Saftırlar; grup faydacılığı, hile-hesap yoktur düşüncelerinde.

Oligarşi bütün Anadolu'da didik didik Onları ararken, tüm yurttan Onları bulmak için terör estirirken, Onlar, Deniz'lerin idamını engellemek için eyleme geçerler.

19 Şubat 1972 günü, **Ulaş Bardakçı**, İstanbul Arnavutköy'de pusuya düşer, çatışır ve halkın yüreğine gömülür. Ardından 6 Mart 1972 günü bir başka Adalı, **Koray Doğan** faşist cellatlar tarafından Ankara'da, sokak ortasında arkasından vurulur.

Katliamlar durdurmaz Adalılar'ı. Mahir Çayan yine savaşın en önünde, ihtilalin engebeli, dolambaçlı, sarp yollarını adımlamaktadır. Halk için ölen Adalılar üzerine bir kez daha kararlılık antı içer.

26 Mart 1972'de Ünye Radar Üssü'nde çalışan üç İngiliz teknisyen kaçırlır. **Eylemin amacı Deniz Gezmiş'lerin idamını engellemektir**. Yayınlanan bildiri de şunlar söylenir:

"1972'nin Türkiye'sinde tek bir yurtseverin, öncü savaşçının oligarşinin ipiyle hayatına son verilmek istenirse, bu İngiliz ajanları da halkın dev-

**“Devrim yolu engebelidir, dolam-
başlıdır, sarp-
tır... Kurtuluş
bayrağı bu yolu
tırmanan gerilla-
ların birbirine
iletmesi ile oli-
garşinin burçla-
rına dikilecektir.
Her engebede
düşen gerillala-
rın gövdesi bir
devrim fırtınası
yaratır... Düşen
gerillaların kanı
devrim yolunu
kızılaştırır, ay-
dınladır... Düşen-
ler geride kal-
mazlar, Onlar;
emekçi halkın
kalbinde, ruhun-
da ve bilincinde,
devrimin önder
ve itici sembolle-
ri olarak yaşar-
lar...”**

*rimci öncülerinin kurşun-
larıyla yok olacaktırlar.”*

İngiliz ajanlarının kaçırılması oligarşiye meydan okumadır. Emperyalizmin gönüllü uşakları mesajı almakta gecikmez. İsmet İnönü şöyle bir açıklama yapar:

*“Ülkemizde çalışan İn-
gilizler ulusun şerefine
teminatı altındadır. Onla-
rı öldürmek bütün ulusu
leke ve töhmet altında bı-
rakacaktır.”*

İngiliz ajanlara sahip çıkmayı “şeref” bilen bu uşaklar vatanın ve halkımızın kurtuluşu için mücadeleye eden Adalılar’a karşı kapsamlı bir operasyon başlatır.

30 Mart 1972’de Anadolu halklarının hafızasına bir daha silinmemecesine kazınacak olan o büyük çatışma yaşanır. Tokat’ın Niksar ilçesi Kızıldere Köyü’nde Türkiye Devrimi’nin Yolu kanla yazılır. Köy evinde Anadolu ihtilalinin önderi Mahir Çayan vardır, Adalılar vardır. Köyün çevresini kuşatanlar ise emperyalizmin gönüllü uşağı, faşist celatlardır. Bu cellatların şeflerinden biri, on yıllar sonra nasıl bir halk ve vatan düşmanı olduğu açığa çıkan MİT’çi Mehmet Eymür’dür. Mehmet Eymür on yıllar sonra “Anı”larını yayınladı. “Anı”larında Kızıldere’yi şöyle anlatır:

“Çayan ve arkadaşları

*marşlar söylemeye ve za-
man zaman askerlere laf
etmeye başladılar. Bizi si-
vil pantolonlarımızdan
tanıdılar. ‘Sam Amca-
nın Adamları’, ‘Faşist
MİT’çiler’ gibi sözlerle biz-
leri kızdırmaya çalışıyor-
lardı.” (17)*

Mehmet Eymür ve onun gibilerinin “Sam Amcanın Adamları” ve “faşist” oldukları bugün herkesin görebileceği netliktedir. Mahir Çayan’ları ketleden bu Susurluk kahramanı cellatlar efendilerine uşaklıklarını devrimci kanı dökerek kanıtlamış ve her katliamlarından sonra ödüllendirilmişlerdir. Onlar emperyalizmin uşağı, faşist cellatlar olarak, Mahir Çayan’lar ise ülkemizin ve halklarımızın kurtuluşu için kendini feda eden kahramanlar olarak yer etmişlerdir halkların hafızasında...

Adalılar Yaşıyor...

30 Mart 1972 ve Kızıldere, Anadolu halklarının hafızasından silinmez, silinemez. Bundan 28 yıl öncesini hatırlayanlar o günleri biraz hüznü, ama illa ki umutla anarlar. Mahir Çayan ismini duyduklarında gözleri çakmak çakmak olur ve ağızlarından “İşte asıl devrimci onlardı” sözleri duyulur. Mahir Çayan’ı hiç görmemiş olsa da

birçok insan “Mahir Çayan’ı şurada gördüm” ya da “Mahir Çayan şuraya gelmişti” sözleriyle başlayan anılar anlatır. Artıniyet yoktur bu anlatımlarda; halkımızın bu yiğit insanlara duyduğu sevgi, saygı vardır. Ve tüm anılar onlara umut olarak sarıldıklarını gösterir.

Yaşları daha küçük olanlar, o dönemi yaşayamamış olmanın burukluğunu yaşarlar. Ama ya kitaplardan, dergilerden okuduklarından ya da büyüküklerinden dinledikleri anılardan o dönemi yaşamış ve o yiğit insanları tanımış kadar olurlar. Onlar da başta Mahir Çayan olmak üzere o dönemin devrimcilerine hayranlık, sevgi ve saygı duyarlar.

O dönemi kabus gibi hatırlayan ve Mahir Çayan’ları sevmek bir yana, nefretle ananlar da vardır. Bunlar ellerinden gelse 30 Mart tarihini takvim yapraklarından çıkarmak, Mahir Çayan’ları da hiç yaşamamışçasına unutturmak ya da en azından devrimci kimliklerinden soyundurarak tanınmalarını sağlamak istemişlerdir, hala da istemektedirler...

Yine, Mahir Çayan ve dönemin devrimcilerinin anılarına bağlı olduklarını söyleyen, ancak düşünceleri ve yaşam tarzlarıyla onlardan fersah fersah uzak olanlar da vardır. Bunların kimileri Mahir Çayan’ları “Aziz” mertebe-

sine çıkartıp idealize ederek, kimileri devrimci kimliklerinden soyundurarak, kimileri de ideolojik eleştiri adı altında zehirli oklar savurarak, oligarşiyle aynı kulvarda buluşmuşlardır.

Halklarımızın kurtuluşu ve vatanımızın bağımsızlığı uğruna kendilerini feda etmelerinin üzerinden 28 yıl geçmesine rağmen, başta Mahir Çayan olmak üzere o dönemin devrimcilerinin hala bu kadar etkili olmasının tek nedeni vardır: Onlar yaşamlarında ve düşüncelerinde devrimi yaşatmışlardır.

Bu toprakların insanıdır Onlar.

Anadolu topraklarında yaşamış, ülkemizin bağımsızlığı ve halklarımızın sömürü ve zulüm düzeninden kurtulması için mücadele etmişlerdir.

Devrimciliklerinin temelinde yurt ve halk sevgisi vardır. Mahir Çayan’ın:

“(...) nasıl silahını yitiren ordu, orduluk niteliğini yitirirse, yurtseverlik coşkusu taşımayan devrimci de devrimcilik niteliğini yitirir.” sözleri bu sevginin en özlü ifadesi olmuştur.

“Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye” sloganı düşme- miştir dillerinden.

Halkımızın bağrında yetişmiştir onlar. Küçük burjuva devrimcileri gibi halka üstten bakıp küçümsememişlerdir. Halkın Kurtuluşu için yaşamış,

Ve onlar; liderdirler, liderler devrim savaşında masa başında oturmazlar, bu savaşta en ön safta savaşırılar... Düşenler devrim için, devrim yolunda vurularak düş- tüler. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gömüldüler... Onlar; Kurtuluş- şa Kadar Savaş şiarını devrim yoluna kanlarıyla yazdılar... Yolumuz; devrim yolunda düşenlerin yoludur... Kurtuluşa Ka- dar Savaş!”

mücadele etmiş ve yaşamlarını da bu uğurda feda etmişlerdir.

Halk ve vatan sevgisi soyut değildir. Onlarda. Tüm yaşamlarına, hareket ve davranışlarına, düşünce ve ideallerine yön veren bu sevgidir. Buna bağlıdır, coşkulu ve inançlıdır.

Halkın tüm sorunlarına sahip çıkmışlardır. Grevlerde, tütün, fındık mitinglerinde, toprak işgallerinde... Anadolu'nun dört bir yanında halkın tüm eylemlerinde yer almışlardır. Sadece katılan, izleyen değil, aynı zamanda direnişleri, eylemleri örgütleyendirler. Bu yüzden adları yiğitlikle anıldı her zaman. Düşman karşısında boyun eğmeyen, adaletsizliğe ve haksızlıklara karşı her koşulda karşı çıkan ve direnenler olarak halkın duygu ve düşüncelerinin tercümanı, öncüsü oldular. Bu yüzden Anadolu halkları bağrına bastı Onları. Bu yüzden aradan onlarca yıl geçse de unutmadı, anılarını yaşattı...

Onların emperyalist işgale karşı yürüttükleri mücadeleye, gerçekleştirdikleri eylemler yurt sevgisinin somut ifadesi olmuştur.

Hiçbir eylemlerinde halka en ufak bir zarar vermemeleri, zarar vermek için büyük çaba sarfetmeleri, çatışma anında, ölüme giderken bile halka seslenmeleri bu sevginin kanıtı olmuştur.

Hedefleri nettir. Halka zarar vermemek temeldir.

Halkların kurtuluş umudunun ilan edildiği **THKC MK imzalı 1 No'lu bildiride** şöyle denilmiştir:

"T.H.K.C., kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına zarar veren hiçbir maceraperestin ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalistlerle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa, para babası bir avuç hain dışında ki orta derecedeki zenginlere, yani orta burjuvaziye saldırmak, zarar vermek devrimci eylem olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu gibi olayları şiddetle kınar. Amerikalı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler."

Onların eylemlerine tanık olanlar halka zarar vermediklerinin de tanıkları olmuştur. Örneğin Mahir Çayan'ların kaçırdığı **Mete Has** ve ailesi 20 Eylül 1971 tarihinde yapılan duruşmaya çağılır. Duruşmada Mete Has'ın karısı Feza Has'ın avukatlarından biri, (...) çocuğa yapılan muameleden sanıkların idealist ve insancıl yönü ortaya çıkacaktır şeklinde ifade vermiş, bunun üzerine du-

ruşma yargıcı, “İstismara müsaade etmem. Hayranlığınızı kendisine özel olarak bildirin” diyerek bu sözlere tahammülsüzlüğünü göstermiştir.

Bir kaynakta da Maltepe Direnişi anlatılırken şu sözlere yer verilir:

“Zaten olayın başlangıcındaki kovalamaca sırasında ve sığındıkları apartmanın güvenlik güçlerince ilk taranması sırasında da halka gelebilir düşüncesiyle karşı ateş açmamışlar, yalnızca bir iki el havaya kurşun sıkmışlardır. Bu durum mahkeme sırasında dürüst görgü tanıklarınca da dile getirilmiştir.”(18)

Aynı kaynakta Sibel Erkan’ın rehin alınması da şu şekilde anlatılır:

“(...) 56 saatlik gerilimli bekleyiş kanlı bir baskınla son bulmuştu... Çayan ile Cevahir böyle bir durumun da olabileceğini düşünüp Sibel Erkan’a evin hiç kurşun gelme olasılığı bulunmayan en emin köşesinde bir yer hazırlamışlar, kendi ifadeleriyle, ‘güvenlik kuvvetlerinin Sibel Erkan’ı gözden çıkararak yaptıkları ani saldırı karşısında’ atılan bir kurşunun kıza gelmemesi için, ona hazırladıkları köşeye gitmeyerek, evin öteki bölümlerinde çatışmaya girmişlerdi. (Sibel Erkan da

mahkemede durumu doğrulayacaktı.)”(19)

“Devrim İçin Savaşmaya Sosyalist Denmez” sloganı Mahir’leri anlatır. Onlar hiçbir zaman “masabaşı devrimciliği” yapmamıştır. “Devrimcinin görevi devrim için çarpışmaktır, hem de tüm olanakları ile...” der Mahir Çayan ve devrimciliği şöyle anlatır:

“Devrimciliğin statik, mekanik bir iş, genel anlamıyla bir meslek değil, bir ruh, bir coşku, bir yurtseverlik duygusu olduğu çıkamayacak bir biçimde kafamıza kazınmalı.”(20)

Bahsettiği ruh ve coşku-yu her zaman taşır Mahir Çayan. Yaşamına bu vurgular yön verir. Hiçbir zaman bireysel kaygılara düşmez. Hep ülkesinin, halkımızın kurtuluşunu düşünür. Hapishaneden yazdığı mektupta geçen şu sözleri bu yanını vurgular: “Önemli olan şu ve bu kişinin değil, THKP ve THKC’nin yaşamasıdır.”

İşte bu nedenle yokedilememiştir Adalılar.

Mahir’e kurşun sıkanlar, bedenini bomba ile parçalayanlar, O’nun bu idealini silememişlerdir. O’nun önemle vurguladığı ve yaşamasını istediği hal-kın umudu yaşamaya devam etmektedir...

Adalıların türküsü söylenmeye devam ediyor...

18) T. Sülker Yılmaz, Türkiye’de Gençlik Hareketleri, Syf:192

19) a.g.e. Syf:192

20) Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:10

AYÇE

Hiç bir uykudan
sensiz düşlerle kalkmadık ülkem
bundandır tenimizin
yanık ete benzer esmerliği...

Ayçe

Çiçek ismi olabilir
Asi ve halklar renginin
en güzelinde

Ayçe..

Bir ulusun dili olabilir
bütün dünya lehçelerinde
“DİRENÇ” demek mesela
belki yalınca kavga

Ayçe...

Geceyarıları suskunlukta
kan içinde uyandırılan halkımın
boğum boğum terleyen sabrı
yumruklarıyla dövmesi
tanrıların
mermer direkleriyle ihtişam saçan
bir o kadar korkak, şarlatan kulelerini
halk bıçağının kesmesi gırtlığını
vatan satanların..

Ayçe..?

Bir türkü olabilir
evladı kaybolmuş analara ait
Halk türküsü
“Belimizde kılıncımız kirmani hey” deyiveren
coşkulu cesur...

Ayçe, her doğan çocuğumuzun alın yazısı

Ayçe, yoksulluğa, başkaldırı

Ayçe, adaletsizliğe isyan..

Ayçe...?

bir ses olabilir
slogan
-mert, namuslu-
haykırış
barut
namlu...

12 kez daha

-ZAFER!

Ayçe

MİTRALYÖZ...